

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

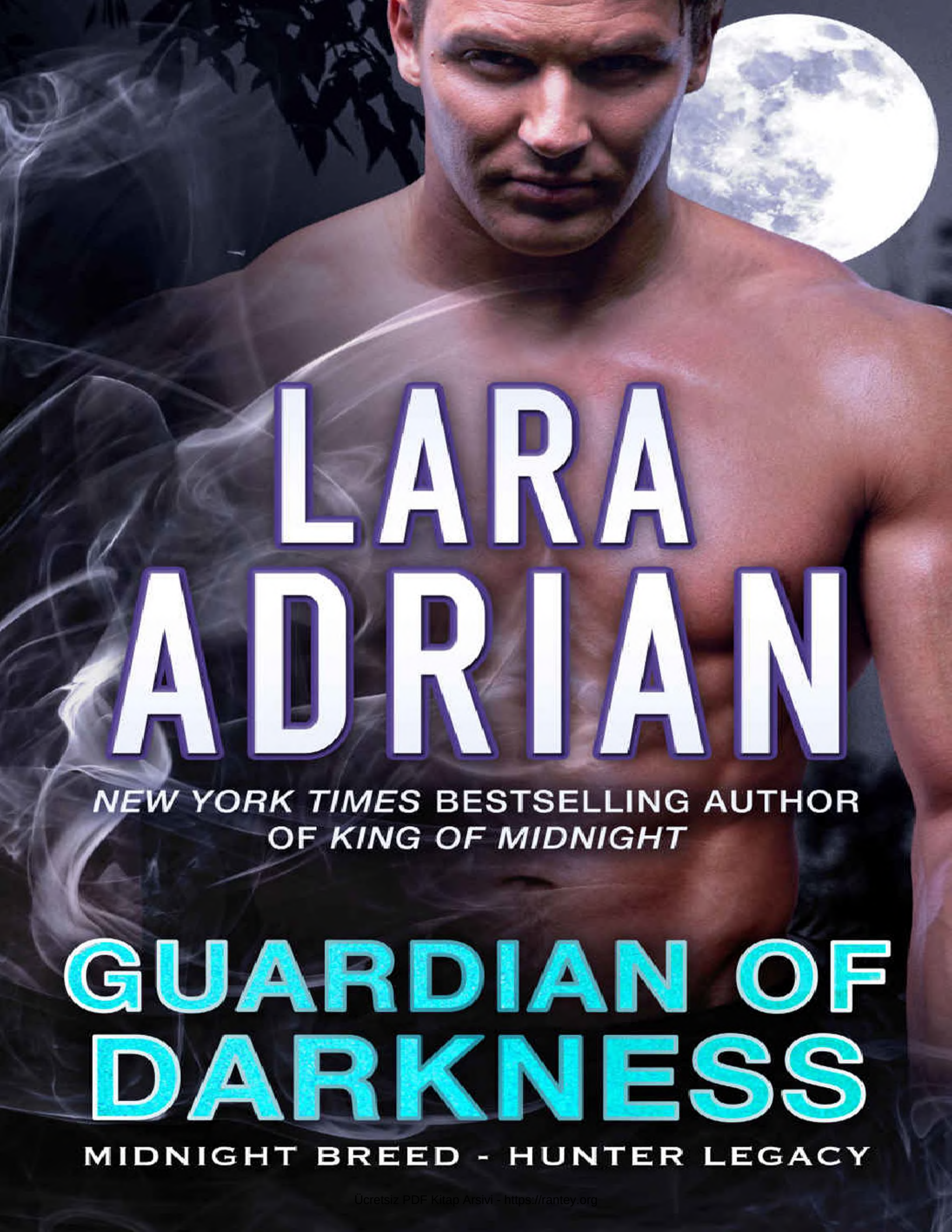
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LARA ADRIAN

*NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF KING OF MIDNIGHT*

GUARDIAN OF DARKNESS

MIDNIGHT BREED - HUNTER LEGACY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Başlık Sayfası

KARANLIĞIN KORUYUCUSU

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

BÖLÜM 30

BÖLÜM 31

SONSÖZ

YAZAR HAKKINDA

TELİF HAKKI

KARANLIĞIN KORUYUCUSU

Bir Avcı Mirası Romanı
Kitap 4

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR

LARA ADRIAN

© 2023 Lara Adrian, LLC
TÜM HAKLARI SAKLIDIR. (v1)

* * * * *

VIP Okuyucu musunuz?

KAYIT OL

Lara'nın VIP Okuyucu Listesine katılın ve gelecek kitaplardan ilk siz haberdar olun, PLUS abonelere özel çekilişler, özel teklifler, ücretsiz okumalar ve özel içerikler için uygun olun!

Kaçırmayın-şimdi kaydolun!

KARANLIĞIN KORUYUCUSU

Bir Avcı Mirası Romanı

New York Times çoksatın yazarı Lara Adrian, bağımlılık yaratan **Midnight Breed** paranormal hikâye dünyasında geçen vampir romanları serisi **Hunter Legacy**'den sürükleyici bir roman daha sunuyor.

Breed vampiri ve eski Avcı Razor, eski bir arkadaşına olan borcunu ödemek için yaklaşık bir yıldır Colorado'daki ücra bir kulübeyi drone ile gözetlemekte ve uzaktan takıntı haline getirdiğı güzel kadının, arkadaşının sevgilisi Laurel Townsend'den başkası olduğunu asla hayal etmemektedir. Görevi aciliyet kazandığında ve Razor, Laurel'ı yakın tehlikeden kurtarmakla görevlendirildiğinde, oraya vardığında kulübenin yıkıldığını ve içindeki kadının vahşice öldürüldüğünü görür. Sorumlulara karşı ölümcül adalet yemini eden Razor'ın avı, Laurel'in tek yumurta ikizi olan özgür ruhlu Willow Valcourt ile çarpışır.

Willow, Laurel'ı ziyarete giderken muazzam bir Irk erkeğı onu kız kardeşi sanır. Laurel'ın öldürüldüğünün ortaya çıkması ise daha da şok edicidir. Willow'un güvenmesi gereken son kişi Razor gibi ölümcül bir yırtıcıdır, ancak ikizini öldüren güçlü, gizli düşmanlarla arasında duran tek şey de odur. Ülkeler arası bir kovalamaca ve Laurel'in ardında bıraktığı şifreli ipuçları, Willow ve Razor'ı ikizlerin trajik geçmişinden, Irk'a karşı gizli ve son bir savaş açmak için kurulan uluslararası bir planın eşiğine, Willow'un da tam ortasına düşeceği bir yolculuğa çıkarır. Hayatta kalma mücadelesinin bir araya getirdiğı, kayıpların peşini bırakmadığı ve her an tehlikeyle çevrili Willow ve Razor'ın felaketi önlemek için sadece birbirlerine ihtiyaçları vardır. Yine de Willow, içinde sadece Razor'ın tatmin edebileceğı ihtiyaçlara teslim olurken

Razor, bulmayı hiç beklemediği gerçek eşini korumaya yemin ettiğinde, yeni keşfettikleri tutkuları ikisinin de hayatına mal olabilecek nihai bir teste tabi tutulacaktır.

Serinin yeni kitaplarından haberdar olmak için www.LaraAdrian.com adresini ziyaret edin ve **VIP Okuyucu** e-posta listesine kaydolun!

BÖLÜM 1

Yanık kereste kokusu ılık, öğleden sonraki dağ havasına sinmişti.

Ultraviyole ışığı engelleyen kaskı ve kıyafetlerine rağmen, Razor'un keskin İrk duyuları pis koku karşısında irkildi. Günün erken saatlerinde çıkan yangın her neyse artık sona ermişti. Isısı sönmüş, dumanı uçup gitmişti ama bu sadece onun çok geç kaldığı anlamına geliyordu. Hasar çoktan verilmişti.

Sikeyim.

Boğazını tırmalayan keskin kokuyu duymazdan gelerek Razor her nefeste ağaçlık yokuşun kenarına doğru daha hızlı koştu.

Motosikletiyle Florida'dan buraya otuz saatte geldikten sonra Colorado'nun ıssız bir köşesinde, sabırsızlık damarlarında cızırdıyordu. Bisikletini bir mil kadar uzaktaki engebeli bir toprak yolda bırakmıştı. Arkasında. Yaklaşırken istenmeyen dikkatleri üzerine çekmesine gerek yoktu. Ayrıca, İrk'tan biri olarak yürüyüşünün geri kalanını yürüyerek çok daha hızlı tamamlayabilirdi.

Son birkaç aydır drone ile uzaktan gözetlediği küçük kulübeye doğru hızla ilerlerken botları balçıklı zemini yırtıyordu. Eski bir arkadaşına iyilik olsun diye burayı izliyordu ama şimdi hissettiği korku kişiseldi.

Çok kişisel.

Kendini bir göreve bu kadar kaptırmasına nasıl izin verdiğini bilmiyordu ama küçük kızı ilk kez gördüğünde göğsünde bir delik açan pençe ağrısını inkar edemezdi. açıklık ve ortasındaki kulübe.

Ya da, daha doğrusu, ondan geriye ne kaldıysa.

Ahşap duvarlar kül haline gelmişti. Nehir taşından yapılmış baca yanmış ve kararmış bir şekilde duruyordu. artık olmayan ev. Metal iskeletleri çeşitli mobilyalar küller ve yıkıntılar arasında yanıyordu.

Yok oluş bir kaza olamayacak kadar eksiksizdi.
Etraftaki orman yangından neredeyse hiç zarar görmemişti ama kulübe büyük bir hassasiyetle yok edilmişti. Ve hiç acımadan.

Razor bir adım daha yaklaştı, botları yanmış molozların üzerinde çitirdiyordu.

Yakıt ve ateşin acı kokuları onu boğuyordu ama Çenesini kurcalayan ve içini dehşete düşüren ölümün kusursuz kokusu. Yıkımın ortasında tanınmayacak halde yanmış yatan minyon bir bedenin şeklini gördüğünde nabızı soğuk ve ağır bir şekilde atmaya başladı.

Göğsünde bir hırıltı gürledi.

Almaya ve güvenli bir yere götürmeye geldiği kadın ölmüştü.

Lanet olsun. Çok geç kalmıştı. Eski dostunu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bu masum kadını da hayal kırıklığına uğratmıştı.

Razor hayatını kelimenin tam anlamıyla Theo Collier'a borçluydu, bu yüzden insan birkaç ay önce ondan Theo'nun eski sevgilisi Laurel Townsend'e göz kulak olan Razor tereddüt etmeden kabul etmişti.

Theo'nun dün arayıp daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söylediği zamanki korku dolu ses tonunu hala duyabiliyordu. Razor'dan gözetim. Laurel'i mümkün olduğunca çabuk Razor'ın kişisel koruması altına almasını istiyordu. Telefonda daha fazla bir şey söyleyemeyecek kadar acil ve tehlikeli olduğunu iddia etmiş ve Razor'ın güvenini kazanmak için yalvarmıştı.

Ne zaman yardımınıza ihtiyacınız olursa, yardım ederim. Soru sormak yok.

Yirmi yıl kadar önce Theo hayatını kurtardıktan sonra Razor'ın insana verdiği söz buydu. Bu söz Olay yerine yaklaştığında kül gibi bir tadı vardı.

Laurel'in aracının bombalanan kulübede olmaması Razor'a küçük bir umut kırıntısı vermişti. Laurel'in cehennemden kaçmayı başarmış olabileceğini düşünmüştü.

O umut da artık külden başka bir şey değildi.

Kadının yüzü Razor'ın kafasında canlandı. Sessiz kulübenin saatlerce süren video görüntülerine sahipti, ancak güzel ama münzevi esmerin sadece birkaç karesi vardı.

orada yaşadı.

Bir anda zihninde bir resim makarası oynadı

-Şeftali çilleri ve parlak yeşil gözleriyle güzel yüzü, siyah açık hava cipiyle kulübeye gelirken sırtında salınan uzun siyah saçları, sonra market poşetlerini taşımaya başladı.

Tüllü beyaz köylü bluzu ve solmuş kot pantolonunun içinde yumuşak, cömert kıvrımlar ve sağlıklı bir tatlılık vardı ve onu görmek Razor'da şimdi bile kabul etmek istemediği yasak bir arzuyu ateşlemişti.

Özellikle de şimdi.

"Siktir."

Eski bir arkadaşının kadını onun haberi olmadan gizlice izlemesi yeterince kötü değildi. Gizlice onu arzuluyordu da.

Bu günahla kendi zamanında yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Er ya da geç Theo Collier'la temasa geçip ona kötü haberi vermek zorunda kalacaktı. Theo, Laurel'i nasıl bir tehlike içinde hissediyorsa, Razor'ı arayacak kadar korkunç bir tehlike içindeydi.

mümkün olan en kısa sürede ona ulaşması için pratik olarak yalvardı - en kötüsü gerçekleşmişti.

Şimdi, Razor cevaplar istiyordu.

Laurel Townsend'i kimin ve neden öldürdüğünü öğrendiğinde -O piçleri bulacak ve yaptıklarının bedelini ödetecekti.

Kömürleşmiş kalıntılara bakarken dişlerini ve azı dişlerini birbirine geçirdi. Kafatasında, yakın mesafeden kafasına sıkılmış bir kurşunun açtığı büyük, sivri bir delik vardı. Birisi onun öldüğünden emin olmak istemişti. Ateş onu kesinlikle öldürecekti ama ölümcül kafa yarası bunu kesinleştirmişti.

"Orospu çocuğu," diye tısladı Razor sessizce. Kadının yasını tutmak ona düşmezdi ama soğuk bir keder göğsünün derinliklerine işleyerek Yaşadığı dehşeti hayal edin. Bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu.

Onu şimdi kurtaramazdı, ama intikamını almaya çok niyetliydi.

Sadece arkadaşı için değil, kendi kanı da bunu gerektirdiği için.

Cesede gelince, onu doğa koşullarına ya da orman leşçilerine bırakmayı reddetti.

Molozların arasında kazacak bir şey bulabileceğini ummak çok fazlaydı. Öte yandan, bu durumla başa çıkmak için benzersiz bir şekilde uygundu. Her Cins vampir, onu diğerlerinden ayıran kendine özgü bir yetenekle doğardı ve Razor'inki ona adını vermesine yardımcı olmuştu.

Zihinsel bir komutla parmaklarının ucundan keskin siyah pençeler fırladı.

Kadını gömmek için uygun bir yer bulmak amacıyla için için yanan kalıntılardan birkaç metre uzaklaştı. Küçük bir kır çiçeği yığınının yakınındaki gölgeli bir çimenlik alan yapabileceğinin en iyisiydi. Razor kazmaya başladı. Irkının gücü ve hızı bu işi kısa sürede halletmesini sağladı. Sığ mezarı kazdıktan sonra geri döndü ve Laurel Townsend'in kalıntılarını küllerin arasından dikkatlice çıkardı.

Onu mezara yerleştirirken, mezarın üzerindeki narin altın kolye takıyordu. Zinciri ve küçük kolye ucu isle kararmış ve yangının sıcaklığından dolayı eğrilmişti. Kolyenin halkalarından biri parmaklarının arasında koptu. daha yakından bakmak için dokundu.

Başparmağını kullanarak, şekilsiz küçük yarım kalp kolyedeki isi ovuşturdu.

Arkadaşı için acımasız bir hatıra olabilirdi ama Razor buna Theo'nun karar vermesine izin verecekti. Her iki durumda da Laurel'in artık buna ihtiyacı yoktu.

Razor açık mezarın yanında diz çökerken kolyeyi cebine attı. Söyleyecek güzel bir sözü yoktu.

onun adına konuşamazdı. Sahip olduğu tek şey öfke ve pişmanlık duygusuydu. . . ve kanlı bir kararlılıkla Bu iğrenç saldırıdan her kim sorumluysa ona soğuk bir intikam.

Son bir kez daha baktı, canlı ve parlak Son birkaç aydır kafasında dokunulmaz bir hayal gibi yaşayan güzellik.

"Özür dilerim," dedi dişlerinin arasından. "Buraya çok geç geldiğim için özür dilerim."

Bu suçluluğu hayatının sonuna kadar taşıyacaktı. Tıpkı günlerinin geri kalanını, arzulamaya hakkı olmadığı taze yüzlü, sevimli bir hayaletin anısıyla geçireceği gibi ve şimdi yas tutmaya hakkı yoktu.

Sert bir küfürle, kazdığı toprakla onu örtmeye başladı ve serin toprağı tırmıkla mezara geri soktu. İşi bittiğinde pençelerini geri çekti ve tozunu almak için ayağa kalktı.

Güneş batmaya başlamıştı. Geceleri at sürmeyi tercih ediyordu ama doğrudan Florida'daki Darkhaven'a dönme düşüncesi Laurel'in kulübesiyle birlikte yok olup gitmişti. Bunun yerine, gecenin avantajını kullanarak dağın eteklerindeki küçük kasabada dolaşacak ve bilgi avına çıkacaktı.

Aşağıda birileri bir şeyler biliyor olmalıydı. Yangın sadece kasıtlı olarak çıkarılmamıştı, aynı zamanda çevredeki dağ yamaçlarına yayılmadan önce ustalıkla söndürüldü.

Ama böyle bir şeyi kim yapmış olabilir? Ve neden?

Açıklama yapması gerekenler sadece kasabanın yerlileri değildi. Theo Collier da Razor'dan bir şeyler saklıyordu. Son konuşmalarında ona baskı yapmamıştı ama şimdi yapmaya niyetliydi.

Aklında çalkalanan tüm sorulara cevap bulana kadar hiçbir yere gitmiyordu.

Dağdan aşağıya doğru yöneldi, bisikletini aldı ve yılan gibi kıvrılan geçidin dibine kadar sürdü.

kasabanın kenarında.

Alacakaranlık, bir avuç dükkân ve kafenin sıralandığı ana caddeyi örtüyordu. Razor dağ geçidindeki dur işaretinde bekledi, kamyonet ve tırları izledi.

Küçük şehir merkezine girip çıkan az sayıda araba.

Tam ana yola dönmek üzereydi ki siyah bir cip geçidin girişine yaklaştı.

Direksiyonunda güzel bir esmerin olduğu açık hava siyah bir cip.

Ne oluyor lan?

Uzun saçları aracın her yanından gelen esintiyle dalgalanıyor ve dudakları hoparlörlerden çalan eski bir pop şarkısının sözleriyle hareket ediyordu.

Gördüklerine inanamıyordu.

Halüsinasyon görüyor olmalıydı, çünkü bu kadının aylardır izlediği kadın olduğuna dair aklında en ufak bir şüphe yoktu.

Dur işaretinde arkasında kimse olmadığından, bisikletinin ayaklığını indirdi ve kadın geçide doğru dönmeye başladığında bisikletinden indi.

Cevap bekleyen soruları mı vardı?

Laurel Townsend'in kendisiyle hemen şimdi ve burada başlayacaktı.

BÖLÜM 2

Geçitten dönmek üzereyken bir ses duyuldu.

Motosikletli bir deli motosikletinden atladı ve onun şeridine girdi.

Kadın frene bastığında cipin lastikleri çıgılık attı; adama çarpmasına iki saniye bile kalmamıştı. En azından Önünde duran devin bir erkek olduğunu varsaydı. Ya öyle ya da tepeden tırnağa siyah binici kıyafetleri ve yüz hatlarını tamamen gizleyen koyu renk bir yüz siperliğı olan uyumlu bir kask giymiş bir yeti.

İnançsızlıkla ellerini havaya kaldırdı. "Deli misin sen? Neredeyse sana vuruyordum."

Rölantide çalışan aracın kaputunun etrafından dolaştı ve sürücü tarafına yaklaştı. Tanrım, neden bugün Jeep'inin kapılarını takmak için zaman ayırmamıştı ki? Normalde açık havada araba kullanmayı severdi ama karanlık yabancı aracının önünde durduğunda kendini hiç bu kadar açıkta ve savunmasız hissetmemişti. Adamın arkasındaki gözleri göremese de

Onları gizleyen parıldayan karanlık kalkanın içinde, onun sessiz bakışlarının sıcaklığını bir kaynak makinesi gibi hissetti.

Beyaz köylü bluzunun bol yakasını biraz daha yukarı çekme ya da rüzgârda uçuşan siyah saçlarının bir kısmını düzeltmeye çalışma dürtüsüne güçlkle karşı koydu. Bol bir kot şort ve eski püskü kovboy çizmeleri giymişti ama adamın gözlerindeki yanmaya bakılırsa üzerinde hiçbir şey olmadan da oturuyor olabilirdi.

Kasabanın içinden geçerken söylediğı neşeli şarkı artık sinir bozucu bir dikkat dağıtıcıydı. Gözlerini devasa, tehditkâr varlıktan ayırmaya cesaret edemedi

iki adım ötesinde dururken uzandı ve telsizin sesini kısıtı.

"Kayıp mı oldun?" Bu soruyu sadece garip sessizliğı doldurmak ve adamın kendisini iliklerine kadar sarsmadığını iddia etmek için sordu. "İngilizce biliyor musun?"

"Laurel Townsend." Siyah kaskın arkasından derin, dumanlı bir sesle söylenen iki kelime.

Vay canına. Lanet olsun.

Beyni alarm zilleriyle çınlamaya başlarken tek yapabildiği yutkunmaktı.

Kimdi bu adam?

İkiz kardeşinin adını nereden biliyordu?

Willow'un kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, onun bunu duyup duymadığını merak etti. Dili ağzının çatısına yapışmış gibiydi.

Düşün, lanet olası!

Altı ay önce Colorado'ya geldiğinde kız kardeşi ona başının bir tür belada olduğunu söylemişti. Laurel Willow çok fazla şey öğrenirse kendisinin de tehlikeye gireceğinden endişelenerek daha fazla açıklama yapmayı reddetti.

Willow, Laurel'ın korkusunun Montreal'deki hayatıyla bir ilgisi olduğunu tahmin etmişti. Şimdi sadece bu adamın Laurel'ın kaçtığı tehlike olup olmadığını merak ediyordu. Her iki durumda da ona hiçbir şey söylemeyecekti.

Eğer başka bir şey yapamıyorsa, kız kardeşine yaklaşımadan önce onu dağdan uzaklaştırmaya çalışmalıydı. Yem olmak zorunda kalsa bile.

Willow ona cevap vermeden cipi geri vitesine taktı ve gaza bastı.

Tekerlekler tepki olarak çığlık attı ama araç hareket etmiyordu. Gaz pedalına bastı, asfaltta yanan lastiğin kokusundan irkilirken bir yandan da hiçbir yere gitmemeye devam etti.

Sonra sağına baktı ve nedenini gördü. Sebebin hiçbir mantıksal anlamı olmaması dışında.

Yabancı, fiziksel olarak aracına tutunuyordu. Çizmeli ayakları kaldırıma dayanmış, güçlü elleri cipi insanlık dışı bir kuvvetle kavramıştı.

Diğer dünya gücü.

Oh,

kahretsın.

Hayır. O-?

Bu dehşet verici düşüncenin zihninde yer etmesine fırsat kalmadan, ana yoldan gelen paslı bir kamyonet arkasından hızla yaklaştı. Direksiyondaki yaşlı adam korna çaldı, geçide girmek için sabırsızlanıyordu.

"Etrafından dolaş," diye emretti yanından gelen alçak ses.

Yaşlı adam biraz daha korna çaldı, orta parmağını uzatarak kolunu camdan dışarı çıkardı. Willow dikiz aynasından ona baktı, onu uyarmakla ve cipten atlayarak yaşlı adamdan yardım istemek için çığlık attı. Kendisini olduğu kadar kız kardeşini de kurtarmak için ne kadar çaresiz olsa da, bu süreçte başka kimseyi tehlikeye atamazdı.

Bunun yerine orada oturdu ve aracı geri viteste zorlanmayı bırakıp kendi kendine boşa geçtiğinde daha da şok oldu.

Hayır, tek başına değil.

Siyah giysili adam bunu yapmıştı. Çünkü o sadece bir insan değildi... o bir Breed'di.

Kamyonetin kornası tekrar çaldı, uzun, kulak tırmalayan bir ses. Gri sakallı şoförü sürücü tarafındaki camdan yarıya kadar eğildi. "Çekilin yoldan, sizi aptallar!"

Büyük vampir bir elini cipten çekti. Hareket ederken, Willow onun parmaklarının ucunda keskin, siyah pençeler gördüğüne neredeyse yemin edecekti. Uzanıp kaskını çıkardı, yüzünü ve dudaklarının vahşi kıvrımının ardındaki uzun, parıldayan beyaz dişlerini ortaya çıkardı.

Tehditkâr ifadesinin tüm gücünü pikaptaki moruğun üzerine boşalttı.

Korna sustu. Sonra eski kamyon geri vites taktı ve ters yönde uzaklaştı.

Willow da aynı şeyi yapmak istedi.

Bir saniye bile kaçabileceğini düşünseydi, denerdi.

Breed erkeği şimdi ona doğru dönmüştü. "Sana zarar vermeyeceğim Laurel."

Kavurucu altın-kahverengi gözler, karamel rengi saçlardan oluşan dağınık bir yelenin altından ona bakıyordu. Dişleri, gür dudaklarının arkasında elmas gibi parlıyordu. Yüzünde sert açılar ve kare şeklinde bir çene çizgisi vardı ve bunların hepsi bir şekilde uyum içinde çalışıyordu. Kız onu bir erkek olarak düşünebilirdi. Kan içen bir canavar olmasaydı yakışıklı olurdu.

Görünüşe göre kız kardeşini bulmaya kararlı olan biri.

"Benim adım Razor."

Uygun, diye düşündü, bir kez daha adamın ellerine bakarak. Parmaklarının ucunda artık pençeler yoktu. Sadece büyük, güçlü ellerdi -sırtlarında bir sürü ilginç İrk dermaglifi vardı.

"Ne istiyorsun?" Willow neredeyse sormaya korkarak sordu.

"Beni Theo Collier gönderdi."

Bakışlarını onun yüzüne doğru kaldırdı. "Theo?"

Laurel'in eski erkek arkadaşı ve iş arkadaşının adını biliyordu. Willow'un anladığı kadarıyla iyi bir adamdı. Kız kardeşine göre Theo, Laurel'in güvendiği birkaç kişiden biriydi. Ama herkes aralarındaki bağlantının farkında olabiliirdi, özellikle de Willow'un cipinin önünde duran ölümcül tehdit gibi biri.

"Theo şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Bu önemli değil."

"Benim için öyle," dedi cesaretini toplayarak. "Onu nereden tanıyorsun? Bunu kanıtlayabilir misin?"

Kaşlarını çatı. "Çok fazla soru soruyorsun."

Willow korkusuna rağmen alay etti. "İnandırıcı cevapları olmayan biri gibi konuşun."

"Sana doğruyu söylüyorum." Kaşlarını biraz daha çatı, gözle görülür şekilde sabırsızlanıyordu. "Bunun için zamanımız yok Laurel." Adamın ona ikizinin adıyla hitap ettiğini duymak onu sarstı.

Ne demek zaman yoktu? Burada ne haltlar dönüyordu?

Başka bir araba dağ geçidinden dönmeye çalıştı, ancak Razor karanlık bakışlarını ve uzun dişlerini sürücüye doğru fırlattığında hızla geri çekildi. Artık yoldan geçen diğer araçların dikkatini çekmeye başlamışlardı. Belki de bu iyi bir şeydi. Belki de Breed erkeğini kasabanın yarısını onun varlığından haberdar edecek kadar oyalamak, onu dağdan ve Laurel'in kulübesinden uzak tutmanın en iyi yoluydu.

"Şimdi benimle gelmen gerek Laurel. Artık burası senin için güvenli değil."

Adamın eli Willow'un ön koluna geldi ve kalbi boğazına fırladı. Dokunuşu elektrikli gibiydi, temas kan dolaşımında sıcak ve rahatsız edici bir samimiyetle zonkluyordu.

Adamın ulaşamayacağı bir yere doğru çekildi. "Çek ellerini üzerimden.

Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Tamam, onu oyalamaya çalışmak pek de iyi bir fikir değildi. Kaçmak en iyi seçenek gibi görünüyordu.

Willow çılgınca Jeep'i tekrar vitese takmaya çalıştı ama lanet şey boş vitesten çıkmıyordu. Razor imkânsız gücü ve Irk zihninin gücüyle onu hâlâ orada tutuyordu.

İsterse çok daha kötüsünü yapabileceğini çok iyi biliyordu.

Peki neden o değildi?

Onu öldürmeden önce ikinci bir yere götürmek için mi bekliyordu? Yoksa onu öldürmek için gelen bir ödül avcısı mıydı?

başkasının kirli işi mi? Laurel'in başına bir çeşit ödül mü konmuştu?

Her iki durumda da, bu vampir Theo Collier'ı tanıdığı konusunda yalan söylüyor olmalıydı. Laurel'e göre Theo, Quebec'teki küçük bir çiftlik topluluğundan gelen, kitap kurdu, yumuşak sözlü bir adamdı. Üniversite boyunca utangaç ve ciddi bir öğrenciymiş.

ve Laurel tanışmışlardı. Mezun olduktan sonra ikisi de doğrudan Montreal'deki aynı araştırma enstitüsünde çalışmaya başlamıştı. Theo gibi içine kapanık bir insan nasıl olur da

Razor gibi tehlikeli görünen bir erkekle temasa geçtin mi?

Willow'un şaşkınlığı, şüpheleriyle birlikte daha da derinleşti. "Eğer söylediklerin doğruysa, Theo'yu hemen şimdi. Onunla konuşmama izin verin."

O ölümcül dişlerin ve fazlasıyla esnek dudakların arasından hırıltılı bir küfür süzüldü. "Seni güvenli bir yere götürdükten sonra onunla konuşabilirsin. Ne kadar gecikirsek o kadar tehlikeye girersin Laurel. Senin bu kadar kötü olduğunu görmelerine izin veremem. zarar görmeden."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey damarlarındaki kanın donmasına neden oldu. Şifreli uyarısı sanki Korkunç bir şey olduğunu düşünmek ensesindeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Sen neden bahsediyorsun? Kim onlar?"

"Bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim."

Ona gerçekten doğruyu mu söylüyordu? Her ne kadar ondan şüphe etmek istese de, kasvetli bakışlarındaki saf samimiyet nefesini kesti. Şu anda içini kaplayan korku hissinden hoşlanmıyordu. Yeryüzünün açılıp onu yutmak üzere olduğu hissi.

"Theo'yu gerçekten tanıyor musun?"

Ciddi bir baş sallama. "Çocukken tanışmıştık."

Willow yutkundu. "Ve seni buraya gönderdi. . neden?"

"Çünkü senin hayatından endişe ediyor ve benim bu iş için benzersiz bir şekilde uygun. Çünkü ona uzun zaman önce bir söz vermiştim."

"Ne tür bir söz?"

"Şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey seni güvenli bir yere götürmem."

"Neyden güvende?" Willow neredeyse fısıldıyordu.

"Kimden güvende?"

Razor ona baktı, acımasız çenesinde bir tendon çalışıyordu. "Birkaç saat önce kulübeni kim yaktıysa ondan."

BÖLÜM 3

Razor'un son birkaç aydır izlediği kadının kulübesine yapılan saldırıdan bir şekilde kurtulmuş olabileceğine dair şüpheleri varsa da, ayağa kalktığında bu şüpheler ortadan kalktı alacakaranlıkta cipinin dışında.

Onun yüzünü nerede görse tanırdı. Geniş yeşil gözleri, yanaklarının ve çenesinin yumuşak kesimi, hafifçe kalkık burnunun köprüsüne sıçrayan o soluk çiller. Gözetleme kayıtlarında onu her gördüğünde içindeki tüm erkeklerin arzuyla kasılmasına neden olan dudakları.

Sikeyim.

Bu gerçekten oydu. Onu ilk gördüğü andan itibaren yüzündeki her nüans zihnine kazınmıştı. Şimdi, işte buradaydı, bir tür mucize gibi tam önünde oturuyordu. Sağlıklı ve zarar görmemişti, her zamanki gibi güzeldi.

Ve görünüşe göre bugün ölümden ne kadar kıl payı kurtulduğunun tamamen farkında değildi.

Evine yapılan saldırı haberini ağzından kaçırdıktan sonra şaşkınlık ve inançsızlık karışımı bir ifadeyle ona baktı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Kaşları çatıldı ve bakışlarını derin bir korku kaplamaya başladı. "Kulübe ..." Dudakları sessiz bir nefes alışla aralandı. "Hayır, yalan söylüyorsun."

Ona karşı nazik olmak istiyordu ama yumuşak duygular onun doğasında yoktu. Olsa bile bunun için zamanı yoktu. "Az önce oradaydım Laurel. Geriye kalan tek şey kül ve moloz. Ve bir ceset. Kulübede kalan kadın kimdi? Bugün dışarıdayken?"

Yüzünün rengi solmuştu. Sertçe yutkundu ama ona cevap vermedi.

"Onu tanıyor muydun?" Razor bastırdı. "Evinize saldıran kişinin onu siz sanmış olması mümkün mü?"

"Hayır, bu doğru olamaz." Sürücü koltuğuna yaslandı. Küçük, acı dolu bir ses, kadının yüzüne doğru yükseldi.

Şimdi boğaz. "Söylediğin hiçbir şey doğru olamaz. Olamaz!"

Başını salladı ama bu bilinçli bir hareketten çok refleksif bir titreme gibiydi. Şoka girmiş bakışları kasvetli bir hal aldı, sanki kendisi de bir ayağı çukurdaymış gibi.

"Çekil yolumdan," diye mırıldandı, sesi kırılarak. "Bırak beni gideyim. Kendim görmeliyim."

"Kötü bir fikir," diye uyardı Razor acımasızca. "Artık orada senin için hiçbir şey kalmadı."

Kesik kesik bir nefes çekti. "Gitmem gerek. Onu hemen görmem gerek!"

Lanet olsun. Ona durumu açıklamaya çalışarak hiçbir yere varamıyordu. Bu sorunla başa çıkmak için daha etkili yolları vardı. Onu transa sokmak. Aracına el koymak. Sonra da

onu güvenli bir yere bırakabilir, Theo'yu arayıp yerini söyleyebilir ve verdiği yirmi yıllık sözü yerine getirebilirdi.

Elinde bir bidon benzin ve bir kibrit varmış gibi ona bakarken bile ona karşı hissettiği istenmeyen çekimden bahsetmiyorum bile.

"Korktuğunun farkındayım ama bana güvenmek zorundasın." "Hayır, güvenmiyorum," diye karşılık verdi. "Tek bir kelimesine bile inanmıyorum vampir diyorsun."

Harika. Gittikçe daha da tedirgin oluyordu. Gözlerinde paniğin eşiğinde olduğunu ve ondan uzaklaşmak için her şeyi yapabileceğini söyleyen vahşi bir bakış vardı ve şu dağa doğru sür.

"Laurel, bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Şimdi diğer koltuğa geç ki direksiyona geçip seni buradan çıkarabileyim."

"Siktir git." Gaza bastı, motor devirlenirken inledi ama tekerlekler yerinde kilitli kaldı.

Hayal kırıklığı içinde avuçlarını direksiyona vurdu. "Bırak beni, lanet olası! Ölmüş olamaz!" A

Hıçkırarak hıçkırarak ağladı. "Onu görmeme izin vermelisin. Onu kurtarmaya çalışmama izin vermelisin!"

Onu kurtarmaya çalışmak mı? O neden bahsediyordu?

Ve Şimdi beyni az önce söylediği başka bir Şeye takıldı.
Vay anasını.

YanılmıŐtı. O söyleyene kadar gerçek bu kadar açık görünmemiŐti. Şimdi, farkına varması ona cama vuran bir eki gibi çarptı.

"Sen Laurel Townsend değilsin. Kulübede bulduğum l kadın ... oydu."

O kasvetli yeşil gözler mutsuzluk içinde ona bakıyordu. "O benim kız kardeşim. Laurel benim ikiz kardeşim."

Razor bir elini yüzünde gezdirerek geri döndü. "Ah, lanet olsun."

Ve Şansı daha da kötüye gidemez diye düşünürken, aynı anda ışıkları yanıp sönen yerel bir polis aracı cipin hemen arkasındaki yerini aldı.

Razor nefesinin altından bir küfür savurdu. "Olduğun yerde kal," diye homurdandı Laurel'in ikizine. "Bunu ben hallederim."

Karanlık aracın içindeki polis çifti n camdan dışarıda biriken karanlığa baktı. İkisinden daha iri olan sürücü, ortağına bir Şeyler söyledi ve ardından arabanın yan tarafına monte edilmiş bir spot ışığı yaktı.

ıŐın Razor'un insan olmayan retinalarını neredeyse kr ediyordu ama o daha çok yanındaki kadının kimliğini tespit edecek birinden endişe ediyordu.

"Arkana bakma."

Artık çok geçti. Koltuğunda döndü ve sert beyaz ışık yüzünün her özelliğini aydınlattı.

Memurlar. Her iki adam da ayakta duran tehditkâr görünümlü erkeğe baktıklarından daha yakından ona bakıyor gibiydi.

Aracının dışında.

Bu iyi olmayacaktı.

Razor doğaüstü duyma yetisini arabanın içindeki iki adama odakladı.

". . işleri hallettiğini sanıyordum," dedi Şoför. "İcabına baktım, Hank."

"Öyle mi?" İri adam Hank, ön camın arkasından kaşlarını çattı. "O zaman onu nasıl açıklıyorsun?"

Ortağı bir saniyeliğine şaşkın şaşkın ona baktı, sonra bakışları Razor'ın için için yanan parıltısıyla çarpıştı. Bir küfür savurdu. "Vay anasını. Yanındaki o orospu çocuğu Breed."

Razor yeterince şey duymuştu. Bu iki polis kirliydi ve şimdi ölmek üzereydiler.

Laurel Townsend cinayeti hakkında bilmesi gereken her şeyi anlattıktan hemen sonra.

"Hiçbir yere gitmeyin," dedi ve memurlarla yüzleşmek için ilerledi.

İri adam ekip arabasının megafonunu açtı. "Olduğun yerde kal, vampir. Ellerini görebileceğimiz bir yere koy. Şimdi."

Razor komutu duymazdan geldi. Hank silahını çekmiş halde direksiyonun arkasından çıkarken bile onlara doğru yürümeye devam etti.

Hank'in ortağı da yolcu koltuğundan fırladı.

Razor'ın arkasında, Jeep'in motoru sert bir şekilde devirlendi ve ardından tekerleklerinin kaldırımdaki çığılı zihinsel tutuşundan dışarı fırladı. Onu serbest bırakmak zorundaydı. Sadece elindeki daha büyük meseleye odaklanabilmek için değil, Laurel'in ikizinin herhangi bir çapraz ateşe yakalanmasını istemediği için.

Çünkü öyle ya da böyle, işler karışmak üzereydi.

Hank'in ortağı cipe ateş etmeye başladığında dişleri ortaya çıktı. Razor, iki insanın da onu takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde aradaki mesafeyi atladi. Polisi yere indirdi ve adamın kafatasını ellerinin arasında büktü.

Adamın kafatasını

cesedi yere attı ve diğer polisle yüzleşmek için döndü.

Hank beylik silahını boşaltana kadar peş peşe ateş açıldı. Razor kurşunların çoğundan kurtulmuştu ama koluna baktı ve bir kurşunun pazusuna isabet ettiğini fark etti.

İnsana kocaman dişlerini göstererek alay etti. "Şimdi tek yaptığın beni daha da kızdırmak oldu."

Hank'in yüzünün tüm rengi soldu. Bir şey bulabilmek için çabaladı. İkinci silahı diğer belindeydi ama bunun için zaman yoktu. Razor bir kalp atışından daha kısa bir sürede adamın üzerine atılmış, dişleri adamın etli boğazını parçalamıştı.

Bir yanı bu ölümlerin uzun sürmesini ve acı vermesini istiyordu - Laurel Townsend'e yapılanların intikamını almak için- ama zaten çok fazla risk almıştı. Alacakaranlığın ince örtüsü altında bile onlara açık alanda saldırmak pervasızca bir hareketti. Kendisi için değil, iki ölü yerel polisin Laurel'in kız kardeşi için ne anlama geleceği konusunda endişeleniyordu.

Ona ulaşmak zorundaydı.

Her ne kadar dağdaki yangının asıl hedefi o olmasa da, sadece onunla olan ilişkisi yüzünden hayatını tehlikeye atmış olabilirdi. İnsanlardan herhangi biri Geçidin dibinde birlikte durduklarını görenlerin, onları Hank ve ortağının ölümüyle ilgili kişiler olarak teşhis etmeleri mümkün olabilir.

Bu da Razor'ın bir an önce şehirden gitmesi gerektiği anlamına geliyordu ve Laurel'in kız kardeşini de yanında götürüyordu.

Ölü insanın yanından geçerken, Razor Breed genetiği ve yaya olarak ormanlık araziye doğru hızla ilerledi. Jeep'in motorunun sesini birkaç kilometre öteden duyabiliyordu.

Laurel'in kız kardeşi kulübeye doğru tırmanmaya devam etti.

Razor, katliam bölgesine ulaşmadan önce onun önünü kesmeyi umarak sivri bir eğime saparken, arka lambalarının kırmızı ışıltısı ağaç gövdelerini kesiyordu.

Oraya ondan sadece bir dakika önce varmıştı. ile Aracı park etmek için zar zor yeterli zamanı olan kadın, rölantide çalışan aracın direksiyonundan atladı ve kabin alanına doğru koşmaya başladı.

Razor onu arkasından yakaladı, kollarını onun etrafında kilitleti ve fiziksel olarak onu katliamdan uzak tuttu. Kız çılgılık attı. Kurtulmak için deli gibi savaşılmaya başladı.

"Sorun yok," diye hırladı kulağının dibinde. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Nasıl yaptın- Polisler-"

"Onlar kötü adamlardı," dedi. "Artık başka kimseye zarar vermeyecekler."

"Onları sen mi öldürdün?" Kadından panik içinde bir ses yükseldi. "Aman Tanrım." Mücadelesi şiddetlendi. "Bırakın beni! Kız kardeşimi görmeliyim."

"Hayır, yok." Bu görüntüyü hafızasından asla silemeyecekti ve sadece onu da aynı durumdan kurtarıyordu. "O gitti."

"Bırak beni!" Kovboy çizmesinin topuğu adamın ayağına sertçe indi.

Razor küfretti ama acısı neredeyse hiç hissedilmiyordu. "Dinleyin bayan, size yardım etmeye çalışıyorum."

"Laurel'e yardım ettiğin gibi mi? Siktir git, vampir!"

İşe yaramasa da Razor'a karşı direnmeye devam etti. Razor onu zapt etmek için tüm gücünü bile kullanmıyordu. Her şeyden çok, kendine zarar vermemesi için dikkatli olmaya çalışıyordu. Onu kavrayışını değiştirerek yüzünü kendisine çevirdi ve pazılarından tuttu.

Vahşi gözlerle ve kederden titreyerek ona baktı. O bir savaşçıydı ama acı çekiyordu. Bakışlarındaki keskin ifadeye bakılırsa, içi parçalanıyordu.

Açıklanamaz bir şekilde, Razor onu kendine çekmek ve kollarını ona dolamak istedi, sadece yumuşak yüz hatlarına kazınmış olan acının bir kısmını silmek için bile olsa. Ama burada bulunma nedeni bu değildi.

"Kız kardeşin öldü. Geçitteki o iki polisin parmağı var. Laurel'i neden öldürmek istediklerini biliyor musun?"

Sessizce, yavaşça başını salladı. Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Lütfen. Onu görmem gerek. Ona yardım edebilirim. Onu kurtarmaya çalışmalıyım!"

Bu, kız kardeşini kurtarmak için bir şeyler yapabileceği konusunda ikinci kez ısrar ediydi. Şoku o kadar büyük müydü?

Duyduklarını ya da gördüklerini derinlemesine kavrayamıyor muydu? Yeterince akli başında görünüyordu, o halde neden gerçeği kabul etmeyi reddediyordu?

"Kardeşini kimse kurtaramaz. Deneyecektim ama buraya saatler sonra gelebildim. Biri onu başından vurmuş, sonra da kulübeyi içindeyken yakmış. O artık yok."

Gözyaşları keskin bakışlarından süzülüyordu. "Onu görmek istiyorum."

"Hayır, yok. İnan bana. Enkazda yanmış bedenini bulduktan sonra onu gömdüm. Onu olduğu yerde bırakamazdım.

oldu." Onu bırakamazdı çünkü küllerin içindeki kadının şu anda ona bakan kadın olduğunu düşünmüştü. Neredeyse saplantı haline getirdiği güzelliğin Bir tür zavallı, uzun mesafeli takipçi. "Çıplak ellerimle bir mezar kazdım ve onu içine koydum."

Laurel'in kız kardeşi adamın pençesinde geriledi ama en azından artık onunla mücadele etmiyordu. Yorgunluktan mı, kederden mi, yoksa her ikisinden de mi bilinmez, sanki onu ayakta tutan tek şey oymuş gibi adamın kollarına yaslanmıştı. "Nerede bu O mu?"

Çenesiyle işaret etti. "Şurada, çamların gölgesinde."

Bakışları onun yanından geçerek, bıraktığı taze toprak yığınınca kaydı. Razor onun tüm yıkım manzarasını seyretmesini izledi. Soluk ay ışığı altında onun ne gördüğünü anlamak için bakmasına gerek yoktu. Kulübenin kararmış kalıntıları. Yanmış nehir taşının hayaletimsi sütunu Baca. Moloz ve küller, hayatının son anlarında kız kardeşine uygulanan şiddeti anlatıyordu.

Laurel'in kız kardeşinin uzun süren dehşet dolu sessizliği Razor'un kaldıramayacağı kadar fazlaydı ama ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu. Sempati ve diğer yumuşak duygular konusunda çok kötüydü. Bir Avcı olarak yetiştirilme ve eğitilme şeklinin bir sonucuydu bu.

Şu anda bile tek bildiği öldürmek ve soğuk adaletti.

Yakında her ikisiyle de ilgilenmeye geri dönecekti. Şu anda uğraşması gereken daha büyük bir sorun vardı. Kaşlarını çatıyordu.

O büyük yeşil gözleri karanlıkta bakışlarıyla buluşmak için geri döndüğünde.

Artık içinde hiç mücadele kalmamıştı. Sadece kafa karışıklığı ve boşluk. Sadece acı.

"Adın ne senin?" diye sordu.

Bir kez gözlerini kırptırdı, sonra kuru bir boğaz sesiyle yutkundu. "Willow. Willow Valcourt."

Razor başıyla onayladı. "Eğer yaşamak istiyorsan Willow Valcourt, benimle gelmelisin."

BÖLÜM 4

Buna inanmak istemedi.

İkiz kardeşi -en iyi arkadaşı- gidemezdi. Bu şekilde olmazdı. Birkaç ay öncesine kadar onları binlerce kilometre ayırmış olsa da, Laurel hayatı boyunca Willow'un yol göstericisi olmuştu. Artık sonsuza dek gidemezdi. Kalbi bunu kabullenmeyi reddediyordu.

Willow bakışlarını Razor'ın acımasız yüzüne kaldırdı ve başını salladı. "Sana neden inanayım? Kanıtla bunu. Bana gömdüğün kişinin kız kardeşim olduğunu kanıtla."

Kaşları daha da çatıldı. "Onu tekrar kazıp çıkarmamı istediğini mi söylüyorsun?"

Tanrım, hayır. Bu düşünceyle irkildi. Buna katlanamazdı. Laurel'i Razor'ın kısa bir süre önce gördüğü gibi görme fikri onu tarif etmek onun için çok fazlaydı. Kız kardeşinden geriye kalanları görmenin dehşeti ve acısıyla başa çıkabileceğini sanmıyordu.

Razor'un şimdi ona attığı ayık bakış, onun da bunu kaldırabileceğini düşünmediğini söylüyor gibiydi.

"Bende ona ait bir şey var." Siyah pantolonunun cebine uzandı ve yanmış bir altın zincirle kolye ucunu çıkardı. Zincirin ucundan narin bir yarım kalp sarkıyordu. Sıcaktan yamulmuştu ama Willow onu tanıdı. Anında.

"Onu bulduğumda bunu takıyordu," dedi Razor, kolyeyi ona uzatarak. "Theo'nun bir hediyesi olabilir gibi görünüyor. Onu gördüğümde geri verecektim."

"Bu onun değil." Willow hasarlı kolyeyi ondan aldı ve dikkatle avucunun içinde tuttu. "Bunu Laurel'a biz çocukken vermiştim. Diğer yarısı bende. Onları hiç yanımıza almadık. kapalı."

Aslında, Willow şu anda kendininkini köylü üstünün dökümlü kumaşının altına giyiyordu.

Razor ona baktı, şahine benzeyen gözleri kaşlarının ağır çizgileri altında vakurdu. "Daha fazla kanıta ihtiyacın var mı?"

Ona güvenip güvenemeyeceğine tam olarak karar verememiş olsa da başını hafifçe salladı. Kalbi kederden sızlasa da, zihni son birkaç aydır Laurel'le yaptığı konuşmalar ve anılarla dolup taşıyordu. Kız kardeşinin görünüşteki paranoyası haklıydı. Saklandığı şey her neyse, onu en korkunç şekilde yakalamıştı.

Bir de Lauren'ın Willow'a verdiği şifreli talimatlar meselesi vardı. En kötüsü olursa diye onu vermeye zorladığı söz.

Willow bu günün geleceğini hiç düşünmemişti. Gelmemesi için dua etmişti.

Laurel'in ona tutması için ettirdiği yeminin diğer ucunda ne beklediğini bilmiyordu.

Laurel soğukkanlılıkla öldürüldüğüne ve Willow bir çift yerel polis memurunu öldürdüğünü itiraf eden iri yarı bir erkeğin merhametine kaldığına göre, dağın dibinde onu neyin beklediğinden bile emin değildi.

Kimdi o? Ölümcül bir tehdit olduğu açıktı ama tamamen psikopat gibi de görünmüyordu. Neredeyse makul görünüyordu. Koruyucu. Güvenilir.

Onun katil türünden birini tanımlamak için saçma kelimeler. Yine de şimdiye kadar sadece ona yardım etmeye çalışmıştı.

Belki de gerçekliğe tutunamayan oydu, Çünkü bir yanı Razor'ın şu anda yanında olduğu için minnettar hissediyordu. Olanları düşünürken yalnız olmadığı için rahatlamıştı. Laurel'in cesedine bakmadan önce onun yanında olduğu için minnettardı. kız kardeşinin çektiği acıların dehşetini yakından ve kişisel olarak görmek zorunda kaldı.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Razor, derin sesi duygularının karmaşasını yarıp geçerek. "Ben sürerim."

Bu bir ricaya benzemiyordu ama Willow şu anda başka bir seçeneği olduğundan emin değildi. Karanlık bir rüyadaymış gibi hareket ederek onu cipine kadar takip etti. Adam

direksiyonun arkasına geçerken o da uyuşuk bir şekilde yolcu koltuğuna tırmandı ve çantasını yere bıraktı.

Kız orada oturmuş, karanlığın içindeki kül ve moloz yığınının kör gözlerle bakarken, Razor dönerek ona doğru uzandı. Omzunun üstündeki emniyet kemerini kavradı ve onun için bağladı.

"Kolunda kan var," diye mırıldandı, adamın yarasını görünce şokun neden olduğu sersemlikten uyandı. Oturdu biraz daha dik durdu. "Yaralandın mı? Kurşun yarası mı bu?" Homurdandı. "Ben iyiyim."

Başka bir şey söylemeden cipi vitesine taktı ve onları dağın aşağısındaki zorlu patıkaya geri götürdü. Farlar engebeli toprak yolda ve çevredeki ağaçlarda çılgınca sekiyordu. Alçak bir hırıltıyla farları söndürdü ve gecenin içine daha hızlı daldı.

Willow ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Ne yapıyorsun sen? Hiçbir şey göremiyorum."

"Yapabilirim." Adamın doğaüstü gözleri kızinkilerle buluştu ve damarlarına garip bir sıcaklık oku gönderdi. "Kestirme bir yol biliyorum. Tutun bir şey."

Ellerini gösterge paneline dayayacak zamanı ancak bulabilmişti ki Razor sözde yoldan sapıp dik bir yokuştan aşağı indi. Jeep ağaçların arasından hızla geçti ve Razor ağaçlara çarpmaktan nasıl kurtuldu, bilinmez. mucizeden başka bir şey değil.

Karanlık, engebeli arazide sanki hayatı boyunca orada yaşamış gibi, araca ve altlarındaki keşfedilmemiş yola tamamen hâkim bir şekilde ilerledi. Birkaç dakika sonra, girişte toplanan kargaşadan birkaç yüz metre ötedeki dağ geçidine çıktılar.

Park halindeki iki polis aracının ışıkları, ölen memurların yattığı yerde mavi ve kırmızı renkte yanıp sönüyordu. Her saniye daha fazla acil durum aracı geliyordu. Polisler ve diğer ilk müdahale ekipleri

yolun her tarafına yerleştirilmişti ve kasabaya geri dönmek istiyorsa dağ geçidinden tek çıkış yolunu kapatıyordu.

"Siktir," diye hırladı Razor. "Sanırım uzun yoldan gidiyoruz." Gürültünün tersine döndü ve karanlık yolda ilerledi.

Jip geçide doğru ilerliyordu. Willow arkalarından bakmaya cesaret etti. Çılgına dönen kolluk kuvvetleri diğer uçtaki yolu kapatmakla meşgul oldukları için onlara aldırış etmemişlerdi.

Geçit, dağın yükselen duvarının etrafında kıvrılmaya başladı ve ardından olay yerinin yanıp sönen ışıkları tamamen söndü.

Willow tekrar öne doğru oturdu ve Razor'a baktı. "Peki ya bisikletin?"

Gözlerini yoldan ayırmadı, hâlâ zifiri karanlıkta ilerliyordu. "Artık bana bir faydası yok. Onunla da bir şey yapamayacaklar. İzi sürülemez. Bu cipin aksine. Onu atmamız gerekecek."

"Atmak mı?" Willow ona bön bön baktı. "Sahip olduğum tek araba o." "Plakası sana mı kayıtlı yoksa başkasına mı?"

"Ben."

"O zaman gitmeli. Ne kadar erken olursa o kadar iyi." Daha hızlı sürdü ve geçidin dik yokuşlarında aracın sınırlarını zorladı. "Nerede yaşıyorsun Willow?"

Belli belirsiz arkalarını işaret etti. "Geldiğimiz yolun yaklaşık yirmi mil gerisinde, bir sonraki kasabada."

"Yani burada, kasabada yaşamıyordunuz?"

"Hayır. Laurel o bölgede yaşamamanın bizim için güvenli olmadığını düşünüyordu."

Birbirimize yakın. Kulübeye girip çıktığımda kimsenin beni tanımasını istemiyordu."

"Kasabada onu tanıyan biri var mıydı?"

"Hayır, bundan emin oldu. Kulübeden hiç ayrılmadı, herhangi bir nedenle değil. Yiyecek ve erzağa ihtiyacı olduğunda, bunları ona ben getirirdim."

Razor boğazının arkasından bir ses çıkardı ama yorum yapmadı. "Peki ya sen? Evde biri mi var? geri gelmeni mi bekliyor?"

Willow başını salladı. Uzun zamandır kimse gelmemiştir. Uzun zamandır, bir evcil hayvanı bile yoktu. Laurel sahip olduğu tek şeydi. Şimdi o da gitmişti.

"Peki ya erkek arkadaş?" Razor bastırdı. "Bir işveren ya da iş arkadaşı? Size ulaşamazlarsa endişelenecek biri? Kolluk kuvvetlerine ulaşabilecek ya da onlara senin veya kız kardeşin hakkında bir şeyler söyleyebilecek biri mi?"

"Hayır. Çömlek yapıyorum, yani kendim için çalışıyorum. Geri kalanına gelince, o da yok. Evde beni bekleyen kimse yok."

"Güzel," dedi. "Artık oraya geri dönemezsin. Güvenli olmaz."

"Ne kadar süre için?"

Sonunda ona baktı. Neredeyse bakmamasını dileyecekti, çünkü adamın sert bakışlarındaki ifade, cevabından hoşlanmayacağını söylüyor gibiydi. "Güvenli olana kadar olmaz."

Kaşlarını çatı. "Siz öyle diyorsunuz diye evimi terk edemem."

"Alternatifini mi tercih ediyorsun? Yolda konuşurken bizi gören kaç tanık vardır sence? Sence polisin kapına gelmesi ne kadar sürer? Birkaç saat mi? Bir gün mü? Tanrı aşkına, onlar şu anda orada seni bekliyor olabilir."

"Bu nasıl benim sorunum oluyor? Orada iki polisi öldüren sensin, ben değil."

Ona tekrar baktı, karanlık bakışları şimdi ona kilitlenmişti. Gözbebeklerinde küçük kıvılcıklar yanıyor gibiydi. "Sana söyledim, kirliydiler. Yangın çıkarmaktan bahsettiklerini duydum. Kız kardeşini öldürdüler, Willow. Nedenini bilmiyorum ama öğrendim. Eğer onlara fırsat verseydim o iki polis seni de öldürecek."

Bu farkındalığın keskinliği onu sert bir şekilde vurdu, boğazına bir duygu dalgası getirdi, ama onu bir kenara itti. Daha sonra, bugün olan her şey yüzünden keder ve dehşet içinde eriyip gidecek zamanı olacaktı. İlk olarak, o bu Cins erkeğe onunla hiçbir yere gidemeyeceğini anlatması gerekiyordu. Gitmeyecekti.

Laurel'e verdiği söz kulaklarında bir alarm zili gibi çınlarken olmazdı.

"Karakola gider ve geçitte neler olduğunu anlatırız. Polisi kulübeye getirip onlara kız kardeşimin mezarını gösterebiliriz. Cevapları almamıza kesinlikle yardımcı olacaklardır ama kaçarsak olmaz."

"Komplonun ne kadar ileri gittiğini bilmiyorum, Willow. Tek bildiğim, kız kardeşinin cinayetine karışan daha fazla insan olduğu. Burada daha büyük bir şeyler döndüğüne bahse girerim, ama bunu öğrenmek için senin hayatını riske atmayacağım.

O ikisi senin Laurel olduğunu düşündü. Başka biri de öyle düşünebilir. Yani artık sırtında bir hedef var. Kimin nişan aldığından emin olana kadar kimseye güvenmiyorum. Ve seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Willow koltuğa sırtını yasladı. Her ne kadar Razor'ın söyledikleri de dâhil olmak üzere olan biten her şeyi kabullenmeyi reddetmek istiyordu ama içten içe onun haklı olduğundan korkuyordu. Birkaç ay önce geldiğinden beri Laurel'in tüm paranoyaları ve tuhaf davranışları, Laurel'in vahşi cinayeti gerçekleşene kadar sadece yabancı dilde izleyebildiği bir film gibi zihninde tekrarlanıyordu. aniden her şeyi açıklığa kavuşturmuştu.

Her şeyi değil ama.

Willow'un cevaptan çok sorusu vardı. Görünüşe göre, Razor'ın da öyle.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ona güvensin ya da güvenmesin, bu işte birlikteydiler.

Elindeki yanmış kolyeye baktı, keşke Laurel'i nedenini tam olarak açıklaması için zorlasaydı diye düşündü. Colorado'da saklanmaya gitmişti. Bu kadar korktuğu şey neydi? Kız kardeşinin bu konuda konuşmayı reddetmesine neden olacak kadar korkunç olan şey neydi? Bunların Willow'un kendi kolyesinde taşıdığı küçük anahtarla ne ilgisi vardı?

"Bunu yakınında tut," diye ısrar etmişti Laurel birkaç gün sonra. gelmişti, gözleri acelecilikten çılgına dönmüştü. "Onu hep yanında tut. Bana söz ver."

Willow şaşkınlığına rağmen, "Elbette," diye kabul etti. "Bu ne için?"

"Eğer bana bir şey olursa buna ihtiyacın olacak. Ama o zamana kadar değil, anlıyor musun? Bu önemli, Wills."

"Beni korkutuyorsun Laurel. Bu anahtar ne tür bir kilidi açıyor?"

"Breckenridge'de bir depo kiraladım. İki yıllığına kiraladım. Umarım ihtiyacım olmaz, ama olursa diye..."

"Sen neden bahsediyorsun? Depoda ne var?"

Laurel söylemedi. İkisinden biriyle ilişkilendirilmemesi için birimin parası sahte bir isimle nakit olarak ödenmişti. Laurel ona adresi ve numarayı vermiş, Willow'un en kötü durum olmadıkça oraya gitmemesini tembihlemişti.

"Eğer zamanı gelirse, oraya vardığında ne yapacağını bileceksin," diye ısrar etmişti Laurel. "Sadece bana söz ver."

Willow, "Söz veriyorum," diye yemin etmişti. "Senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun."

Bu konuşma ve ona bağlı olan yemin, anahtarı şimdi göğüslerinin arasında bir kurşun yumağı gibi hissettiriyordu.

Willow dalgınca ona dokundu, Laurel'in ölümü tüm hayatını altüst etmişken verdiği söz konusunda ne yapacağını bilemiyordu. Bu şifreli yükümlülüğü yerine getirmek zorunda kalacağı günün geleceğini asla hayal etmek istememişti, üstelik bunu Willow'un korumasına ihtiyacı olduğunu iddia eden iri yarı bir erkek tarafından gölgelenirken yapmak zorunda kalabileceğini de.

"Orada ne yapıyorsun?" Razor'un derin sesi onu şimdi ve burada olana geri döndürdü. "Birkaç mildir konuşmuyorsun. İyi misin?"

Başını salladı ve elinin tekrar kucağına düşmesine izin verdi. "Evet. Sanırım öyle. Olabildiğim kadar."

"Bu dağın diğer tarafına geçmeden önce kat etmemiz gereken çok yol var. Bana anlatman için bolca zaman var."

Kız kardeşinin kimden ya da neyden saklandığına dair söyleyebileceği her şey."

Willow başını salladı. "Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" diye sordu, sesi kısıktı. "Bana söylediğinden daha fazlasını biliyorsun. Dilini gevşetmek için kendi yöntemlerimi kullanmamı isteyeceğinden şüpheliyim."

Kız ona bakakaldı. "Ne gibi? Pençelerinle boğazımı parçalamak gibi mi? Yoksa bunu dişlerinle yapmayı mı tercih edersin?"

Nefesinin altında küfretti. "Benim hakkımda şimdiden bu kadar düşük bir fikre mi sahipsin?"

"Senin türünün neler yapabileceğini gördüm." Zihnini doldurmakla tehdit eden görüntüleri zihinsel olarak kapatmaya çalıştı.

Küçük bir çocukken, Laurel ile birlikte yirmi iki yıl kadar önce halkın üzerine salınan Haydutlar tarafından yetim bırakılmadan önceki eski anıları.

Razor sanki araçtaki tek manyak oymuş gibi ona bakıyordu. "Seni transa geçirip kız kardeşin hakkında konuşturabileceğimi kastetmiştim," dedi. "Bana kendi başına anlatmanı tercih ederim."

"Dediğim gibi, yapamam. Hiçbir şey bilmiyorum. Laurel bilmemi istemedi."

"Neden olmasın? O dağda neyden saklanıyordu? Kimden saklanıyordu?"

Willow omuz silkti. "Keşke bilseydim. Altı ay kadar önce birdenbire benimle temasa geçti ve bölgeye taşınacağını söyledi. Kimseye söylemememi istedi, söyleyecek kimse olmadığı için bu kolay oldu. Buraya geldikten sonra bana yerini şifreli bir mesajla gönderdi."

"Kod mu? Ne tür bir kod?"

"Sadece onun ve benim anladığımız türden. Bu ikimize ait bir şeydi, çocukken başladığımız bir şeydi. Artık bir önemi yok. Mesele şu ki, Colorado'ya gelişini ve yerini bir sır olarak saklamak istedi. Korktuğunu biliyordum ama açıklamadı. Kendi güvenliğim için olduğunu söyledi. Paranoyaklaştığını düşünmüştüm ama şimdi..."

Razor homurdandı. "Herhangi bir suç faaliyetine karıştı mı?"

"Laurel?" Duygularının ağırlığına rağmen Willow'un dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtı. "Asla. Kız kardeşim değil. O iyi ikizdi."

Ona doğru alaycı bir bakış atarak onayladı. "Bir şekilde yanlış kişiye rastlamış olabilir mi? Birine, onu düşmana dönüştürecek bir şey yapmış olabilir mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Willow. "Tanıştığı herkes ona tapıyor. Yani hayran kaldım."

"Laurel ne iş yapıyordu?"

"Son bildiğim kadarıyla Theo gibi o da bilimsel araştırma camiasında çalışıyordu. Gittiği yer orasıydı. kimya ve bilim için üniversite. Laurel problem çözmeyi ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için bir şeyler yapmayı severdi."

Willow içini çekti. "Kız kardeşimin parlak bir zekâsı vardı. Bu yüzden işini bırakıp buraya, ıssız bir yere taşınacağını söylediğinde çok şaşırdım."

Razor'ın yüz hatlarında kuşkuyu andıran karanlık bir ifade belirdi. "Peki ya Theo? Sence onun da ondan kaçmak mı?"

Willow, "İmkânı yok," dedi. "O hayatının aşkıydı. Kaçıp onu geride bırakacağı için ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum." Gösterge panelinin loş ışığında Razor'a baktı. "Bu senin için yeni bir haber olamaz, eğer sen ve

Theo o kadar iyi arkadaş ki seni onu bulman için buraya gönderdi. Sana kız kardeşim hakkında ne söyledi?"

"Pek sık konuşmayız. Tek bildiğim, onu kendisi için güvende tutmamı istediği."

"Sana bu kadar mı güveniyor?"

"Artık her şeye değer." Razor başını çevirdi ve onun bakışlarıyla buluştu. "Bana da güvenebileceğini bilmeni istiyorum, Willow."

Uzun bir süre ona baktı. gözlerinin yoğunluğu. "Sanırım başka seçeneğim yok, değil mi?"

"Eğer yaşamak istiyorsan, hayır."

Willow onun tedirgin edici bakışlarını kırarak, gözlerini elindeki yanmış kolyeye indirdi. "Razor... Orada Sana söylemem gereken bir şey var. Laurel'in bana söylediği bir şey." Ona kısa bir bakış atmaya cesaret etti. "Onun için yapmamı istediği bir şey vardı."

Adamın keskin gözleri, cipin küçük odasının diğer ucundan onu süzüyordu. "Devam et."

Willow bluzunun içine uzanarak Laurel'inkiyle aynı olan kolyeyi çıkardı. Kolyeyi Razor'ın görmesi için havaya kaldırdı ve Razor'ın bakışları yarım kalbin yanında sallanan küçük gümüş anahtara kilitlendi.

"Laurel bana, eğer ona bir şey olursa -eğer... başaramazsa- bu anahtarı, buraya ilk geldiğinde kiraladığı depoyu açmak için kullanacağıma dair yemin ettirdi. Colorado."

Nefesinin altında küfretti. "Depoda ne var?" "Bilmiyorum. Ama ona bir söz verdim ve şimdi saklamak için. Ünitenin kilidini açmam ve içinde benim için ne bıraktığını görmem gerekiyor."

"Nerede o?"

Ona Breckenridge'deki yeri verdi; bu yer dağ geçidinde bulundukları yerden altı saat kadar uzakta olmalıydı.

Razor acımasızca başını salladı, sonra gaza bastı ve Jeep gecenin içinde hızla ilerlemeye başladı.

BÖLÜM 5

Geçitte iyi zaman geçirdiler. Beş saat kadar sonra, Razor Breckenridge'deki kiralık depoya girdi.

Şehrin kenar mahallelerindeki bu küçük işletme gecenin ikisinde pek bir şeye benzemiyordu ama o bunu olumlu bir şey olarak değerlendirdi. Jeep'i sessiz araziye sürerken uğraşması gereken bir güvenlik kapısı yoktu. Girişe ya da yirmi küsur, tek katlı, beton bloklardan oluşan dış mekân sıralarına yerleştirilmiş kameralar yoktu.

depolama üniteleri de yoktu. Zayıf sarı ışık, iki ucuna monte edilmiş eski görünümlü lambalardan aşağıya doğru parlıyordu.

Binalar, birimlerin garaj tarzı kapılarının üzerinde asılı duran paslanmış çelik numaraları zar zor aydınlatıyordu.

Pek gelişen bir iş sayılmazdı ve Laurel'in burayı seçmesindeki amaç da muhtemelen buydu. Burası bir şeyi saklamak ve on ya da üç yıl boyunca unutmak için uygun bir yere benziyordu. Ya da kimsenin bakmayı akıl edemeyeceği bir yere saklamak için.

Willow ön camdan dışarı bakarken sessizce, "Laurel'in birimi orta bölüme yakın bir yerde olmalı," dedi.

Uzun yolculuğun büyük bölümünde sessiz kalmış, açık havadaki yolcu koltuğuna neredeyse katatonik bir halde çökmüştü. Razor, bunun şok olduğunu düşünmüştü. Onu dibe çeken kederden bahsetmeye bile gerek yoktu. O da üşümüştü. Willow cipin arkasından eski bir yün battaniye almış ve

Yolculuk sırasında altına sokulmuştu ama şimdi bile üzerine örtüldüğünde titriyordu.

Breckenridge'deki bu ayak işi, pek çok nedenden ötürü riske atmak istemeyeceği bir gecikmeydi ama Laurel'in Willow'u neden buraya gönderdiğini merak ettiğini de itiraf etmeliydi. Willow'a yemin ettirecek kadar önemli olan şey neydi?

Her ne ise, cevabı alır almaz Willow'la arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymasına gerekiyordu.

ve kız kardeşinin katilleri. Willow'un evinde geçirdikleri her dakika

Jeep, daha fazla katil piçin onlara yaklaşması için bir fırsattı.

Şimdi biraz daha dik oturuyordu. "Şuradaki birim olmalı," dedi, bodur binalardan birini göstererek. "Numaralara bakılırsa, onun birimi sondan üçüncü olmalı."

Razor başıyla onayladı ve kadının gösterdiği yere doğru sürdü. Hava koşullarından yıpranmış birim kapılarındaki asma kilitlerin çoğu bir nesil öncesinin kalıntıları gibi görünüyordu. Laurel'in birimindeki kilit bir istisnaydı. Jeep, farları sönük halde ilerlerken ince ay ışığının altında parlıyordu.

Razor arabayı park eder etmez Willow yolcu koltuğundan kaydı. Willow'un arkasından yaklaştı. kolyesini çözmek için kalın saçlarını ensesinden uzaklaştırmaya çalıştı.

"İzin ver." Adamın elleri gevşekçe kadının ellerine dolandı.

Parmakları onunkilerle temas eder etmez içinden geçen ısı ve farkındalık okuna hazırlıklı değildi. Nefesi ciğerlerinde dururken, diğer her yanı elektriksel bir arzu sarsıntısıyla aydınlandı.

Belki onun damarlarındaki ani, yırtıcı çabukluğu da hissetmişti. Eğer hissetmediyse, boğazının arkasındaki alçak, açlık dolu titreşim kesinlikle onun kaçırması için çok zordu. Sadece ona bu kadar yakın olduğu için vücudunun verdiği diğer istemsiz tepkilerden bahsetmiyorum bile.

Adam kolyesinin inanılmaz derecede narin tokasını çözmeye çalışırken, tek kelime etmeden ellerini onun ellerinin altından kaydırды. Tüm dikkatini ve biraz da Breed-Parmakları sosis gibi işe yaramaz hissederken, lanet şeyi açmak için aklını kullanmayı tercih etti.

"Anladım," diye mırıldandı sıkıca.

"Teşekkürler." Onun dokunuşundan en ufak bir şekilde etkilenmiş gibi görünmüyordu. Uzanıp adamın elinden kolyeyi aldı, sonra da ondan birkaç adım uzaklaşarak depo kapısına doğru yürüdü.

"Bunu yapmama izin vermelisin. Orada ne olduğunu bilmiyoruz."

Omzunun üzerinden ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Laurel burada benim için ne bıraktıysa bana zarar vermeyecek."

Razor homurdandı ve ona isteksizce başını salladı. Anahtarını kilide sokup çevirirken onun yanına geldi. Metal tıkırdayarak açıldı.

Willow kilidi çıkardı, sonra Razor uzandı ve kapının kolunu tuttu. Kapıyı makaralarının üzerinde kaldırarak yukarı çekti. Makaraların metalik gıcirtısı etraflarındaki sessizlikte yankılandı.

Üniteye baktı ve kaşlarını çatı. "Bu da ne böyle?" Tek bir şey dışında boştu.

Tozlu beton zeminin ortasında ciltsiz eski bir kitap duruyordu.

Sırt kısmı eğrilmiş, kapağı kıvrılmış ve yıpranmıştı, tıpkı akordeon gibi yayılan, köpek kulaklı sayfalarının çoğu gibi. Kapağında bir tür sarı kuşun renkli bir fotoğrafı vardı. Bir alan kılavuzu ya da ansiklopedide bulunan türden bir resim.

Razor ilk bakışta, birinin onlardan önce üniteye girip orayı temizlediğini düşündü. Ama sonra Willow küçük, boğuk bir nefes verdi ve koşarak içeri girip Kitap.

"Bu kitabı biliyorum," dedi ve dönerek kitabı görmesi için ona uzattı. "Kuzey Amerika Kuşları Saha Rehberi. Laurel ve benim de eskiden böyle bir kitabımız vardı-" Sözleri aniden ve sadece bir an için durdu, sonra devam etti. "Küçükken, o ve ben bunun gibi bir kitaptaki tüm kuşları incelemek için saatler harcardık."

Bazı sayfaları karıştırdı, sonra başını eğdi, kaşları çatıldı. "Hayır... bunun gibi bir kitap değil. Bu bizim kitabımız. Sayfalarda yıllar öncesinden kalma bazı karalamalarımız ve notlarımız var. Bunca zaman yanında mı tutmuş?" Merak ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle Razor'a baktı. "Laurel ne yapacağımı bildiğimi söyledi."

buraya gelip depoyu açtığımda. Neden şimdi bunu benim için bıraksın ki? Ne yapmam gerekiyor?"

Razor elini saçlarında gezdirdi ve başını salladı.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim harekete geçmemiz gerektiği."

"Nereye?"

"Başlangıç olarak buradan olabildiğince uzağa gitmeliyiz."

Kitabı sıkıca kavradı, sanki kız kardeşinin bir uzantısıymış gibi sıkı sıkı tutması gerekiyordu. Artık boş olan depoya son bir kez baktıktan sonra Razor'a doğru adım attı ve onu cipine kadar takip etti.

"Biraz dinlenmen gerek," dedi ona ve kızın tekrar yanındaki yolcu koltuğuna tırmanışını izledi.

"Ben iyiyim," dedi, kitabını hâlâ bir yaşam çizgisi gibi tutuyordu.

Hareketleri halsiz ve bitkin bir haldeydi.

yerleşti ve emniyet kemerini bağladı. Yüzü solgundu, normalde parlak olan gözleri donuk ve ağır kapalıydı. Yorgunluk ve günün olaylarının ağırlığı sadece üzerine baskı yapmaya devam edecekti.

Güneşin doğmasına sadece birkaç saat daha vardı. Eğer bir yerlerde iyi bir uyku çekemezse çok geçmeden ölürdü. Onun zihinsel olarak zinde olmasına ve tüm silindirleri çalıştırmasına ihtiyacı vardı - en azından onu nereye götüreceğine karar verene kadar, onsuz uzun vadede güvende olacaktı.

Bir Avcı olarak öldürmek, yok etmek için doğmuş ve büyümüştü. Bu işlerde çok iyiydi. Bazıları onun en iyisi olduğunu söyleyebilirdi. Emin olmak için en soğuklardan biriydi.

Daha önce hiç yapmadığı şey, birine korumalık yapmaktı, hele de güzel bir kadına, ki bu kadın şimdiden hislerine zarar vermeye başlamıştı.

Onu kurtaran tek şey, kızın kendi türünden bir bütün olarak hoşlanmıyor gibi görünmesiydi. Birkaç saat önce onunla yoldayken verdiği tepki zihninde yeniden canlandı. Tanrım, ondan gerçeği öğrenmek isterse pençeleriyle -ya da dişleriyle- boğazını parçalayabileceğini gerçekten düşünmüş müydü?

İtiraf etmeliydi ki, bu tür acımasız yöntemlere ilk kez başvurmuyordu ama asla bir masuma karşı değil.

Asla onun üzerinde değil, herhangi bir nedenle değil. Doğma büyüme bir katildi ama tam bir canavar değildi.

Bunu bilmesine gerek yoktu. Hâlâ koruması altındayken onu kendisinden ne kadar uzak tutabilirse o kadar iyiydi. Her ikisi için de.

Ona bir kez daha baktı, bu hata onu sadece Ona dokunmak, rüzgârda savrulan saçlarının bir kısmını solgun yanaklarından uzaklaştırmak için kaşınıyordu. Büyük ellerinin altında tuttuğu küçük ellerinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Karmakarışık saçlarının tatlı kokusunu hâlâ alabiliyordu. O artık narin ama kırılgan değil. Yumuşak ama zayıf değil. Hassas ama çaresiz değil.

Willow Valcourt, onu drone kamerasının gözünden izlediğinde hayal ettiği her şeydi tüm o uzun mesafeli işkence ayları boyunca. Aslında hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı. Ama onun değildi.

Başka bir adama ait olduğunu düşündüğü zamanlarda da arzuladığı kadın ona ait değildi, şimdi de değil.

O hâlâ Theo Collier'a verdiği szn bir parçasıydı. Razor, Laurel Townsend'i güvende tutmayı başaramamıştı ama Willow söz konusu olduğunda başarısız olmayacaktı.

"Güneş doğmadan hemen öncesine kadar arabayla gideceğim," dedi. "Sonra birkaç saat uyuman için bir yerde duracağız. Ayrıca Theo'ya ulaşıp neler olduğunu anlatmam gerekiyor."

Willow ona yorgun bir bakış fırlattı. "Peki ya senin Kolun mu? Pazundaki kurşun yarası iyileşiyor gibi görünmüyor."

Kaşlarını çatarak sağlam omzunu silkti. Her ne kadar bunu ona itiraf etmeyecek olsa da, kadın haklıydı. Ayrıca, yarası iyi bir beslenmenin iyileştiremeyeceği bir şey değildi.

O Birinci Jenerasyondur, bu da genellikle birkaç günde bir beslenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bir yaralanmadan sonra iyileşirken, bundan daha sık kana ihtiyaç duyuyordu, ancak bu başa çıkamayacağı hiçbir şey yoktu. Bir sürü

Bir yerde durduklarında bir kan konağı avlama fırsatı.

Onun endişesine cevap vermeden cipi vitesine taktı. Önemli olan tek şey kendi boynunu kurtarmakken, Willow'un onun iyiliğini ikinci kez düşünmesini istemiyordu.

Onu etten kemikten bir adam olarak ne kadar az düşünürse -Breed ya da başka türlü- önümüzdeki birkaç saat o kadar sorunsuz geçecekti.

Gün ışığını beklemek için tekrar durduklarında yakın mesafede geçirmek zorunda kalacakları zamana gelince, oraya vardığında bu işkenceyle başa çıkması gerekecekti.

BÖLÜM 6

Willow rahatlatıcı, karanlık bir sessizliğe uyandı. Gece havasının ürpertici soğuğu onu ısırmıyordu. Kulaklarında yankılanan ve kemiklerine kadar inen bir aracın motorunun sonsuz, titreşimli gürültüsü yoktu.

Boğazının arkasına yapışan kül ve is kokusu yoktu.

Şimdi sadece durgunluk var.

Sadece kutsanmış sessizlik.

Her şeyi rüyasında mı görmüştü?

Eğer öyleyse, hayatında hiç bu kadar canlı ve dehşet verici bir kâbus görmemişti; geçmişindeki o korkunç gecede anne babasının başına gelenlerden sonra bile. ve Laurel bebekten biraz daha fazlasıydı.

Tanrım, Laurel.

O da gerçekten gitmiş miydi?

Willow gözlerini açıp korkularını doğrulamak konusunda isteksizdi. Göz kapaklarını kaldırmak kolay olmayacaktı. Gözleri yapış yapış olmuş, uykusunda bile akan gözyaşları yüzünden tuzla kaplanmıştı.

Cipten inip yatağa girdiğini hatırlamıyordu ama son birkaç saat içinde birkaç kez ağlayarak uyandığını ve sonra tekrar yorgunluktan ağladığını hatırlıyordu.

Şimdi, vücudu dinlenmiş olsa da kendini tamamen bitkin hissediyordu.

Küçük bir çabayla gözlerini yavaşça açmaya zorladı. Oda karanlıktı, biraz da rutubetliydi. Küçük bir motel odasının sarkık yatağında tek başına yatıyordu, kovboy çizmeleri dışında ince örtülerin altında tamamen giyinikti.

Ağır perdeler kapalıydı ama aradaki aralıktan sızan gün ışığı, çevresini hızlıca gözden geçirmesi için yeterliydi. Görececek pek bir şey yoktu. Çizik bir çekmece sandığı

yatağın karşısındaki duvara dayalı bir televizyon sehpası. Kirli duvara monte edilmiş açık bir metal askılık dolap görevi görüyordu.

Gölgeli köşedeki döşemeli sandalyede ise, son birkaç saattir gördüğü rahatsız edici rüyalarda da önemli bir yer tutan iri yarı Breed erkeği oturuyordu.

Derin sesi alçak ve sert bir şekilde konuştu. "Güzel. Uyanmışsın."

Razor genel olarak pek arkadaş canlısı biri değildi ama şu anda sesi özellikle sabırsız geliyordu. Kumral saçları yeni aldığı duştan dolayı hâlâ nemliydi ve şu anda orada oturuyordu.

gölgeli bir köşede sadece kot pantolonunu giymiş, onu inceliyordu.

Ona bakmamak çok zordu. Güçlü göğsünün ve vücudunun her yerinde Breed dermaglifleri, karmaşık düğümler ve sıcak ten renginden sadece bir iki ton daha koyu girdaplı desenler vardı. Breed gliflerini daha önce hiç şahsen görmemişti ve Razor'ın kaslı göğsünün, gövdesinin ve kollarının neredeyse her santimini kaplıyor olmaları onları daha da dikkat çekici kılıyordu.

Willow boğazını temizledi ve doğrulup oturdu. "Neredeyiz biz?" Sesi paslı çıkmıştı, son gözyaşlarından dolayı hâlâ hamdı. Uykusunda ağladığını biliyor muydu? Ya da daha da kötüsü, bunca zamandır orada oturmuş soğuk bir şekilde onu mu izliyordu?

Sormasına gerek yoktu. Adamın sinirli görünen kaşları yeterli bir cevaptı.

"Gün ağarırken sürmeyi bıraktım," dedi. "Cheyenne'e kadar gittik."

"Wyoming mi?"

Olumlu bir omuz silkme hareketi yaptı. "Gidecek bir yerin olmadığına göre, senin için en güvenli yerin Colorado dışındaki herhangi bir yer olduğunu düşünüyorum, en azından şimdilik."

"Ne zamandır uyuyorum?"

"Bir saat oluyor, yani yaklaşık altı saat. Arada sırada," diye ekledi ve neredeyse tüm bu süre boyunca onu izlediğine dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Willow içini çekti ve elini, huzursuz uykusundan dolayı rüzgârda uçuşmuş ve keçeleşmiş gibi görünen saçlarında gezdirdi. Hâlâ dağdaki yangından kalan odun dumanı gibi kokuyordu; bu da ona en başta bu motel odasında bulunma nedenini hatırlatıyordu.

Göğsünün ortasında acı veren bir yumru oluşmaya başladı ve gözlerinin arkasına taze yaşlar getirdi.

Razor'ın kaşları daha da çatıldı. "Bir şeyler yemelisin."

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran otomattan alınmış atıştırmalıkları gösterdi. Küçük cips poşetleri, kraker paketleri ve çubuk şekerler bir şişe suyun yanında düzgün bir yığın halinde duruyordu.

Açlıktan ölmesi gerekiyordu ama tek hissettiği içi boş ve korkuydu.

"Theo ile temasa geçebildiniz mi?"

Razor homurdandı ve başını salladı. "Henüz değil. Bana verdiği özel numara doğrudan telesekretere düşüyor. Bu hoşuma gitmiyor. Doğru olmayan bir şeyler var."

Willow'un midesi sıkıştı. "Sence onu arayan kötü adamlar da var mıdır?"

"Bilmiyorum. Bunu göz ardı edemem."

Willow'un kalbi endişeyle çarpmaya başladı. "Onu uyarmalıyız, Razor. Ona ulaşmanın başka bir yolu var mı?"

"Bırak da Theo'yla ben ilgileneyim. Seni bırakacak güvenli bir yer bulur bulmaz, onu bulmak için Montreal'e gideceğim."

Ona getirdiği atıştırmalıklara doğru küçümseyici bir işaret yaptı. "Ye, biraz güç topla. İstersen bir duş al. Burada sadece en kötüsünü beklemek için kalıyoruz. gün ışığında. Güneş batır batmaz ayrılıyoruz."

Görünüşe göre, bugün iki moddan birinde çalışıyordu: ona emir yağdırmak ya da onu görmezden gelmek. Sanırım o

bunun için minnettar olmalı. İçlerinden birinin net ve mantıklı düşünüyordu ve bu o gibi görünmüyordu. Ona bakmamak için kendini zorladı.

yarı çıplak ve düşünceli bir şekilde oturuyordu. Her ne akım

istenmeyen bir farkındalık duygusu aralarında
birkaç saat önce depoya girdiğinde artık kesinlikle geçmişti.

En azından onun için öyleydi.

Willow hâlâ nasıl olup da şok ve yas dışında bir şey
hissedebildiğini anlamaya çalışıyordu. İçten içe, kız kardeşini
kaybettiği için kalbi paramparça olmuştu. Ama bu bile, kız
kardeşinin ölümünü gölgede bırakmaya yetmemişti.

Deponun anahtarını kolyesinden çıkarmasına yardım eden
Razor'un elleri onunkileri sardığında hissettiği beklenmedik
sıcaklık.

Şimdi düşününce bile o davetsiz sıcaklığı hâlâ
hissedebiliyordu.

Onun nesi vardı?

O bir Breed'di, Tanrı aşkına.

Ailesinin başına gelenlerden sonra, hayatının büyük bir
bölümünü onun gibilerden uzak durarak geçirmişti. Bunu
yapmak zor değildi, önce Quebec City'deki yetimhanede,
daha sonra

Yıllarca yaşadıktan sonra tesadüfen geldiği Colorado'nun
kırsal dağ kasabası onun evi olmuştu.

kendi başına dolaşıyor.

Düne kadar, hayatta kalmak için Razor'a güvenmek şöyle
dursun, onun türünden biriyle aynı odada bulunacağını hayal
bile edemezdi. Hayatını bir kez kurtarmıştı bile.

tanıştıklarından beri. Kurşun yarası bile bunu gösteriyordu.

Sandalyeden kalktı ve küçük odayı adımlamaya başladı.
Hareketleri akıcı ve güç doluydu, kafese hapsedildiği için
tedirgin olan büyük bir kedi gibiydi. Eğer kedi oysa, bunun
kendisini ne hale getirdiğini düşünmek bile istemiyordu.

Willow bir yandan onu gizlice izlerken bir yandan da
kuru krakeri yedikten sonra su şişesinin kapağını açtı ve bir
yudum aldı. Glifler sırtını da önü kadar yoğun bir şekilde
kaplamıştı. Eğer duydukları doğruysa, bir Irk'ın üzerinde ne
kadar çok dermaglif varsa, soyu da o kadar saf oluyordu. Bu
da Razor'ın neredeyse kesinlikle Birinci Cins olduğu
anlamına geliyordu. Türlerinin en güçlüsü, en ölümcülü.

Yırtık halının üzerinde başka bir iz sürmek için geri döndü ve gözleri onunkilerle çarpıştı. Kız bakamadı. bakmıyormuş gibi davranacak kadar hızlı uzaklaştı. Bunun yerine aklına gelen tek şeyi ağzından kaçırdı.

"Kolun daha iyi görünüyor. Kurşun yarası neredeyse iyileşmiş."

Pazusuna baktı ve omuz silkti. "Tek ihtiyacım olan birkaç kırmızı hücreydi." Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, sert yüzünde karanlık bir eğlence titreşimi belirdi. "Sakin ol. Dokunduğum senin şahdamarın değildi. Buraya geldiğimizde resepsiyon görevlisinden beslendim."

Willow ona baktı. "Sanki hamburger yemeye gitmişsiniz gibi konuştunuz."

Başını umursamaz bir şekilde eğdi. "Herkes yemek yemek zorunda. Sen de dahil. İşe koyulmanızı öneririm."

O volta atmaya devam ederken, Willow da kraker ve cipsleri karıştırmaya devam etti. Ağızındaki her şeyin tadı talaş gibiydi. Açlık ve susuzluktan bayılmadan önce midesine bir şeyler indirmesi gerektiğini biliyordu ama tek düşünebildiği Laurel ve ikizinin sonsuza dek kaybolduğu gerçeğiydi.

Keder onu boğuyordu ama Razor odadayken ona teslim olmayı reddetti. Tanrı biliyordu, zaten yeterince şey görmüş ve duymuştu. Kimseye zayıf görünmekten nefret ederdi ve çocukluğundan beri hep öyle olmuştu.

küçük kız. Söz konusu kendisi olduğunda bu iki katına çıkıyordu. Şu anda güçlü olması gerekiyordu. Kendisi ve Laurel için. Kız kardeşi ona güveniyordu, şimdi o gitmiş olsa bile.

Willow, Laurel'ın bulması için bıraktığı kitabı düşündü.

Kız kardeşi için neden bu kadar önemliydi? Laurel ona ne anlatmaya çalışıyordu?

Willow, odanın karşısındaki çekmeceli dolabın kenarında duran kitabı fark etti. Ayağa kalkıp kitabı yatağa geri getirdi ve bir kuru kraker daha çiğnerken sayfaları çevirdi. Kitabın üzerindeki çocuksu el yazısını görünce

Bir zamanlar Laurel ile zaman geçirmek için çalıştıkları kuşların yanındaki marjlar neredeyse zamanda geriye yolculuk yapmak gibiydi.

Tüm küçük notlar, gülen yüzler ve çetele işaretleri, o ve kız kardeşi onların

Yetimhanenin bahçesindeki en sevdiği kuşlar Willow'un ikizini daha da çok özlemesine neden oldu. Laurel'in küçük kız sesinin yankısını neredeyse kulağında duyabiliyordu, hayatlarına böylesine trajik bir başlangıç yaptıktan sonra heyecanlı ve mutluydu.

Laurel'in kitapta olmasını istediği tek şey bu muydu? İkizi öldükten sonra Willow için küçük bir teselli mi?

Daha fazlası olmalıydı.

Ona sorabilmeyi ne kadar isterdi. Colorado'ya ilk geldiğinde Laurel'den onu rahatsız eden ve korkutan her şeyi anlatmasını istemeyi ne kadar çok isterdi.

Şimdi Willow'un tek yapabildiği, yıpranmış eski kitabın sayfalarını pişmanlık içinde çevirmektir.

Ve acı. Duygular göğsünde toplanmış, gözlerinin görmesini ve nefesinin ciğerlerinde sığlaşmasını sağlamıştı. Tüm engelleme çabalarına rağmen bir damla gözyaşı sayfaya sıçradı.

Willow onu sildi ve Laurel'in karaladığı notlardan birinin ıslaklığın altında bulanıklaştığını görünce kaşlarını çatı.

Bunun mürekkebi diğer kenar notları ve ek açıklamaların çoğu gibi eskimiş değildi. Hayır, kıyaslandığında nispeten tazeydi ve farklı bir kalemle yazılmıştı. Siyah Sayfadaki leke Willow'un gözünü altı çizili Latince kuş ismine çekti.

Toxostoma rufum. Yaygın bir Kahverengi Thrasher.

Willow daha fazla sayfayı çevirdi.

Laurel yakın zamanda başka notlar da almıştı. Başka bir sayfada benzer şekilde altı çizili başka bir yazı buldu.

Nucifraga columbiana. Clark'ın Fındıkkıranı.

İlkinde olduğu gibi, kenar notları yoktu, hiçbir şey yoktu. Laurel'in son zamanlarda bu kayıtlarla neden ilgilenmiş olabileceğini gösteriyor. Her iki kuşta da dikkat çekici bir şey yoktu, öyleyse Laurel neden onları not etmişti?

Willow ne aradığından ya da neden aradığından emin olmadan sayfaları daha hızlı çevirmeye başladı. Kabul etmek gerekir ki

Ne kadar ince ya da rastgele olursa olsun, ikiziyle herhangi bir bağlantı için çaresiz. Ve bu iki altı çizili kuş ismi kesinlikle rastgele görünüyordu.

Bulduğu üçüncü not da öyle.

Spinus tristis. Amerikan Saka Kuşu.

Willow, Laurel'in kitabı Willow'a bırakmak için neden bu kadar uğraştığını bir yana bırakırsak, kız kardeşinin bu kuşlara ilgi duyması için hiçbir neden düşünemiyordu. Yoksa boşuna mı çabalıyordu? Belki de kitap Laurel için bir hobi olmaya devam etti ve gerçekten sadece Laurel öldükten sonra Willow için bir hatıra olması amaçlanmıştı.

Kafası ne kadar karışık olsa da, ikizinin ona önemli bir şey söylemeye çalışmadığına kendini ikna edemiyordu.

Bunu yakınında tut, demişti Laurel deponun anahtarı için. Oraya vardığında ne yapacağını bileceksin.

Hayır, bilmiyorum, diye düşündü Willow, kız kardeşinin mesajını anlayamadığı için mutsuzdu ve içini kemiren kayıp duygusu onu yeniden pençesine aldı. Benden ne yapmamı istediğin hakkında hiçbir fikrim yok, Laurel.

...

Willow sayfalarda daha fazla kayıt aradı, bir önsezi aklını kurcalıyordu. Bir tane daha buldu. Sonra bir tane daha. Laurel bu yeni notlarla bir tür mesaj mı iletmeye çalışıyordu?

"İşe yarar bir şey bulabildin mi?" Razor'ın alçak sesle homurdanması Willow'un başını kaldırmasına neden oldu.

"Hayır." Yanaklarına yapışan ıslaklığı aceleyle silkeleyerek kitabı kapattı ve ona doğru baktı. "Sadece bana henüz bir anlam ifade etmeyen bir sürü karalama."

Zaten kaşlarını çatmıştı ama kızın gözyaşı dolu yüzünü görünce tıslayarak bir küfür savurdu. Altın rengi gözleri kaşlarının altındaki yarıkların altından onu yakıyordu. Konuşması bir an sürdü. "İyi olacak mısın?"

"Evet." Burnunu çekti, kitabı bir kenara bıraktı ve tam olarak hissetmediği bir güce sahipmiş gibi davranmaya çalıştı. "Ben iyiyim."

"Pek bir şey yemedin."

Başını kayıtsızca salladı. "Çok aç değilim sanırım."

Bu kadarı doğruydu. Boğazını tıkayan keder, iştahı olsa bile yemek yemesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Şu anda tek istediği Laurel'in kitabıyla daha fazla zaman geçirmektir ama Razor onu bir şahin gibi izlediği sürece olmazdı.

Onu kandırmak istediğinden değil, her şeyden önce kız kardeşine sadık olduğundan. Eğer bir Willow, kitabın içinde saklı olan mesajı başkasına emanet etmeden önce anlaması gerekiyordu.

Yanaklarındaki ıslaklığı uzaklaştırmak için bir girişimde daha bulundu. "Banyoda sabun ve şampuan var mı?"

Başını sertçe salladı, hâlâ o tedirgin edici, delici altın rengi gözleriyle onu süzüyordu. Daha fazla bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama yataktan kalkıp yalınayak banyoya doğru ilerlerken sessizce onu izlemekle yetindi.

BÖLÜM 7

Razor onun ardından baktı, ama hırıltısını bırakmadı. Kapı arkasından kapanana ve kilit diğer taraftan gelen yumuşak bir klik sesiyle yerine oturana kadar göğsünde bir boşluk oluştu.

Sikeyim.

Kendini neyin içine sokmuştu?

Az önce ondan saklamaya çalıştığı gözyaşları neredeyse onu öldürüyordu. Ayağa kalktı ve tekrar volta atmaya başladı.

Yardım etti. Küçük motel odasında saatlerce boş boş oturduğu için sinirliydi - çoğu işkence içinde geçmişti Willow'un yataktaki kısa huzursuz uyku turları arasında kız kardeşi için yas tutmasını dinliyordu. Willow'un yastığına sarılıp ağladığını duymak ve kız kardeşine zamanında ulaşip onu kurtaramadığı için kendisini suçladığını bilmek, onu hiç bu kadar işe yaramaz hissettirmemişti.

Bazı Irklar gibi iyileştirme yeteneğiyle doğmuş olsaydı, Willow'un acısını dindirmek için elinden geleni yapardı. Eğer bir dakikalığına bile olsa ona herhangi bir teselli sunabilirdi, deneyebilirdi. Ama onu ilk gördüğü andan beri şüphe ve korku arasında gidip geliyordu.

Bunun genel olarak Irklara karşı duyduğu güvensizlikten mi yoksa özel olarak ondan mı kaynaklandığından emin değildi Razor. Her iki durumda da, mesafesini korursa ikisi için de daha iyi olacaktı.

Mesafesini korumanın, onun iyiliğini ve geleceğini gereğinden fazla önemsemesini de engelleyeceğini düşünmek istiyordu. Ama kız zaten onun derisinin altındaydı. Sadece ne kadar derinden ya da ne kadar süreyle olduğunu bilmiyordu.

Aylardır kulübeyi gözetlediğini ona henüz söylememiş olması yalanmış gibi geliyordu. Evet, Theo'ya iyilik olsun diye Laurel'ı izlemekle görevlendirilmişti ama onu gördüğü ilk andan itibaren büyüleyen Willow olmuştu. Bunu artık biliyordu.

Razor'a dönüşen Willow'du, Laurel değil.
özel saplantısı. Willow, parlak kahverengi saçları ve

meleğin gülümsemesi ve günahkâr bir şekilde gür kıvrımları anında Diğer tüm kadınları hafızasından ve ilgisinden sildi.

Rüyasında Willow'un kollarında ya da dağın yamacındaki yumuşak, ay ışığıyla aydınlanmış çimenlerin altında olduğunu gördükten sonra şehvetle kaynayarak uyandığında Willow'un yüzünü hayal etmişti.

Eski arkadaşının ona "benim" deme ayrıcalığına sahip olduğunu düşünerek Theo'yu neredeyse öldüresiye kıskanmasına neden olan Willow'du, ikiz kardeşi değil.

Şimdi burada, onları ayıracak birkaç yüz metre kareden ve dayanıksız bir banyo kapısından başka bir şey yoktu ve ondan uzaklaşmak için ilk fırsatı bekleyemiyordu.

İyilik için, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa.

Bir katil olarak doğup büyüdüğü halde korumalık için uygun değildi. Özellikle de koruması gereken kişi bir katilken bu iş için uygun değildi.

Willow'un ki kadar cezbedici.

Lanet olsun, biriyle yatmayalı ne kadar olmuştu?

Cevabı biliyordu ve bu cevap dağın yamacındaki kulübeyi izlediği süreyle yakından ilişkiydi.

Banyo kapısının diğer tarafında akan duşun sesi sinirini daha da artırdı. Willow'un buharlı spreyin altında çıplak ve ıslak bir şekilde durduğu görüntüsü zihninde canlandı. Kanı hızla çarpıyor, damarlarından geçip doğruca sikine doğru ateş yalımları gönderiyordu. Dişlerinin zonklamasıyla diş etleri ağrıyordu.

Razor inledi. Yola geri dönene kadar uzun bir bekleyiş olacaktı.

Avucunu gergin çenesinin üzerinde ovuşturarak, yatağın üzerinde bıraktığı kitaba baktı.

Willow uyurken bir kez göz gezdirmişti ama ne metinde ne de kenarlara karalanmış çocukça notlarda kayda değer bir şey görememişti. Bir süre önce Willow'un kitabı karıştırmasını izlemişti.

Birkaç sayfa üzerinde duraksaması, onları inceliyor gibi görünmesi ilgisini çekmişti.

Gözyaşlarının sıçradığı ve mürekkebin bir kısmını lekelediği sayfayı buldu. Islaklığın altında akıp gittiğine bakılırsa, yeni mürekkepti. Razor parmağının ucuyla, Willow'un gözyaşlarından hâlâ nemli ve dalgalı olan altı çizili yazının üzerinde gezindi.

Kitaptaki diğer notların hepsinden daha yakın zamanda altı çizilmiş daha fazla kuş ismi buldu. Toplamda yedi tane. Her birinin altı aynı kalemle, aynı el tarafından çizilmiş yedi rastgele bilimsel kuş ismi. Laurel Townsend'in eli.

Razor kitaptan başını kaldırdı, şüphe içini kemiriyordu.

Willow kitabın kız kardeşi için olası önemi hakkında tüm cevaplara sahip olmayabilirdi ama ona söylediğinden daha fazlasını biliyordu.

Dışarıdaki otoparkta yaklaşan bir aracın sesi dikkatini çekti. Daha küçük odayı geçip çekilmiş perdelerin arasından dışarı bakmadan önce savaş içgüdüleri tam alarm durumuna geçmişti.

O sabah erkenden geldiklerinden beri motel sessizdi, tek katlı binanın dışındaki boşluklara park etmiş bir avuç araçtan başka bir şey yoktu. Bu da, plakasız bir polis sedanının güneşli otoparka girip motelin ön bürosuna yöneldiğini görmeyi daha da sıra dışı kılıyordu. Colorado plakalı. İçeride oturan bir çift polis memuru, park yerindeki az sayıdaki aracı taradı.

"Siktir." Razor omzunun üzerinden bir bakış attı, banyoda akan duşun sesini hâlâ duyuyordu.

Colorado'dan çıkarken dikkatli davranmıştı ve takip edilmediklerini biliyordu. İlave bir önlem olarak Willow'un cipini odanın hemen dışındaki boşluk yerine binanın arka tarafına park etmişti. Yine de, polislerin gelişini her ne kadar önemsememek istese de

Tesadüf eseri, kolluk kuvvetlerinin onları yakalamış olmasının tesadüften başka bir şey olmadığından iliklerine kadar emindi.

Lanet olsun.

Geldikten sonra Theo'yu araması. Bu sadece Bu kadar çabuk buraya kadar takip edilmeleri mümkün değil.

Kirli polisin onu takip ederek motel odasının kapısına kadar gelmesi ne kadar sürerdi?

Yeterince uzun değil.

Razor'ın Willow'u oradan çıkarması gerekiyordu, hem de hemen.

Odayı bir çırpıda geçti ve banyo kapısını açmadan önce kapıyı bir kez alacak kadar durakladı. Willow, duşun cam kapısının arkasında nefesini tuttu.

"Hey!" Kapıyı bir aralık araladı ve parlak yeşil gözlerini kocaman açarak etrafına baktı. "Ne halt ediyorsun sen-"

"Vakit yok," diye hırladı. "Polisler burada."

Buğulanmış camın ardında, kolları onu adamın görüşünden korumak için yukarı kalktı, ancak adamın onu görmesini engelleyecek kadar hızlı değildi. onun her ıslak, çıplak santimini içiyordu. Yarı karartılmış cam bile vücudunu onun keskin ırk bakışlarından gizleyemiyordu.

Kadının tatlı kıvrımları ve kremsi teni adamın tüm duyularını ateşliyordu ama beynini harekete geçiren şey göbeğinin birkaç santim yukarısındaki minik kırmızı izdi. gıcırdayarak durdu.

"Sen bir Breedmate'sin." Bir suçlama gibi geldi. Savurduğu küfür olgun ve sertti. "Bana söylemedin."

"Sormadın." Hâlâ kendini koruyarak ona bir eşit derecede kırıgın bir bakış. "Fark eder mi?"

Tek yapabildiği cevap olarak bir kara küfür daha savurmak oldu. Nasıl başa çıkacağına karar vermek bir yana, bu istenmeyen yeni kırışıklığı değerlendirecek zamanı bile yoktu.

"Giyin," diye mırıldandı ve raftan bir havlu alıp ona doğru fırlattı. "Gitmemiz gerekiyor. şimdi."

Havluyu bir eline aldı ve camı sonuna kadar açıp duştan çıkmadan önce hızla havluya sarındı.

"Polislerin peşimizde olduğundan emin misin? Bizi nasıl buldular?"

"Berbat ettim. Artık yapacak bir şey yok. Ön büroya gittiler ama kapımıza gelmeleri uzun sürmez. Giysilerini giy de gidelim."

Döndü ve diğer odadaki eşyalarını toplamak için banyodan çıktı. Birkaç dakika sonra tamamen giyinmiş olarak dışarı çıktı, uzun kahverengi saçları nemli dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Botlarını kaptı ve içine adım attı. "Razor, dışarıda güpegündüz hava var. Şu anda hiçbir yere gidemezsin."

"Ben hallederim. Bana telefonunu ver." "Ne için?"

"Benimkiyle birlikte burada kalıyor." Adam elini uzattı ve kadın telefonunu elinin içine koydu. Adam cihazı avucunun içinde ezdi, sonra aynısını kendi telefonuna yaptı.

Willow, şimdi yere saçılmış olan parçalanmış elektronik yığınlarına bakakaldı. Komodinin üzerindeki otomat atıştırmalıklarını ve şişe suyu işaret etti. "O yiyecekleri yanına alsan iyi olur. Yemek yiyebilmen için tekrar durmamızın ne zaman güvenli olacağını bilmiyorum."

Hepsini çantasına doldurdu, yanında da kitabı kız kardeşinden aldı. Adam motosiklet ceketini omuzlarına silerken, kadın ona şüpheyile baktı. Konuştuğunda sesi acımasızdı. "Jeep'in üstü ya da kapıları yok. Orada kızaracaksın."

"Jeep'ini almıyoruz. Colorado'dan ayrılmadan önce onu atmalıydık."

"O zaman başka ne kullanacağız?"

"Bir yolunu bulacağım." Omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı. "Gitme zamanı."

Kapıyı hafifçe aralayarak ön ofisin bulunduğu yöne doğru baktı. İşaretsiz polis arabası
Dışarıda bekleyen polislerden biri yolcu koltuğunda içeri giren ortağını bekliyordu.

Razor başını ters yöne çevirdi ve bakışları dört kapı ötede park etmiş boktan bir minibüse takıldı. Minibüsün sahibini, Willow'un atıştırmalıklarını alırken otomatın başında görmüştü. Adam ciddi bir alemdeymiş gibi görünüyordu, alkol kokuyordu ve
Bir kucak dolusu cips ve şekerle odasına doğru sendeleyerek yürürken sigara içiyordu.

Razor'un çalma alışkanlığı olmasa da, sarhoşun yakın zamanda tekrar yola çıkmasını engelleyerek halka hizmet ettiğini düşündü.

Arkasındaki Willow'a, "Hadi," dedi. "Bu taraftan."

Motelin çatı çıkıntısının gölgesi altında aceleyle ilerlediler. Minibüse ulaştıklarında, Razor'un zihinsel olarak kapıların kilidini açması ve motoru çalıştırması sadece iki saniye sürdü.

"Atla," diye emretti Willow'a. Willow onun suç ortağı olmak için pek hevesli görünmüyordu ama başka seçeneği olmadığını anlayacak kadar da akıllıydı.

Minibüse bindiler ve Razor bir gözünü dikiz aynasından ayırmadan aracı park yerinden dışarı sürdü
Polisin takip etmeye karar vermediğinden emin olmak için. Çalıntı bir araçla fazla uzağa gidemezlerdi ve Willow, direksiyon başında uzun süre kalamayacağı konusunda haklıydı.

Öğle güneşi ön cama vuruyordu.

Willow, sanki onun düşüncelerini anlamış gibi ona baktı. "Sen arkaya geç ve güneş batana kadar arabayı benim kullanmama izin ver."

Başını sertçe salladı. "O kadar vaktimiz yok. Ayrıca, cipini nasıl kullandığını gördüm. Şansımı güneşte deneyeceğim."

Kaşları kalktı. "Bunun bir şaka olması mı gerekiyordu? Senden mi?"

İçinde çalkalanan mizahtan yoksun duygu seline rağmen sırtıttı. "Bu minibüste uzun süre kalmayacağız."

"Güzel," dedi ve arkasından minibüsün sahibinin ara sıra yaşadığı anlaşılan karanlık dehlize baktı. Burnunu kırıştırdı. "Arkadaki o berbat koku da ne?"

"Muhtemelen bilmek istemeyiz."

Razor Cheyenne şehir merkezine doğru sürdü, bir plan bir demiryolu hattını geçerken zihninde belirmeye başlamıştı. Raylar, gri dumanlar çıkaran bir sanayi tesisinin bulunduğu yöne doğru uzanıyordu. mesafe.

Onları demiryoluna yaklaştıracak bir sonraki sapağa girdi.

"İşaretin hakkında konuşmamız gerek," dedi başını çevirip ona bakarak.

Omuz silkti. "Konuşacak ne var ki?" "Senin lanet bir kadın olduğun gerçeğiyle başlayalım. Breedmate."

"Hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ses tonundaki bir şey onu duraksattı. Onunla ilgili bu rahatsız edici gerçeği öğrendiği için ne kadar sinirlenmiş olsa da

Bunu ona itiraf ettiği için de aynı derecede üzgündü. "Bunu benden ne kadar saklamayı planlıyordun Willow?"

"Bildiğini varsaymıştım. Theo sana kız kardeşimin bir Breedmate olduğunu söylemedi mi?"

Razor alay etti. "Hayır, bana bunu söylemedi. Söyleseydi, söylemezdim-"

"Ne yapmazdın?" Ona bakarken kaşları çatıldı. "Laurel'e yardım etmeyi kabul etmez miydin? Şimdi bana yardım etmez miydin?"

Razor nefesinin altında küfretti. "Boş ver. Artık bir önemi yok. İkimizden biri istese de istemese de buradayız."

Çenesi bir parça yükseldi. "Öyle olmak zorunda değiliz. Minibüsü burada durdur ve beni dışarı çıkar. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

İnanın bana, çocukluğumdan beri kendi başıma gayet iyi idare ediyorum. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

"Bu öyle bir şey değil."

"Gerçekten mi? Öyle hissetmeye başladım. Yani bana ters ters bakmadığın ya da emir yağdırmadığın zamanlarda."

Yavaş bir nefes verdi. "Seni güvende tutmaya çalışıyorum, Willow. Bunu yapabilmek için kardeşini kimin ve neden öldürdüğünü bilmem gerekiyor. Çekip gitmemi istesen bile -benim de istediğim bu olsa bile- vücudundaki o lanet iz, korunacağın güvenli bir yerde olduğundan emin olana kadar bunu yapmama izin vermeyecek."

Minibüs bir başka demiryolu geçidinin üzerinden sekerek geçerken kollarını önünde kavuşturarak yolcu koltuğuna yaslandı. Önlerinde bir yük deposunun güvenli kapı girişi vardı.

Kamyonlar ve traktör römorkları yerleşkeye girip çıkıyor, çoğu trene binen ya da trenden inen çelik nakliye konteynerlerini taşıyordu.

"Ne yapıyoruz biz?" Willow sordu. "Karanlık çökene kadar burada saklanmayı mı planlıyorsun?"

Razor başını salladı. "Bekleyerek zaman kaybetmeye gerek yok. Benim daha iyi bir fikrim var."

BÖLÜM 8

Çelik nakliye konteynerinin içi zift gibi karanlıktı ve büyük kasalarla tıka basa doluydu. Paletler dolusu karton kutu Kalın plastiğe sarılmış ve inşaat malzemeleriyle dolu uzun dikdörtgen alan neredeyse tamamen doluydu, ona ve Razor'a sadece dar bir oturma alanı kalmıştı.

Willow'a göre yolculukları daha da kötü olabilirdi. Çalıntı minibüsteki pis koku yeterince rahatsız edici değilmiş gibi, Razor'ın demiryolunda açtığı ilk konteynerde, ülkenin dört bir yanına taşınan çeşitli ürünlerin paletleri vardı. Bozulmuş, çürümüş meyve kokusu neredeyse onu devirecekti. Razor binmeleri için başka bir konteyner buldu ve işte saatler sonra buradaydılar, itişip kakışıyorlardı Onları Cheyenne'den yüzlerce mil uzağa götüren raylar üzerinde ilerliyorlardı.

Konteynerin sert ve tozlu zemininde onunla birlikte neredeyse karanlıkta oturuyordu. Tek ışık kırıntısı ağır metal kapılar arasındaki ince boşluktan içeri girmeye çabaladı. İçeri giren Breed erkeğini göremiyordu. Yanı başında sessiz bir tehditle titriyordu, yine de onun son derece farkındaydı.

İri vücudu bir fırın gibi ısı yayıyordu. Sıkı Birlikte kapladıkları alan, aralarında santim bile olmadığı anlamına geliyordu, bu nedenle tren her sallandığında Willow'un omzu ve kalçası, özellikle sert bir şekilde ya da beklenmedik bir kavis çizerek onunkine çarptı. Temas bu kadar elektrikli hissettirmemeliydi, özellikle de ona kızgın olduğu belliyken.

Adamın huysuzluğuna alışmaya başlamıştı ama bu yeni durgunluğu onunkinden bile daha tedirgin ediciydi. kızgın ve homurdanarak. Motelden ayrıldıklarından beri ona ancak birkaç kelime homurdanmıştı.

Ya da daha doğrusu, duşuna girdiğinden ve Breedmate işaretini gördüğünden beri.

Öfkeli sözleri tekrar aklına geldi.

İkimizden biri istese de istemese de buradayız.

Çekip gitmemi istesen bile -benim de istediğim bu olsa bile- vücudundaki o lanet iz bunu yapmama izin vermiyor.

Breedmate işareti yüzünden onu güvende tutmak için bir tür zorunluluk hissetmesinden nefret ediyordu. Öyle olmamıştı.

Bunu Theo'ya karşı görev bilinciyle yaptığında onun korumasını kabul etmek onun için kolaydı ama şimdi daha da kötüydü.

Ona söylediği şey doğruydu: Çok uzun bir süre kendi başına gayet iyi hayatta kalmıştı. Kimseye ihtiyacı yoktu. ona bakıyordu, en azından Cinslerden birine. Ölümcul bir yırtıcıyla kendi isteğiyle aynı yere kapatılması için aklını kaçırmış olması gerekirdi.

Razor'un ona hissettirdiği onca şey arasında korkunun bunlardan biri olmadığını kendine bile itiraf edebilmesi için daha da deli olması gerekiyordu. Yakınından bile geçmiyordu.

"Sence bu tren nereye gidiyor?" diye sordu konteynerin karanlığına doğru.

"İçgüdülerim doğruysa, hemen hemen doğuda. Ve her zaman öyledirler." Derin sesi gürledi, alçak ve kullanışsızlıktan çakıllı. "Bizi Chicago'ya yaklaştırmalı Yol boyunca herhangi bir yerde durmazsa gece yarısından sonra."

"Chicago'da ne var?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Orada bazı insanlar tanıyorum."

"Ne tür insanlar?"

"Benim türümden insanlar."

"Breed'i mi kastediyorsun?" Sessizliği ne doğruladı ne de yalanladı. "Arkadaşların mı?"

"Fark eder mi?" Boğazının arkasından sabırsız bir ses çıkardı. "Eğer sorular soracak ve sürekli konuşacaksan, bana neden Irk Arkadaşı olduğun hakkında bir şey söylemediğini anlatarak başlayabilirsin."

Evet, kesinlikle hala çok kızgıyım.

Kehribar rengi bir kıvılcım karanlıkta onun insanlık dışı gözlerini aydınlattı. Kız tam zamanında ona bakarak öfkesinin belli belirsiz kabarışını gördü. "Bu konuda neden bu kadar üzgün olduğumu anlamıyorum. Evet, ben de kız kardeşim gibi bu işaretle doğdum. Önemli değil."

"Bu büyük bir mesele." Bu sözleri ona hırlayarak söyledi. "Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi? Hiçbir Irk erkeği için bundan daha büyük bir mesele yoktur, Willow. Benim dünyamda, Melez işaretiyle doğan bir kadından daha kutsal bir şey yoktur. Irk onuru senin korunmanı, saygı görmeni gerektirir. Diğer tüm hazinelerin ya da yeminlerin üstünde tutulmanı gerektirir."

Işıksız konteynırda onu güçlükle seçebiliyordu, ama Tanrım, söyleme şekli -her kelimeyi ısırarak söylüyordu, derin sesi öfkeyle titreşiyordu. Bu ona bir şeyler yaptı. Kemiklerine, damarlarına kadar hissettiği bir şey.

Razor bir katil gibi görünüyor ve davranıyordu, ancak söz konusu bir şairin yüreği olduğunda bir şekilde konuşabiliyordu

inandığı şeyler. Burada, karanlıkta, Razor'un ırkının gerektirdiği için korumakla yükümlü olduğu rastgele bir Melez olarak değil, kişisel olarak değer verdiği bir kadın olarak bu kadar büyük bir tutkuya maruz kalmanın nasıl bir his olabileceğini neredeyse hayal edebiliyordu. Samimiyetle.

Onun cins arkadaşı.

Willow zihinsel olarak kendini salladı. Zihni stres altındaydı. Şu anda sağlıklı düşünememesinin nedeni bu olmalıydı.

Travma onu Razor'a olması gerekenden daha yakın hissettiriyordu. Keder ve yeni yalnızlık hali, ona bile bir şekilde bağlanma özlemi duymasına neden oluyordu.

Bu o olmalı.

Çünkü başka herhangi bir açıklama şu anda kaldırılabileceğinden çok daha fazlaydı.

Razor için hiçbir şey değildi, arkadaşı bile değildi. Bunu hatırlamak zorundaydı. Eğer insan olarak doğmuş olsaydı şu anda yanında bile olmazdı. Her ne kadar kendini onun yardımına ihtiyacı olmadığına ikna etmek istese de, o yanındayken kendini daha güvende hissettiğini itiraf etmek

zorundaydı.

Kendini tamamen başıboş ve yalnız hissetmiyordu.

Kızın uzayan sessizliği karşısında alay etti ve ardından bir nefes verdi

sinirli bir nefes. "İşaretiniz sizi bu dünyadaki en nadide, en değerli kadınlardan biri yapıyor ama sizinki sanki sizin için bir leke kadar önemsizmiş gibi konuşuyorsunuz."

Duygularını haklı çıkarmasına gerek yoktu; bunu biliyordu. Ama adamın sesi o kadar kuşkulu ve kırgın geliyordu ki, ona bir açıklama borçlu olduğunu hissetti. Ayrıca, onun tahminine göre önlerinde saatler sürecektir bir yolculuk vardı. Bu süreyi sadece düşünceleriyle geçirmek zorunda kalırsa çıldırabilirdi.

"Ben de öyle olmasını dileyerek büyüdüm," diye itiraf etti usulca. "Laurel ve ben de öyle. Her şeyimizi verirdik eğer ne olduğumuzu değiştirebilirdik. Kimse bize sormadı. diğerk dünyanın, yani Irk dünyasının bir parçası olmak istedik. Biz onun içinde doğduk ve sonra aynı dünya daha emekleme çağındayken anne babamızı bizden kopardı."

Bir an için onun yanında sessiz kaldı. "Ne oldu?"

Willow karanlıkta gözlerini kapattı ama bu, eski anıların zihnine hücum etmesini engelleyemedi. Soğuk, geç Aralık gecesi. Ailenin Darkhaven'daki oturma odasındaki büyük ağacın üzerinde parıldayan Noel ışıkları. Willow ve Laurel Ebeveynleri yanlarında otururken halı kaplı zeminde yeni oyuncaklarıyla oynuyorlardı.

"Yirmi iki yıl önce ailem evimize giren haydutlar tarafından öldürüldü."

"Yirmi iki yıl," diye tekrarladı Razor acımasızca.

"Dragos'un küresel saldırısının olduğu gecedeki bahsediyorsun. Dünyanın dört bir yanına saldıran haydutlardan."

"Evet. Laurel ve ben neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktük. Tek bildiğimiz dehşetti. Dışarıdaki çığlıklar... sirenler... silah sesleri. Hala duyabiliyorum. kulaklarımda çınıyor. Daha da kötüsü, annemle babamın boğuşma sesleri, hayatları için -bizim hayatımız için- savaşmaları." Willow başını salladı, şimdi bile dehşeti bastırmaya çalışıyordu. "Babam Laurel'i, beni ve annemizi aceleyle üst kattaki bir dolaba soktu. Bize ne olursa olsun sessiz olmamızı söylediler. Biz

Ağlamamaya çalıştık ama daha bebektik, sadece iki yaşındaydık."

Razor nefes verirken kısık bir ses çıkardı, Willow'un söylemekte zorlandığı şeyi onaylıyordu. "Haydutlar seni buldu."

"Bizi buldular," diye fısıldadı. "İçlerinden biri üst kata çıktı. Dolabın kapısını menteşelerinden söktü ve annemizi yakaladı. Annem onunla savaştı. Sahip olduğu her şeyle savaştı ama yeterli olmadı. Rogue onu katletti."

Razor'ın sesi içtenlikle derindi. "Üzgünüm, Willow." "Ben de." Bir nefes aldı ve kendini toparlayarak gidiyor. "Babam Atlantisliydi."

"Elbette," dedi Razor. "Bu da senin ve kız kardeşinin nasıl Irk Eşi olarak doğduğunuzu açıklıyor."

"Doğru. İnsan olan annemizden daha güçlüydü. Daha sonra öğrendik ki, o gece yukarı gelip annemizi öldürmeye çalışmadan önce üç Rogue'u tek başına öldürmüştü. bizi kurtardı. Her yeri kanıyordu ve ağır yaralıydı. Her şey bitene kadar ne kadar ağır olduğunu bilmiyorduk. Son Rogue'u öldürdü ve Laurel ile beni kollarına alarak sığınak bulmak için koştu. Durmadan önce bizimle birlikte kilometrelerce koşmuş olmalı. Şehrin dışındaki küçük bir kilise bizi kabul etti."

Willow gençti, ama anıları kazınmıştı. sanki daha dün olmuş gibi net bir şekilde bilincine yerleşti. O korkunç hatıraların ağırlığıyla ürperdi.

"Kız kardeşim ve benim güvende olduğumuzdan emin olduktan sonra annemiz için geri döndü."

Razor homurdandı. "Onu orada bırakamazdı. Ben de aynısını yapardım."

"O oraya vardığında daha fazla haydut gelmişti. Ertesi gün kan kaybından ölmüş ve elinde annemin Kollarında vahşileşmiş beden. Atlantisli yeteneklerinden biri de başkalarını iyileştirme yeteneğiyle ama kendi yaraları yüzünden çok zayıf düşmüştü ve annem de gücü yetse bile kurtarılamayacak kadar ölmüştü."

"Yüce İsa."

Razor'ın yanıtı konteynerin sessizliğinde asılı kaldı. Uzun süre başka bir şey söylemedi. Sonra yavaşça nefes verdi.

"Bu yüzden seni Laurel'in cesedine götürmemi istedin. Sen babanın yeteneğiyle doğdun. Kız kardeşini geri getirebileceğini umuyordun."

Willow boğazında biriken duygu düğümünü tuttu. Şu anda bulundukları ortamın karanlığına şükrediyor, Razor'ın onun yüzündeki acıyı görememesine seviniyordu.

"Denemenin bile anlamsız olduğunu biliyordum. Ölümü geri çeviremem. Ben sadece onun öldüğüne inanmak istemedim. gerçekten gitti. Ailemden geriye kalan tek şey kız kardeşimdi." Sesi kelimelere takıldı ama karşı koydu ve devam etti. "Hayatımın çoğunda yalnızdım ama Laurel'in dışarıda bir yerlerde olduğunu hep biliyordum. Yıllardır ayrı olsak da fırsat buldukça görüşmeye devam ettik. Ne kadar çok olursa olsun

Aramızdaki mesafe bizi ayırsa da onu hâlâ hissedebiliyor ve ikizimin hâlâ bana bağlı olduğunu biliyordum."

"Rogue saldırısından sonra sana ve kız kardeşine ne oldu?"

"Babamın o gece bizi götürdüğü kilise, Quebec City'deki bir yetimhanede bizim için bir yer buldu. Bir yetimhaneydi. sadece bizim gibi kızlar için yetimhane."

"Bir Breedmate barınağı," diye onayladı Razor.

Başını salladı. "Laurel ve ben on iki yaşımıza kadar St. Anne's'de yaşadık. Her zaman mutlu bir yer değildi ama birbirimize sahiptik. Ta ki o gün gelip de Laurel'in evlat edinileceğini

söyledi." "Sadece Laurel mi?"

Willow da aynı şaşkın soruyu St.

Anne'in katı müdürü iki kızı da ofisine getirmişti.

sözde iyi haberi paylaşmak için. "Montreal'den bir Darkhaven çifti onu evlat edinmek için anlaştı. St. Anne's'e birkaç kez vitrin bakmak için gelmişlerdi. Görünüşe göre, onlar

Laurel'in akademik performansından ve kusursuz davranış sicilinden etkilendim."

"Peki ya sen?" Razor bastırdı.

Willow esprisiz bir kahkaha attı. "Notlarım hiçbir zaman sorun olmadı ama her zaman müdür Rahibe Agathe'nin ters tarafına düşüyordum. Laurel iyi kızdı, kurallara uyan biriydi. Onun çekingen ve sessiz olduğu yerde ben inatçı ve vahşiydim. Rahibe Agathe, Laurel'le uzaktan da olsa birbirimize benzediğimiz tek anın aynaya baktığımız anlar olduğunu söylerdi."

"Evlat edinmek istedikleri çocuğun geride bırakacağı tek yumurta ikizinin olması bu çift için önemli değil miydi?" Razor'ın sesi savunmacı, hatta kızgın geliyordu. "İkinize de yer açamadılar mı?"

"Rahibe Agathe'ye göre Townsend'ler sadece bir çocuk istemişler. Belki Laurel gibi olsaydım. tekrar düşünmüş olabilirim, ama ... önemli değil. Bunu yapamazdım. Denesem bile hiçbir konuda onun gibi olamam. Ayrıca, o benden daha iyi bir insandı."

Razor şüpheli bir ses çıkardı. "Buna inanmıyorum." "Kız kardeşimi hiç tanımadın. Beni de tanıımıyorsun."

"Yeterince tanıyorum. Sen iyi bir insansın, Willow."

Karanlıkta başını salladı. "Eğer öyle olsaydım, Laurel'i kutsar ve ona Townsend'lerle mutlu bir hayat sürmesini, benim için endişelenmemesini söyledim. Bunun yerine, ben gitmemesi için yalvardım. Onu çok geç olmadan birlikte kaçmamız gerektiğine ikna ettim."

"Kabul etti mi?"

"Evet, sonunda yaptı. Onun da benden daha fazla ayrılmamızı istemediğini biliyordum. Ama aynı zamanda biliyordum ki

bir ev istiyordu, gerçek bir ev. Ailesi olsun istedi.

Onu sevecek ve normal bir hayat yaşayacaktık - kendi ebeveynlerimizi kaybettikten sonra bekleyebileceğimiz kadar normal bir hayat. I

Bunu ben de istiyordum ama o olmadan olmazdı. Ben de St. Anne's'den kaçmak ve Quebec City'den ayrılmak için bir plan yaptım."

"Bu seni kötü bir insan yapmaz. Sen kız kardeşini kaybetmek istemeyen on iki yaşında bir çocuktun."

"Bencillik ettim, Razor. Laurel'in Townsend'lerin ona verebileceklerini umutsuzca istediğini biliyordum ama Sırf yalnız kalmayayım diye bunu sabote ettim."

"Ne yapmayı planlıyordun?"

"New Brunswick'e dönmek için iki tren bileti alacak kadar para biriktirmiştım. Oradan gizlice Maine sınırına geçmeyi ve bir daha arkamıza bakmamayı planladım."

"Bu iki genç kız için kolay bir şey olmazdı. Aslında ölümcül derecede tehlikeli."

"Bunu artık biliyorum. O zaman bile Laurel riskleri benim istediğimden daha iyi anlamıştı. Büyük kaçıışımızın olduğu gece cesaretini kaybetti. Nadiren kullanılan bir evden gizlice çıkmıştık.

Laurel durduğunda özgürlüğe iki saniye kalmıştı. Bana bunu yapamayacağını, kaçmaktan çok korktuğunu söyledi. Yakalanmadan önce onunla birlikte içeri gelmem için bana yalvardı."

"Ne yaptın sen?"

"Oraya geri dönemezdim, Razor. Orada oturup ertesi gün sonsuza dek gideceğini bilerek onun gidişini izleyemezdim. Planlarım harekete geçmişti. Kararımı vermiştim."

"Ama onunki değildi."

Willow yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Ya da belki öyleydi. Sanırım Laurel benimle kaçmazsa, St. Anne's'da kalacağıma inanıyordu. Ama belki de sadece Townsend'lerle birlikte bir hayat istiyordu. Belki de bunu benimle kalmaktan daha çok istiyordu ve bunu bana nasıl söyleyeceğini bilmiyordu."

"Yani o gece tek başına mı gittin?"

"Evet. Çünkü her ne kadar onsuz asla kaçmayacağıma inanmış olsa da, ben zaten gitmiş olsaydım onun için gidip kendi hayatını yaşamanın çok daha kolay olacağını biliyordum. Uzun süre birbirimize sarıldık. Gitmesine izin vermek istemedim ama verdim. Sonra koştum. Planladığım gibi trene bindim ve sadece ...

Sola. Yıllar boyunca St. Anne's'den uzaklaşmaya devam ettim ve sonunda kendimi Colorado'da buldum."

Willow ona geçmişinin uzun acıklı hikâyesini anlatmayı ya da ikizini hak ettiği mutluluğa kavuşmaktan alıkoymaya çalıştığı için duyduğu utancı itiraf etmeyi beklemiyordu. Yine de yaşadıklarını birine anlatmak ona iyi gelmişti.

Belki de bulundukları ortamın karanlığıydı. ona cesaret verdi. Ya da belki de sadece duygusal ve fiziksel olarak o kadar bitkin düşmüştü ki, içinde başka bir şey tutacak gücü kalmamıştı.

"Laurel ve ben birkaç yıl sonra yeniden bir araya geldik. Townsend'lerle birlikte hayatını yaşaması için ona alan tanımaya çalıştım. Mücadele ettiğimi ya da ayrı kaldığımız her günün her anında onu özlediğimi bilmesini istemedim. Colorado'da ortaya çıktığında daha mutlu olamazdım. Kaçmasına neden olan şey için endişelensem de, birlikte geçirdiğimiz kısa süre yeniden kardeş olmak benim için bir rüya gibiydi. Şimdi ise her şey bir kabusla dönüştü."

Yanağına dökülen bir damla gözyaşını silmek için elini kaldırdı ama Razor ondan önce davrandı. Parmak uçları kızın yüzüne tüy kadar hafifçe dokundu, sadece bir saniyelik bir süre için oyalanan bir okşayış.

Willow onun yanağına dokunduğunu hissedince tamamen hareketsiz kaldı. Ciğerleri tamamen durmuş gibiydi ve tek duyabildiği, beklenmedik okşayışının ardından bir sıcaklık seli oluşurken kalbinin hızlanan atışıydı.

"Bunu neden yaptın?" Kendini durduramadan soruyu ağzından kaçırdı. "Sadece iyi davranmak zorunda değilsin. çünkü artık ne olduğumu biliyorsun."

Sessizce alay etti. "Sana bu yüzden dokunmadım."

"O zaman neden?"

"Çünkü sana bu kadar yakın oturup da sana dokunmak istemezsem olmaz, Willow."

Bir şok sarsıntısı geçirdi. Ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemedi. Bir yanı onun kendisine dokunmasını istiyordu.

ama onun başka bir parçası - hala onun bir parçası
Razor'ın türünün yapabileceklerinin dehşetini hatırladı;
şaşkınlık ve çelişkili duygular içinde donup kaldı.

Aynı anda, tren bir geçide yaklaşırken raylarında sarsıldı.
Bu hareket Willow'un dengesini bozdu ve onu Razor'ın
vücudunun sıcak duvarına doğru savurdu.
Onu kollarının arasına aldı, çanlar gibi sabit tuttu.
konteynerin dışında çınladı ve tren kükreyerek geçitten
geçti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Willow. "Burası çok
karanlık, hiçbir şey göremiyorum."

Alçak sesle, eğlenen bir ses çıkardı. "Seni çok iyi görebiliyorum.
Karanlıkta görüşüm daha da iyi."

Oh, harika. Yüzünü buruşturdu, sonra adamın da bunu
gördüğünü fark edince aniden nefesinin altından küfretti.
Hâlâ ona tutunuyordu. Konteynerin mürekkep gibi
karanlığına karşı, ikiz közler alev almak üzere olan için için
yanan ateş gibi parlamaya başladı.

Breed gözlerini aydınlatan şey öfke değildi. Bu
çok daha tehlikeli bir şey... ve onun huzuru için çok cazip.
Arzu.

Lanet olsun, onu gerçekten istiyordu.

Gözlerinin kehribar rengi parıltısı daha da alevlenirken,
dişlerinin gümüş gibi parladığını gördü. Uçları o kadar
keskindi ki, karanlığın içinde parlayan beyaz hançerler
gibiydiler. Korkması gerekirdi ama nefesini kesen korkudan
başka bir şeydi. Uzaklaşmak yerine ona yaklaşmanın
cazibesi neredeyse karşı konulmazdı.

Sertçe yutkundu, dilsiz bir şok halinde ona bakıyordu.
Refleks olarak ellerinden biri boğazına doğru gitti.

Razor alçak sesle küfrederek onu hemen bıraktı.

"Sakin ol," dedi, sesi kısık ve karanlıktı. "Şahdamarın
yakın zamanda ısıracağım son damar olacak, Breedmate."

Willow bir özür, bir mazeret, bir açıklama -herhangi bir şey- mırıldanmak için ağzını açtı.

Kelimeleri bulamadı. Ve Razor ona Deneme şansı. Ondan uzaklaşırken gözlerinin kehribar rengi ışığı sönmüş mumlar gibi söndü - sıkışık odalarının izin verdiği ölçüde.

"Yapabiliyorken dinleneceğim," diye mırıldandı. "Sana da aynısını yapmanı öneririm."

BÖLÜM 9

Razor karton kasalardan birine yaslandı ve gözlerini kapattı -gerçek bir uyku ihtiyacından çok, dönüşen gözlerinin parlak kehribar ışıltısını gizlemek için.

Keşke Willow'a duyduğu arzuyla hâlâ titremiyormuş gibi davranmak da bu kadar kolay olsaydı.

İstenmeyen bir arzu, özellikle de artık onun bir İrkdaş olduğunu bildiğine göre.

Onu öpme, ona dokunma dürtüsü bir ateş yalımı gibi damarlarında dolaşmıştı. Dürtü onu rahatlatmaktı ama bu içgüdü'nün altında yanan şey sıcaktı, talepkar bir ihtiyaç. Eğer onun yanağındaki gözyaşını silmekten başka bir şey yapmasına izin verseydi onu içinde tutuşturduğu uyarılmadan kurtaramazdı.

Şimdi bile onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Onun tatlı ağzından daha fazlasını hissetmek istiyordu ve bu arzu, aylar önce bilgisayar monitörlerinde onu ilk kez gördüğü andan itibaren içine işlemişti.

Onu insan sandığı zamanlarda bu kadar çok istemiş olması yeterince rahatsız ediciydi. Şimdi, o tamamen yasak.

Dişlerini kızın hassas tenine geçirmesi, asla geri alamayacağı bir hata olacaktı. Kan bağı sonsuza dek sürerdi ve geçmişi ve Florida'da Hunter kardeşleriyle onu bekleyen hayat düşünüldüğünde, Willow Valcourt'la birlikte olması imkânsızdı.

Bu yüzden onu Chicago'ya getirmeye ve Tarikat'ın o şehirdeki bölge komutanının çok daha yetenekli ellerine teslim etmeye karar vermişti. Son yıllarda birden fazla kez, Razor gizli ve özel yeteneklerini Lucan Thorne ve savaşçı kardeşlerine. Razor ise

Willow'un vücudundaki gözyaşı damlası ve hilal-ay sembolü, savaşçıların Tarikat'a karşı herhangi bir kişisel kozu olduğunu kabul etmeleri için gereken tek şeydi. onu korumaları altına almak.

En azından Razor, ikizinin cinayetine karışan herkesin nihai bedeli ödediğinden emin olana kadar. Willow için artık bir tehdit değil.

Bu yolculuktaki ilk adımı Theo Collier'ın izini sürmek olacaktı.

Her ne kadar düşünmek istemese de Eski arkadaşından bilgi almak için çok geç kaldığını hissediyordu. Laurel'le birlikte her neye bulaşmışlarsa, görünüşe göre çok tehlikeli bir şekilde dikkat çekmişlerdi.

İkisi de etrafta olmadan gerçekleri çözmeye çalışmak en hafif tabirle zor olacaktı. Öyle ya da böyle, bu cevapları alacaktı. Ama önce, istenmeyen ve fazlasıyla cezbedici yol arkadaşından kurtulması gerekiyordu.

Karanlıkta çantasını karıştırdığını duydu. Bir gözünü en dar aralığına kadar açarak, anahtarlığını çıkarışını izledi. Yüzük anahtarlar, düğmeler ve tılsımlarla doluydu, hepsi elinde usulca şingirdiyordu. Yüzüğün üzerindeki birçok parçadan birine tıkladı ve ince bir ışık huzmesi karanlığı deldi.

Çantasından kuş kitabını alarak kucağında açtı ve küçük kalem ışığını sayfalara tuttu. Ustura Bir süre onu izledi ve kitabı ne kadar dikkatle incelediğini bir kez daha fark etti.

Willow'un genç bir kız olarak İrk Arkadaşları barınağında zaman geçirdiğini hayal edebiliyordu. kız kardeşiyle birlikte çizdiği resimler ve betimlemeler. Willow ve ikizinin, Dragos'un kan bağımlısı Haydutlar ordusunun masum dünyanın üzerine salındığı gece yaşadıkları dehşeti çok canlı bir şekilde hayal edebiliyordu.

Ne kadar genç olsalar da, Willow'un saldırıdan geri dönülmez bir yara aldığı açıktı. Willow'un ona korkuyla ve anlaşılır bir şekilde, azımsanmayacak bir tiksintiyle bakmasına şaşmamak gerekirdi.

Bunun üzerine hissettiği acı onu şaşırttı. Başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü hiçbir zaman önemsememişti ama onun için durum farklıydı. Onu uzaktan izleyerek geçirdiği aylar

-Onu istemek, ona hissetmeye hakkı olmayan duygusal bir bağın yanılsamasını vermişti.

Willow'un Theo Collier'ın sevgilisi olduğuna yanlış bir şekilde inandığı zamanlarda bile, Razor ona karşı inkâr edilemez bir sahiplenme duygusu hissetmişti. Kendisini sadece ondan sorumlu değil, aynı zamanda daha önce hiç kimseye karşı hissetmediği bir şekilde ona bağlı hissetmişti.

Willow'u izlemiş ve onun kendisine ait olduğunu iliklerine kadar hissetmişti.

Zaten onun olduğunu.

Kısa bir süre önce ona verdiği tepkiyi görmek, bu illüzyonun cama inen bir çekiç gibi yıkılmasına neden oldu.

Hem de tam zamanında.

Dişlerinin diş etlerinde zonklamasından sikinin sertleşmiş, kalınlaşmış uzunluğuna kadar içindeki erkek olan her şey hâlâ onun sadece kendisi için olduğunu söylüyordu.

Konteynerin sert zemininde kıpırdandı, vücudu gergin ve sinirli bir uyarılmayla rahatsız edici derecede sıcaktı.

"Daha ne kadar uyuyormuş gibi yapacaksın?" Willow kitabın sayfalarını çevirirken kayıtsızca sordu.

Lanet olası dişi, kendi iyiliği için fazla gözlemciydi. Boğazının arkasında bir hırıltı kıvrıldı. "Numara yaptığımı kim söyledi?"

Küçük el fenerinin ışığını adamın yüzüne tuttu. "Hiç uyumadığından şüpheliyim. Ayrıca, o kadar yakın bir yerde sıkışıp kaldık ki, oturduğum yerden zihninin çalıştığını duyabiliyorum."

Razor kaşlarını çattı, gözlerini korumak için kolunu kaldırdı. Eğer o gerçekten onun zihnini duyabilseydi, o da diğer tarafta olurdu.

Şimdiye kadar konteyner. "Işık, Willow."

İnce ışını açık kitaba doğru yönlendirdi. "Özür dilerim."

"Orada ne buldun?" diye sordu. "İnkâr etmeye çalışmadan önce, zihninin de çalıştığını duyabiliyorum. Laurel'in o kitabı senin için neden bıraktığını anlamaya yaklaşıyorsun, değil mi?"

Tereddüt etti, yavaş bir nefes vermeden önce dudağını ısırdı. "Henüz emin değilim. Ama bir şey var."

"Göster bana."

Adam yaklaştı ve kadın açık kitabı birlikte bakabilecekleri şekilde eğdi. "Şu altı çizili girişi görüyor musun? Laurel ve benim deftere düştüğümüz diğer notlardan daha yeni."

Razor başını salladı. "Yedi tane saydım."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Buna mı bakıyordun?"

"Bugün erken saatlerde sen motelin banyosundayken bir göz attım."

"Bu kitap bana ait, Razor. Kız kardeşimden bana kalan tek şey bu."

Yarı kabullenmiş bir şekilde homurdandı. "Eğer Onu öldürenlerin izini bulmama yardımcı olacak bir şey varsa, bilmem gerek. Eğer o kitapta Theo'ya ne olduğunu açıklayacak bir şey varsa, bunu da bilmem gerekiyor."

Yüzü yumuşadı, gözleri endişeyle doldu. "Ona bir şey olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Laurel'in peşine düşen her kimse arkadaşını da ele geçirdiğini düşünüyorsun."

Razor başını salladı. "Eğer Theo Collier henüz ölmediyse, sanırım yakında ölecek. Ya da ölmüş olmayı dileyecek."

Willow yutkundu. "Özür dilerim, Razor. Ciddiyim."

Duygularla arası pek iyi değildi, Avcı programında yetişmesinin getirdiği bir tehlikeydi bu. Willow'un şefkati, daha önce hiç sahip olmadığı ve hiç özlemediği bir şeyi özlemesine neden olmuştu.

Küçük el fenerinin ince aydınlığında onun yumuşak bakışlarına bakıyordu.

Omuz silkmek zorunda kaldı. "Bazen iyi insanların başına kötü şeyler gelir. Bunu yeterince iyi biliyorsun."

"Bunu bilmek daha mantıklı olduğu anlamına gelmiyor." Uzun bir süre onu inceledi, gözleri şefkat ve nazik bir merakla doluydu. "Theo ile nasıl tanıştınız?"

"Uzun zaman önceydi." "Ne kadar zaman önce?"

"Yirmi iki yıl," dedi, onun sorgulayan bakışlarını karşıladı ve tuttu.

Onun söz konusu olduğu durumlarda geçmişiyile ilgili ayrıntıları belirsiz tutabilirdi. Avcı programında geçirdiği yıllardan ya da kendisini ve diğer Avcı üvey kardeşlerini Dragos'a zincirlenmiş halde tutan morötesi ışık tasmaından kaçışını takip eden yıllardan hiç bahsetmedi. sadist kaprisler.

Şu anda o zamanı tekrar yaşamak istemiyordu ama Willow'un yalvaran bakışları ve sabırlı merakı dilinin çözülmesine yardımcı oldu. Ayrıca, yarın bu saatlerde Tarikat'ın koruması altına güvenle girecekti ve o da kısa süre sonra sadece tatsız bir anı olarak kalacaktı. Sonunda aklından sonsuza dek çıktı.

"Yirmi iki yıl," diye mırıldandı. "Bu süre ailemin haydutlar tarafından saldırıya uğradığı zamana denk geliyor."

Başını salladı. "Herkes için karanlık bir dönemdi. Ben ve kardeşlerim de dahil olmak üzere birçokları için Dragos'un kötülüğü

O ilk Şafak'ta, Haydutlar dünyaya salındıktan sonra. O zaman dokuz yaşındaydım. Onun laboratuvarı bildiğim tek evdi."

"Laboratuvarı mı?" Willow tereddütle sordu.

"Dragos'un Avcı programında doğdum."

Gözleri hafifçe açıldı. "Bunu duymuştum. O programda suikastçılar yetiştirmiş ve onlara UV tasmaları takarak kendisine itaat etmelerini sağlamış."

"Evet, öyle yaptı. Ben de onlardan biriydim. O zamanki kaos sırasında benimle birlikte kaçmayı başaran dört kardeşim gibi. Şanslıydık, Tarikat'tan önce kaçabildik. Dragos'u ve tüm operasyonunu yok etti."

Willow, "Sen daha çocuktun," dedi. "St. Anne's'dan kaçtığım da olduğumdan daha gençtim."

Razor alaycı bir şekilde homurdandı. "Avcılar hiçbir zaman çocuk olmadı." "Ne yaptınız?" diye sordu. "Sen ve senin kardeşler siz kaçtıktan sonra mı gitti?"

"Birbirimizin tasmalardan kurtulmasına yardım ettikten sonra ayrıldık ve kaçtık. Ne olduğunu ya da nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Ben kuzeye koştum. Durdum ve sadece

Gün ışığında bulabildiğim her türlü sığınakta. Gece çöktüğünde biraz daha koştum."

"Korkuyor muydun?"

"Bir Avcı olarak korkunun ne olduğunu bilmiyordum. Hiçbir şey hissetmedim. Sadece hayatta kalma ihtiyacı." Nefes verdi. "Sonunda, Kanada'da bir yerde küçük bir çiftlikteki bir ahırda uyuyakalmışım. Nerede olduğundan emin değildim. Açık ahır kapısından içeri süzülen bir güneş ışığıyla uyandım. Bir çocuk içeri girdi, benim yaşlarımda bir insan çocuğu. Atları beslemeye gelmişti. ve beni orada saklanırken buldu."

Willow, "Theo," diye tahmin etti, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme oynayıyordu.

"Alarm verebilirdi. Başka biri olsa yapardı. O zamana kadar açlıktan bitkin düşmüştüm. Her gece yüzlerce kilometre boyunca çıplak ayakla koşuyordum, üzerimde sadece laboratuvarından aldığım ince giysiler vardı. Bırakın beslenmeye fırsat bulmayı, günlerdir neredeyse hiç insan görmemiştim. Theo'yu gördüğümde ilk aklıma gelen kana susamışlığım oldu. Çılgılık atmak ya da yardım istemek için ağzını açsaydı, yırtıcı bir hayvan gibi üzerine atılırdım. Onu öldüreceğime hiç şüphem yok."

"O ne yaptı?"

"Bana yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu." Razor bu anıyı hatırlayınca içten içe kıkırdadı. "Daha önce hiç kimse

bana bunu sormamıştı.

Hayatımı. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ben şaşkın şaşkın ona bakarken, birisi Theo'nun adını bağırdı. ahırın dışında. Bana babasının gelmekte olduğunu ve hemen saklanmam gerektiğini söyledi."

"Fark edildiniz mi?"

"Hayır. Theo ahırdan çıkarken babasının onu aramak için içeri girmesini engellemek için samanlığın arkasında saklandım. O öğleden sonra Theo bana yedek giysiler ve babasının eski çizmelerinden bir çift getirmişti. O gün yaptığı iyilik hayatımı kurtardı."

"Onun ahırında ne kadar kaldın?"

Razor omuz silkti. "Sadece birkaç gün daha. Sıcaklık ve dinlenmek için zaman bana avlanmak için yeterince güç verdi.

En yakın kasabadaki kan evini. Daha sonra yoluma devam ettim ve sonunda Avcı kardeşlerimle yeniden bir araya geldim."

"Peki ya Theo?" Willow sordu.

"Ayrılmadan önce ona borçlu olduğumu söyledim. Ciddiydim. Benim için yaptıklarını asla unutmadım. Amerika'daki kardeşlerime katıldıktan sonra da onu takip etmeye devam ettim. Yıllar sonra Theo ile iletişime geçtim ve ona verdiğim sözü hatırlattım - herhangi bir konuda yardımına ihtiyacı olursa, soru sormadan yardım edecektim. O konuşmadan bu yana o kadar çok zaman geçmişti ki, hiç beklemediğim bir noktaya gelmiştim.

Ondan tekrar haber alırdım."

Willow başını salladı. "Ta ki birkaç gün önce seni arayıp Colorado'ya gelmeni ve kız kardeşimi bulmanı isteyene kadar."

Bunu bir soru olarak ifade etmemişti ve Razor'un incelemek istemediği nedenlerden dolayı onu düzeltmeyi teklif etmedi.

Eğer Willow onun gizlice aylarca kız kardeşinin kulübesini izlediğini mi? Ya da bunu yaparken Willow'un yüzüne ve tatlı kıvrımlarına o kadar aşına olmuştu ki, şimdi onun yanında olmak tüm cinsel fantezilerinin canlandığını görmek gibiydi, ama bunu

yapamıyordu ya da yapmak istemiyordu.

-Dokunmak için mi?

Bir yanı şimdi ona tüm durumu açıklamak istiyordu.

Bir başka yanı da, aylardır kız kardeşlerin mahremiyetini kasten ihlal ettiğini ve sonunda her ikisini de yüzüstü bıraktığını itiraf etme korkaklığını duyunca şoke oldu. Laurel'i kurtarmak için çok geç kaldı.

Birkaç saat sonra bu ihmal yalanının bir önemi kalmayacaktı zaten. Chicago'ya vardıklarında, kendi yollarına gideceklerdi. Yollarını ayırırsa Willow Valcourt'u bir daha görmeme ihtimali yüksekti.

Aralarında kalan sessizlikte, ciddiyetle ona baktı. "Theo'nun o gün sana yardım etmesine sevindim, Razor."

Ona bakarken çenesi gerildi, çok güzeldi, çok Birlikte geçirdikleri zamanın çoğunda ona hoyratça davranmasına rağmen ona karşı şefkatliydi. Acımasız Hunter terbiyesini onlarca yıl geride bırakmış olmasına rağmen hâlâ duygulardan ve şefkatli ilgiden hoşlanmıyordu.

Bunu ondan duymak bile başlı başına bir işkenceydi.

Razor, "Bana yardım etmesinin yaptığı tüm iyilikler için," diye mırıldandı.

Ayağa kalktı, kapalı alanda kendini kafeslenmiş ve seğirir gibi hissediyordu. Eğer adım atacak yer olsaydı çoktan yerde bir iz bırakmış olurdu. Bunun yerine, konteynerin kapalı kapılarına doğru ilerledi ve küçük kapıdan içeri baktı. metal panellerin arasına sıkışmıştı. Hareket halindeki trenin dışındaki ışık ve gölgelere bakılırsa gün batımına yaklaşıyordu.

"Chicago'ya varmamıza ne kadar var sence?" Willow onun arkasından sordu.

"Beş ya da altı saat, aşağı yukarı." Onun için yeterince erken değildi, bundan kesinlikle emindi.

Daha fazla konuşmaya davet etmedi, tüm dikkatini dışarıdaki görüş mesafesine ve tekerleklerin altında kilometrelerce yol almaya devam eden trenin bitmek bilmeyen tıkırtısına ve uğultusuna vermiş gibi yaptı.

Sonunda dönüp ona tekrar baktığında, onu kucağındaki açık kitabın sayfalarını çevirirken küçük kalem ışığını dişlerinin arasında tutarken buldu. Kadın

Şimdi özellikle bir sayfada durakladı, kaşları çatıldı.

"Ohm-uh-gah." Ağzındaki tıkanıklık yüzünden kelimeleri birbirine karışmıştı. El fenerinin düşmesine izin verdi ve Razor'a şaşkınlıkla baktı. "Bu bir şifre."

"Ne tür bir kod?" Aradaki kısa mesafeyi geçti ve kadının yanına, kamburunun üzerine çöktü.

"Bu altı çizili kuşların bilimsel isimleri. Laurel bana bir şifre bıraktı." Önündeki sayfadaki notlardan birini işaret etti. Latince adı Epidonax trailli'ydi. "Bu kuşun yaygın adını okuyun."

"Söğüt sinekkapan," diye yanıtladı Razor. Ona baktı ve kaşlarını çatı. "Neyi kaçırıyorum?"

"Bana bunların her birine dikkat etmemi söylüyor. altı çizili girişler. Bunu görene kadar emin değildim ama artık biliyorum. Sanki 'Willow, senden yapmanı istediğim şey bu' diyor."

Razor onun kadar emin değildi ama Willow'un bir kâğıt parçası ve yazacak bir şey bulmak için çantasını karıştırmasını izledi. Bir kalem ve buruşturulmuş bir makbuz alarak, altı çizili yedi bilimsel kuş adının her birini yazmaya başladı.

Epidonax trailli.

Toxostoma rufum.

Nucifraga columbiana.

Spinus tristis.

Agelaius phoeniceus.

Sitta carolinensis.

Nyctidromus albicollis.

"Küçükken Laurel ve ben, Rahibe Agathe'nin meraklı gözlerinden ve kulaklarından uzakta, gizlice iletişim kurabilmek için şifreler yaratmayı çok severdik. Yaptığımız şeylerden biri de bilmeceler kullanarak mesajlar yaratırdık. Bilmeceleri çözer ve her çözümün ilk harfini gizli mesajlarımızı heceleme için kullanırdık."

"Bu kuş isimleri bir tür bilmece mi?"

"Hayır. Bence bundan daha basit." Ona baktı, gözlerinde heyecan parlıyordu. "Çok daha basit, ama sadece ne aradığını bilen biri için."

Fişin arkasına karalanmış kuş isimleri listesini inceledi, ilk harfleri bir anagram gibi düzenleyip yeniden sıraladı. Bir nefes almadan önce sadece birkaç saniyesi vardı. dudaklarının arasından kayıp gitti.

"Bende," diye mırıldandı. Bakışları tekrar ona döndü. "St. Anne's. Laurel Quebec City'deki yetimhaneye geri dönmemi istiyor."

Razor kaşlarını çattı ve içinde soğuk bir korkunun oluşmaya başladığını hissetti. "Orada seni ne bekliyor?"

"Bilmiyorum ama öğrenmem gerek."

"Bundan hoşlanmadım."

Kaşlarını kaldırdı. "Beğenmek zorunda değilsin. Kız kardeşimin yapmamı istediği şey bu. Bu mesaj daha açık olamazdı. Laurel bana bu kitabı bulduğumda ne yapmam gerektiğini bileceğimi söyledi. İşte bu, Razor. St. Anne's'e gitmeliyim."

"Sonra ne olacak?" diye neredeyse hırlayacaktı.

"Sanırım bunu oraya gittiğimde anlamam gerekecek."

Bir elini gergin çenesinde gezdirerek küfretti.

"Cehennem gibi olacaksın. Bensiz olmaz."

Willow, St. Anne's'e ya da kız kardeşinin bilmecelerinin ve şifrelerinin onu gönderebileceği başka bir yere gitmeye niyetliyse, onsuz gitmesine izin verirse lanetlenirdi.

Kararlılığının temelde kendi kişisel cevap ve ölümcül adalet ihtiyacından kaynaklandığına inanmak istiyordu.

-Ama kanının hızlanması diğer tüm motivasyonlarını yalanlıyordu. Willow Valcourt'u koruma kararlılığı, sırf bir Melez olduğu için ona karşı olan görevinin bile önüne geçmişti.

Eğer kız kardeşinin onun için bıraktığı ipucunun peşinden gitmeye niyetliyse, o zaman o da giderdi.

Dişi hakkında, onunla ya da onsuz bir yol bulacak kadar inatçı olduğunu bilecek kadar çok şey öğrenmişti.

Bu yüzden, şimdilik, onu Chicago'daki Tarikat'a götürme ve savaşçıların korumasına bırakma planları, Willow'u orada bekleyen şeyi ortaya çıkarana kadar beklemedeydi. Quebec City'deki ırkçı barınak.

BÖLÜM 10

Chicago'da sıkışık ve karanlık konteyneri, onları Quebec City'ye kadar götürecektir olan bomboş bir yolcu trenindeki birkaç koltukla değiştirdiler.

Willow, Razor'ın pasaport göstermelerine gerek kalmadan onları Kanada sınırından geçirmeyi nasıl başardığını sormadı. Anlayabildiği kadarıyla, biletler için ödeme yapması bile istenmemişti. Başını eğmesi ve görünmemeye çalışması emrine uyarak, Chicago istasyonunun sessiz bir köşesinde durmuş ve onun mırıldanmasını izlemişti. Kapıdaki görevliye bir şeyler söyledi, derin sesine o delici bakışları eşlik ediyordu. Bildiği bir sonraki şey, birinci sınıf vagona bindikleri ve sorunsuz bir şekilde Kanada'ya doğru yola çıktıklarıydı.

Her nasılsa, günün büyük bir kısmında uyuyakalmayı başarmıştı. Saatler süren bu yolculuk onları ertesi güne kadar götürecekti. Tren Quebec City'nin kalbindeki Gare du Palais istasyonuna girdiğinde alacakaranlık çökmeye başlamıştı.

Willow gözlerini kırpıştırarak sersemliğini üzerinden attı ve doğruldu. "Burada mıyız?"

Razor cevap olarak sadece homurdandı, bakışları ona sabitlenmişti. Birden kendini utangaç hissetti ve uzun saçlarının karışıklığını düzeltmek için uzandı. Koyu kahverengi dalgalar sanki pis bir fare yuvasıydı ve ejderhasının nefesinin ne kadar kötü olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Pek de hayal ettiği gibi

St. Anne'deki Rahibe Agathe Moreau'ya sunmak istiyordu, Razor'a değil.

O ise her zamanki gibi uyanık ve rahat görünüyordu. Kalın, ipeksi saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi. Çenesi, yüzünü daha da yakışıklı yapan bir sakalın gölgesiyle gölgelenmişti. Ağzına gelince... Şey, bakışlarının orada çok uzun süre kalmasına izin vermek istemedi. Adam onu incelerken dolgun dudakları sert bir çizgide duruyordu ve kapalı ağzının bir şey sakladığını bilmesine rağmen

Keskin beyaz dişlerin tehdidi, ondan daha az etkilenmesine neden olmamıştı.

Ona karşı duyduğu istenmeyen çekimden dolayı inledi, sonra da bunu umursamazlıkla maskeleyemeye çalıştı. Ağrıyan sırtım. "Bir diş fırçası ve uzun, sıcak bir banyo için her şeyi yaparım."

Kaşları çatıldı. "Daha da çok ihtiyacın olan şey iyi bir yemek. İki gündür bir şey yemedin."

"Sen de öyle," diye işaret etti.

"Hatırlatma bana." Kaşları kızgınlıkla çatıldı. "Hadi, gidelim."

Kadına trenden inerken kendisini takip etmesini işaret etti. Kalabalıktan uzak durarak diğer yolcuların önlerinde inmesine ve istasyona girmesine izin verdiler.

"Bir yer olmalı.

Yiyecek bir şeyler," dedi ve dağılan insan kümeleri arasından kararlı bir yol açarken onu dirseğinden tuttu.

Willow, tarihi Gare du Palais'nin sıcak ışıklı, tonozlu iç mekânını iyi biliyordu. St. Anne's sadece birkaç blok ötedeydi ve kız kardeşi olmadan kaçtığı gece tam da bu istasyona koşmuştu. Şimdi, aradan onca yıl geçtikten ve son birkaç günde onca şey olduktan sonra, yüksek tavanlı, Gotik tarzdaki iki katlı tuğla binanın altında hareket eden bir hayalet gibi hissediyordu.

Razor durup endişeyle ona bakana kadar yürümeyi bıraktığını fark etmemişti. "Neyin var?"

Yavaşça başını salladı. "Buraya tekrar döneceğimi hiç düşünmemiştim. Bu şehre. Kız kardeşimi ilk kez kaybettiğim yere." Adamın sert ama kararlı bakışlarına baktı.

"Korkuyorum."

"Korkma," dedi ve ona dokunmamasına rağmen, gözlerinin yüzünün her santimetresinde bir okşayış gibi gezindiğini hissetti. "Korkacak bir şey yok. Ben hemen yanında olacağım. Önce beni geçmeden kimse sana yaklaşamayacak ve sana söz veriyorum fazla uzaklaşamayacaklar."

"Ya bunca yolu boşuna geldiysek, Razor? I Laurel'in kitapta benim için bıraktığı şifreyi çözdüm ama St. Anne's'e gittiğimde ne yapmamı istediğı hakkında hiçbir fikrim yok. Ya özemezsem? Ya Rahibe Agathe eve girmeme bile izin vermezse?"

şehvetli ağzının kenarlarında neredeyse nazik bir gülümseme belirdi. "Eğer bir sorun olursa, içeri girme işini bana bırak. Sen de bir türlü anlayamadığın bir şey çıkmaz, olmayacak, güzelim. Zihninin nasıl çalıştığını gördüm. Azmini gördüm. Eğer kız kardeşinin orada yapmanı istediğı bir şey varsa, hiçbir şey anlamayı engelliyor."

Onu tarif etme şeklini duymak bir sürprizdi. İçini ısıtan bir sürprizdi bu. muhtemelen biliyordu. Her zaman onun düşündüğü gibi bir kadın olarak kendine güvenmişti, ama her şeyden sonra Laurel'in korkunç cinayetiyle başlayan süreçte yaşadıklarından sonra, herhangi bir şeyin kontrolünün kendisinde olduğunu hissetmek zordu.

Yine de kendinden şüphe duymasına rağmen gülümsemeye zorladı. Birinin zayıflıklarını görmesine izin vermekten nefret ediyordu ve bir yanı umutsuzca Razor'un sahip olduğuna inandığı güce ve azme sahip olabileceğini düşünmek istiyordu.

"Haklısın," dedi kendinden emin ve emin görünmeye çalışarak. "Bir şeyler yedikten sonra kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim."

Her zamanki tepkisi olan homurdanırken, gözleri onun içini görüyor gibiydi. "şurada bir kafe var, eğer daha iyi bir şey bulmak istemiyorsan."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sorun değıl. Her şey olur. Hadi gidelim."

Sert bir baş hareketiyle güçlü eli tekrar dirseğindeydi ve istasyonun karşısındaki küçük sandviç ve kahve dükkânına doğru yola koyuldular.

Onu arkadaki küçük bir masaya götürdü ve kafenin girişini net bir şekilde görebileceğı bir yere oturttu. Willow onun karşısındaki sandalyeye oturdu, böylece yüzü

Razor hariç herkesin göremeyeceği şekilde korunuyordu. Garson siparişlerini almak için yanlarına geldiğinde Willow su ve sandviç spesiyali istedi.

Genç kadın ona döndüğünde Razor, "Sade kahve," dedi. Kadın gittikten sonra Willow soru sorarcasına başını ona doğru eğdi.

"Ne olduğumu yayınlamanın bir anlamı yok," diye açıkladı. "Ne kadar uyum sağlayabilirsek, ikimiz de o kadar az dikkat çekeriz. Düşmanlarımızın kim olduğunu öğrenene kadar, toplum içine her çıkışınız almamayı tercih edeceğim bir risk."

"Doğru." Başını salladı ve önündeki masanın üzerinde duran kâğıt servis altlığının kenarıyla oynadı. "Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkürler Razor."

Uzun bir süre onu inceledi, kaşlarının sert çizgileri altında bakışları okunamıyordu. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bunu kendim için yapıyorum çünkü-

"Evet, biliyorum," diye araya girdi sessizce. "Buradasın çünkü beni korumakla yükümlü olduğunu hissediyorsun."

Kaşlarını çattı ve ağzını açmaya başladı, ama aynı anda garson kız elinde kahveyle döndü. "Size bundan daha fazla bir şey getiremeyeceğime emin misiniz?"

Altın rengi gözlerini ona dikti. Bakışlarındaki bir şey, Willow'un masanın diğer tarafında hissettiği karanlık bir enerji akımıyla havanın titremesine neden oldu.

"Sadece kahve," dedi. "Hanımefendi için de su ve sandviç. Çabuk ol. Geri döndüğünde hesabı da getir."

Garson kız hevesle başını salladı, sonra da ona itaat etmek için aceleyle uzaklaştı.

Willow bakakaldı ve sesini neredeyse fısıltıya kadar düşürdü. "Ona bir şey yaptın."

Nefesinin altından alay etti ve ona sıkılmış bir bakış attı. "Sadece küçük bir zihinsel komut. Hiçbir şeyden haberi yok ama ne olur ne olmaz diye ayrılmadan önce hafızasındaki bizi hatırlayan her şeyi sileceğim."

"Bu kullanışlı bir numara. Chicago'daki tren istasyonunda da mı bunu yaptın? Başka ne gibi havalı şeyler yapabiliyorsun?"

Ağzı onaylarcasına kıvrıldı ve dudaklarının yavaş, şehvetli kavisi kadının nabzının biraz daha hızlı atmasına neden oldu. "Yöntemlerimi gerçekten bilmek istemezsin. Zararsız olanları bile. Ayrıca, bunun ne yeri ne de zamanı sorular."

"Bu çok kötü, çünkü bende yüzlercesi var."

İtiraf, durduramadan dilinden dökülüverdi. Ona baktı, hâlâ alaycı gülümsemesine ve yüzünün tüm sert, fazlasıyla yakışıklı açılara takılıp kalmıştı. Adam da gözlerini ondan kaçırmıyordu.

Küçük masanın karşısından onun içine uzanıyormuş gibi görünen etkileyici gözleri, kızın hem heyecanlanmasına hem de korkmasına neden oldu. Ondan değil, onun içinde uyandırdığı duygulardan korkuyordu.

Özlem... İnkâr edilemez fiziksel ihtiyaç. "Tamam, hindi eritme spesiyali ve patates kızartması," diye anons etti

garson masalarına geldi. "Ve bir bardak su. Aceleniz varsa diye hesabı da getirdim. Başka bir şey ister misiniz?"

Razor bir miktar nakit çıkardı -hesap ve bahşış için gerekenden fazla- ve el yazısıyla yazılmış çekle birlikte masanın kenarına itti. "Hepsi bu kadar."

Genç kadın başını sallayıp neşeli bir gülümsemeye arkasını döndü ve işine devam etmek üzere yola koyuldu.

Willow, tabağından sıcak, kızarmış hindi ve erimiş peynir kokuları yükselene kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Midesi iştahla guruldadı ve Razor'a utangaç bir ifadeyle baktı.

Kısık bir sesle kıkırdadı. "Devam et ve ye."

Adamın kendisini sürekli izlediği gerçeğini pek de umursamadan yemeğine saldırdı. Çıtır çıtır ekşi mayalı ekmeğin ve tereyağlı ekmeğin arasında paketlenmiş tüm güzelliklerin ilk tadına baktığında zevkle inlemesini güçlükle tutabildi.

Dilimler. Su bile mutluluk vericiydi, soğuk ve ferahlatıcıydı, kavrulmuş boğazından aşağı yudumlarken.

Sandviçi mideye indirmesi ve son patates kızartmasını yemesi on dakika kadar sürdü. Tüm bu süre boyunca Razor onu izliyordu. Yüzündeki ifadenin eğlence mi yoksa şok mu olduğuna karar veremiyordu ve umursamayacak kadar tatmin olmuştu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, sırtışını gizlemeye bile çalışmadan.

Omuz silkti ve ona gülümsedi. "Şu anda dünyayı alt edebilirmişim gibi hissediyorum. Ya da en azından kız kardeşim Agathe."

"O zaman gitmeliyiz."

Başını salladı. "Önce kadınlar tuvaletine uğramak ve elimden geldiğince tazelenmek istiyorum."

"Pekâlâ. Uzun sürmesin. Garsonla ilgileneceğim, sonra da sizi kafenin hemen dışında bekleyeceğim."

Masadan kalktılar, Willow arkadaki tuvaletlere doğru giderken, Razor da garson kızın boş bir masayı silmekle meşgul olduğu yöne doğru ilerledi.

Willow, kadınlar tuvaletinin sallanan kapısının önünde, Razor'ın genç kadına doğru eğilip bir şeyler söylediğini ve elinin gizlice alına dokunduğunu görece kadar durakladı.

Tuvalete adımını atan Willow, lavaboyu hızlıca kullandıktan sonra saçlarını düzeltmek ve elini yüzünü yıkamak için elinden geleni yaptı. Diş fırçası olmadan yapabildiğinin en iyisi soğuk suyla gargara yapmak ve çantasındaki neredeyse boş bir kutudan aldığı nane şekerini kullanmaktı.

Ne yazık ki, gözlerinin altındaki koyu halkalar ya da yüzünün her yerinde açıkça görebildiği stres ve keder için yapılacak bir şey yoktu.

Ama gözleri farklı bir hikâyeye anlatıyordu. Aynada kendisine bakan parlak yeşil bakışları çelik gibi bir kararlılık dolduruyordu. Yüzü Laurel'inkine o kadar benziyordu ki bazen irkiliyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye ikizinin anısına söz verdi. "Sana kim zarar verdiyse bu yanına

kalmayacak.

Sana söz veriyorum."

Bu yemin damarlarında dolaşırken, Willow Omuzlarını dikleştirdi ve yenilenmiş bir amaçla kadınlar tuvaletinden çıktı. Belirttiği gibi, Razor kafe girişinin hemen dışında durmuş onu bekliyordu.

Willow onunla buluşmak için dışarı çıkarken garsonun yanından geçerken, genç kadın ona onaylamayan bir bakış attı. "Tuvaletler sadece ödeme yapan müşteriler içindir, bayan."

"Ah." Willow utanmış gibi yaptı. "Fark etmemiştim. Bunun için üzgünüm."

Yürümeye devam etti ve Razor'un durduğu yere doğru ilerledi. Ona yaklaşırken kaşlarını çatıyordu. Willow sakın bir nefes aldı. "Umarım çok uzun sürmemiştir. Daha önce buradan çıkardım."

Ellerini nazikçe hissettiğinde sözleri kurudu. yüzünü kavradı. Altın rengi gözleri onu yakıyordu. "Bir konuda yanılmışsın."

"Ne?" Adamın neden bahsettiği ya da ne düşünmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği onun dokunuşunun ve delici bakışlarının yarattığı şok, elektriksel heyecandı.

Adam onu şefkatle kavrarken tüm vücudu kısa devre yapıyordu.

Vücutları arasında birkaç santim kalıncaya kadar yaklaştı. "Seni güvende tutma görevim yüzünden şu an burada seninle değilim. Lanet olsun. Seni benden uzak tutmak, senin için yapabileceğim en iyi şey, Willow."

Kadın ne düşüneceğini, ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemeden Razor başını eğdi ve onu öptü.

Dudakları sadece kısa bir süreliğine buluştu ama ağızlarının birbirine değdiği o kısacık anın yarattığı farkındalık sarsıntısı onu neredeyse olduğu yerde eritecekti.

Arzu onu sardı. Nabızı sıçradı ve dörtnala koşmaya başladı, ta ki tek duyabildiği kulaklarında kalbinin gümür gümür atışı olana kadar.

Damarlarında.

Varlığının her zerresinde.

Alçak bir hırıltıyla onu kendisinden uzaklaştırdı. Gözlerinin derinliklerinde kehribar rengi bir ışık yanıyordu.

Konuştığında sesi sert ve karanlıktı. "Hadi gidelim. Bundan daha aptalca bir şey yapmadan önce."

BÖLÜM 11

Dürtülerine boyun eğmek hiçbir zaman Razor'ın zayıflıklarından biri olmamıştı.

Günaha girmek ona da aynı derecede yabancı gelmişti. Gare du Palais istasyonundan Willow'la birlikte huysuzca çıkarken, uyarılmışlık bir orman yangını gibi içini yalayıp geçti; Willow'u tekrar kollarına almak ve onu öpme dürtüsünden çok daha fazlasına teslim olmak için duyduğu güçlü istekle birlikte.

Vücudu tehlikeli bir ihtiyaçla titreşiyor, alacakaranlığa doğru ilerlerken adımlarını sert ve kesik kesik atıyordu.

Willow onun yanında durakladı; açık yeşil gözleri, inanılmaz kalınlıktaki kirpiklerinin altından ona bakarken kararmıştı. "St. Anne's sadece birkaç blok ötede. Buradan yürüyebiliriz."

Başıyla onayladı. "Hadi gidelim."

Tren istasyonunun önündeki kaldırımı geçtiler ve geniş bulvara, diğer tarafta uzanan eski sokaklar ve dar geçitlerden oluşan hareketli ağa doğru ilerlediler. Willow, labirent gibi mahallenin kıvrımlarında ve dönemeçlerinde bir yerlinin kolay aşinalığıyla gezindi.

Razor onu, sığınağın güvenli ortamından sadece akıllı ve inatçı kararlılığıyla kaçan on iki yaşındaki o güçlü iradeli kız olarak görmekten kendini alamıyordu. O kız, cesareti ve kararlılığıyla hâlâ Willow'un içindeydi.

Daha önce ona korktuğunu söylemişti ama bu korkulara rağmen bu hac yolculuğunu yapacağını biliyordu. Tüm yumuşak kıvrımlarının ve alımlı güzelliğinin altında bir savaşçı yatıyordu. Ne yazık ki onun için bu durum onu daha da çekici kılıyordu.

"Çok uzak değil," dedi, onun yanında hızlı adımlarla yürürken.

Bir blok daha yürüdüler, Willow sonunda iki tarafı üç ve dört katlı evlerle çevrili, yukarı doğru eğimli, sakin bir sokağa girdi.

İnce, engebeli kaldırımların her iki tarafındaki eğimli yollarda ancak bir kişinin yürüyebileceği kadar yer vardı. Willow yürüdü

Sıkı bir şekilde yerleşmiş caddede onun önünde ilerledi ve sonunda işaretlenmemiş, ağır ahşap bir kapının önünde durdu.

"Buradayız. İşte burası."

Razor, soluk tuğladan yapılmış binayı inceledi. Komşularının arasında mütevazı bir şekilde. Kapıda ne bir tabela ne de bir numara vardı. Eğer tarihi binayı bilmeseydi Kasaba evinin yetim ırkdaş kızları için güvenli bir ev olarak hizmet verdiğini asla tahmin edemezdi. Hiç şüphesiz, sığınma evinin kurulduğu zamanki tüm amacı da buydu.

Willow'un elini kaldırıp eski demir tokmağı kullanarak onları duyurmadan önce yumuşak bir nefes alış verişini duydu. Kapının diğer tarafından gelen ayak sesleri yaklaşırken, tüm avcı içgüdüleri hazır bir şekilde yakın durdu.

Kırkklı yaşlarının ortalarında olduğu anlaşılan hoş görünümlü bir insan kadın kapıyı açtı. Sarı saçları, giydiği sade siyah etek ve yüksek yakalı kazağı tamamlayan muhafazakâr bir topuz şeklinde toplanmıştı. Kadın Willow'u gördüğünde sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Merhaba," dedi, İngilizcesine Fransız aksanı karışmıştı. "Seni tekrar görmek ne güzel bir sürpriz Laurel."

Willow tepkisini belli etmedi ama Razor, ikizinin de St. Anne's'e gitmiş olduğunun ortaya çıkmasıyla içten içe irkildiğini hissedebiliyordu.

"Benim adım Willow," dedi yaşlı kadına temkinli bir gülümsemeyle. "Ben Laurel'in ikiz kardeşiyim."

"Ah, affedin beni. Benzerlik çok çarpıcı, ben de öyle sandım-"

"Peki ya sen?" Razor araya girdi. Kadının bakışları ona kaydı ve onun Breed olduğunu kolayca anladı.

"Madam Claudine Gauthier," dedi, hâlâ onu süzüyordu.
"Ben bu sığınma evinin müdürüyüm."

Tavri savunmacı olmaktan çok korumacı görünüyordu ve onunla ilgilenirken ses tonu soğuktu.

Willow için sıcaklıktan başka bir şey yok gibiydi.

"Lütfen, içeri gelmek ister misiniz? Ağzımızı sıkı tutma politikamız var, bu nedenle ön kapı yerine içeride konuşmayı tercih ederim."

"Teşekkür ederim," dedi Willow, Madam Gauthier'nin arkasından fuayeye girerlerken Razor'a ince bir uyarı bakışı atarak.

"Eski sakinlerimizi sık sık görmüyoruz, ancak ziyaretleri her zaman memnuniyetle karşılıyoruz."

Onları küçük bir oturma odasına götürdü.
minderli mobilyalar, yumuşak halılar ve sıcak bir aydınlatma. Kitaplıklar duvarlara dizilmiş, rafları yüzlerce kitapla neredeyse dolup taşmıştı.

Odanın kemerli girişine bakan duvarda, asık suratlı, kır saçlı bir kadının büyük, çerçeveli portresi tuvalden dışarı bakıyordu. Belli belirsiz gülümsemesi

Yumuşak bir iyilikseverlik yansıtıyordu, ama gözleri başka bir şey söylüyordu

Hikaye. Çelik rengi kaşlarının altındaki bakışları sertlikle parlıyordu ve Razor'ın tahminine göre kronik bir onaylamama hali vardı.

Daha yakından bakmak için bir adım öne çıktı. Küçük bir piring Süslü siyah çerçevenin alt kısmına iliştirilmiş olan plaket, portrenin Bay ve Bayan Simon Scully tarafından, sığınma evinin uzun yıllardır sürdürdüğü şefkatli ve iyi çalışmalarından dolayı takdir edilmek üzere St.

Portreye konu olan kişinin kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Willow'a baktığında, onun yaşlı kadının sessiz bakışları karşısında donup kaldığını gördü.

"Rahibe Agathe'nin oldukça doğru bir portresi," dedi.
"Bunun için ne zaman oturdu?"

"Oh, yaklaşık üç yıl önce olmalı, ben sanırım." Madam Gauthier sempatik bir gülümseme sundu.
"Rahibe Agathe vefat etmeden sadece birkaç ay önce, ruhu şad olsun."

"Öldü mü?" Willow'un sesi hem şok olmuş hem de biraz rahatlamış gibi geliyordu. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

Madam Gauthier başını salladı. "Duyduğuma göre uykusunda huzur içinde ölmüş. Ben işleri yönetmek için getirildiğimde St. Anne's'den emekli olmuştu, bu yüzden korkarım onu iyi tanıımıyordum. Rahibe'nin bir şekilde . . . sert bir şöhreti var." Willow'a nazik bir bakış attı. "Sen ve kız kardeşin burada yaşadığınızdan beri pek çok değişiklik oldu. Umarım daha iyi yönde değişiklikler olmuştur. Lütfen oturun ve rahatınıza bakın."

İstenileni yaptılar ve Willow, Madam Gauthier'nin özenle tünediği kanepenin diğer ucuna oturdu. Razor, Willow'un solundaki sandalyeyi seçti. ona odanın girişine ve dışarıdaki koridora görsel bir hat sağlarken, aynı zamanda Willow'un kolayca ulaşabileceği bir yere koydu. ihtiyaç duyulduğunda.

Kasabaya girdikleri andan itibaren Avcı hisleri artmıştı ama bunun Madam Gauthier hakkındaki kararsızlığından mı, yoksa Willow'un tüm varlığının endişe ve hatırladığı acılarla sarmalanmış gibi görünmesinden mi kaynaklandığından henüz emin değildi.

Onu bu duruma getiren koşullardan nefret ediyordu. bir bebekken. Şimdi, St. Anne's Hastanesi'nden sorumlu olan kadının soğuk ve kaba yüzünü görmüştü. Willow'un hayatının o ilk yıllarında, neredeyse eski Cadı hâlâ hayattaydı, böylece onu mezarında bizzat korkutabilirdi.

"Başka ne tür değişiklikler oldu?" Willow, Madam Gauthier'ye sordu.

"Bir kere burada daha az kızımız var. İhtiyaç azaldı. Yirmi küsur yıl önce sen ve Laurel St. Anne's'e geldiğinizde, ne yazık ki

O dönemdeki tüm şiddet olayları sırasında yetim kalan kız çocukları. Neyse ki o karanlık günler artık geride kaldı."

Razor homurdandı. "O kadar emin olma. Her zaman başkalarının acılarından kazanç sağlamaya hevesli birileri olacaktır."

Başını ona doğru eğdi. "Adınızı duyduğumu sanmıyorum."
Willow, "Onun adı Razor," diye yanıtladı. "O benim ...
arkadaşım." "Hm." Madam Gauthier uzun bir süre onu
inceledi.

Willow onun görüşünü engellemek istercesine rahatça öne
doğru eğildi.

"St. Anne's'de şu anda kaç kız yaşıyor?"

"Dört uzun süreli sakinimiz kaldı," diye cevap verdi,
sesinde gurur vardı. "Umuyorum ki bunun gibi barınaklar
çok geçmeden kalıcı olarak kullanılmaz hale gelecek.
Tarikat, kızlarımızın sevgi dolu bir aileye yerleştirilmesine
yardımcı oldu,
uygun aileler."

Bu haber Razor'u şaşırttı. "Tarikat mı?"

"Evet. St Anne's eskiden özel bağışçılara bağlıydı, ancak
şimdi bu ev ve geri kalan Breedmate barınakları tamamen
Tarikat tarafından finanse ediliyor."

Tam o sırada, orta yaşlı, zayıf bir kadın göründü.
oturma odasının girişindeydi. Üzerindeki gri temizlik
görevlisi üniforması, sıkı kumaşla neredeyse aynı renkteydi.
başının üzerinde duran topuzdan tek bir saç teli bile
kaçmıyordu. İçeride misafirlerin oturduğunu görünce
sessizce boğazını temizledi.

"Ah! Madam Dupont," diye cevap verdi ev sahipleri.

"Bakın kim ziyarete gelmiş."

Diğer kadının gözleri önce Willow'un üzerinde parladı, sonra
hemen Razor'a döndü. Kadının bakışlarında kısa süreliğine
beliren şoku hangisinin uyandırdığına karar veremedi.
Kadının ağzı bir an için açık kaldı ama hiç ses çıkmadı.

Madam Gauthier Willow'a döndü. "Eminim Rahibe
Agathe'nin sevgili arkadaşı Madam Estelle Dupont'u
hatırlıyoursundur. Sen ve kız kardeşin burada yaşadığınız
süre boyunca St. Anne's'in temizlik personelindeki genç
bayanlardan biriydi."

Willow, "Evet, hatırlıyorum," diye mırıldandı.

"Madam Dupont artık tüm ev personelimizden sorumlu.
Estelle, bu Willow Valcourt. Laurel Townsend'in

Kardeşim."

"Ah. Oui. Evet, elbette." Gri saçlı kadın kibar bir gülümseme sundu ve selamlamak için başını salladı.

"Mademoiselle."

Madam Gauthier Willow'a, "Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sormadan önce iki yaşlı kadın birbirleriyle hızlı hızlı Fransızca konuştular.

Biraz ay ve yiyecek bir şeyler? Madam Dupont bana fırından bir tepsi bademli bisküvi çıkardığını söyledi."

"ay iyi olurdu, teşekkürler." Yaşlı kadın çekip gittikten sonra Willow öne doğru eğildi ve

Madam Gauthier. "Kız kardeşimin yakın zamanda burada olduğunu söylemiştiniz. Ne zamandı, hatırlıyor musunuz?"

"Evet, belki beş ya da altı ay önce. Fazla kalmadı ama çok güzel bir ziyaret gerçekleştirdik."

"Buraya tek başına mı geldi?"

Madam Gauthier başını salladı. "Evet, yalnızdı. Tıpkı bu gece senin yaptığın gibi o da aniden kapımıza geldi. Bir sebepten dolayı onun için endişeleniyor musun, Willow?"

"Hayır, hayır, endişelenecek bir şey yok." Sanki kendini rahatlatması gerekiyormuş gibi Razor'a baktı. "Ben sadece onu merak ediyorum, hepsi bu. Artık eskisi gibi iletişim halinde değiliz."

Razor, Laurel'in ölümünü St. Anne's'daki kimseden saklamayı düşünmemiş olsa da, Madam Gauthier ne kadar nazik ve misafirperver görünürse görünsün, Willow'un onların elini göstermekten kaçındığını duyunca rahatlamıştı. Razor, Willow'un kız kardeşi ve onun ölmesini isteyen kişi hakkındaki gerçeği öğrenene kadar, etraflarının düşmanlarla çevrili olduğunu varsayacaktı.

Madam Gauthier, "Onunla görüşmediğinizi duyduğuma üzöldüm," diye cevap verdi. "Buradayken sizden çok övgüyle bahsetmişti."

"Öyle mi yaptı? Sormamın sakıncası yoksa ne dedi?"

"Hayır, elbette, umurumda değil. Burada yaşarken ikinizin çocukken ne kadar yakın olduğunuzu anlattığını hatırlıyorum. Ve onunla ayrıldığı için ne kadar pişman olduğunu söyledi. Senin de gelemeyeceğini bildiği halde Montreal'e evlat edinen aile."

Razor, Willow'un yutkunduğunu duydu. Ona uzanma dürtüsü neredeyse onu ele geçirecekti ama kıpırdamadan oturdu, Duygularını kontrol altına almak için mücadele ederken bekliyordu. "Pişmanlık duyan bendim. Laurel'in mutlu olmasını istedim. Onun için tek istediğim buydu."

Madam Gauthier, Willow'a sıcak ve şefkatli bir gülümseme verdi. "Belki de bütün bunları kız kardeşine söylemelisin. benim yerime."

Willow, "Keşke şu anda burada olsaydı da anlatabilseydim," dedi. "Bana ziyareti hakkında başka bir şey söyleyebilir misiniz, Madam Gauthier? Neden geldiğini söyleyip söylemediğini merak ediyorum. St. Anne's'e döndüğünde. Ya da o sırada hayatında olan herhangi bir şey hakkında konuştu mu?"

"Hayır, üzgünüm canım. Dediğim gibi, sadece kısa bir süre kaldı. Burada, bu kanepede kısa bir süre konuştuk, sonra yukarı çıkıp bir zamanlar ikinizin paylaştığı odada birkaç dakika geçirebilir."

"Eski odamız mı?" Willow sordu.

Madam Gauthier başını salladı. "O sırada dolu olmadığı için bir sakınca görmedim. Laurel birkaç günlüğüne yukarı çıktı.

Sonra veda etmek için geri geldi ve gitmişti."

Willow, Razor'ın yanında kıpırdamadan duruyor gibiydi. "Madam Gauthier, sakıncası yoksa ben de eski odamızı görmek isterim."

"Elbette," dedi. "Zaten çayımızın hazır olması birkaç dakika sürecek. Eğer şimdi yukarı çıkmak isterseniz, lütfen Bedava. O odayı birkaç yıldır kimse kullanmıyor. Kapı açık olmalı."

Willow neredeyse ayağa fırlayacaktı. Razor onun bir saniye bile gerisinde değildi.

Willow gülümseyen ev sahibesine, "Teşekkür ederim," dedi.
"Eminim üst kata kendi başınıza çıkabilirsiniz. Madam
Dupont yemek servisini yaptıktan sonra sizi geri
çağıracağım.
çay."

BÖLÜM 12

Razor'la birlikte, bir zamanlar ikiziyle paylaştığı ikinci kattaki odaya çıkan merdivenleri tırmanırken, Willow'un ayaklarını merak sardı.

Eskimiş basamaklar hâlâ tanıdık yerlerinden gıcırdıyor ve limon cilalı eski ahşabın kokusu havaya yayılıyordu. Ana koridordan ayrılan yatak odalarıyla ikinci katın düzeni, şimdi bir yetişkin olarak ona o kadar büyük ve korkutucu gelmiyordu.

O ve Razor uzun koridorun sonuna doğru yürürken açık bir kapıdan yumuşak kadın sesleri süzüldü. Willow geçerken odanın içindeki iki Breedmate kızına baktı. On altı yaşından fazla olamazlardı, ikisi de Etraflarına saçılmış küçük bir açık ders kitabı koleksiyonuyla yere yayılmışlardı.

Willow onları selamlamak için gülümsedi ama onlar Razor'a aval aval bakmakla meşgul oldukları için onu fark edemediler.

O ve yakışıklı Irk koruyucusu kapılarının önünden geçer geçmez, arkalarından bir kız çocuğu kıkırdaması duyuldu.

Laurel'le birlikte St. Anne's'e gittiklerinde orada kahkaha duymak çok ender rastlanan bir şeydi. Rahibe Agathe'nin kuralları katı ve acımasızdı. Madam Dupont, Willow'u ve diğer kızları en ufak bir suçta ispiyonlamaya hazır, onun sadık bir evcil hayvanıydı.

Belli ki Madam Gauthier'in yaptığı değişiklikler gerçekten de daha iyi bir etki yaratıyordu.

Willow sırtarak omzunun üzerinden Razor'a baktı. "Sanırım ne zaman etrafta olsan kadınların bu tür tepkilerine alışkınsındır."

Homurdandı, şehvetli ağzının köşeleri kalktı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Willow gözlerini devirdi. "Uh, huh."

Koridorun sonundaki son odaya ulaştıklarında kalbi hızla çarpıyor, nefesi ciğerlerinde hızlanıyordu. Kristal kapı koluna uzanıp onu çevirirken parmakları biraz titredi.

Eski kapı, sızlayan menteşeler üzerinde içeri doğru sallandı ve dar ikiz yatakların bulunduğu küçük, boş bir odaya açıldı.

Bir duvarın önünde yan yana dizilmiş, az sayıda yıpranmış yatak odası mobilyaları. Bir an için, orada dururken, zaman geri sarıldı ve dondu.

Willow eski yatağına baktı ve zihninde yine oradaydı. Laurel'in evlat edinilmek üzere seçildiğı ve yakında St. Anne's'den ayrılacağı haberi üzerine yastığına kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlayan, kalbi kırık on iki yaşındaki çaresizliğini hâlâ hissedebiliyordu.

"İyi misin?" Razor sordu, eli hafifçe kızın sırtının alt kısmına geldi.

"Evet." Başını salladı, onun dokunuşunun sıcaklığında rahatlık ve güç buldu. Odaya adımını attı, Razor onu yakından takip ediyordu. İçeri girdiklerinde kapıyı kapattı, şüphesiz konuşmalarını dışarıdan gizlemek için koridorun aşağısında meraklı kulaklar.

"Burada değışen bir şey yok." Yataklardan birine doğru yürüdü ve şiltenin kenarına oturdu. "Burası Laurel'in yattığı yerdı. Bu benimkiydi."

Razor sertçe başını salladı, sonra odadaki tek pencereye doğru yürüdü ve perdeyi kaldırarak dışarıdaki ay ışığıyla aydınlanmış eski şehre baktı. Pencere, konağın ve komşularının arkasından geçen dar arka sokağı bakıyordu; Willow burada yaşarken bu manzarayı sayısız kez seyretmişti.

Yataktan kalktı ve pencerenin önünde ona katıldı. "Laurel ve ben kötü rüyaların bizi uyandırdığı gecelerde bir oyun oynardık. Bu pencere pervazına oturur ve yıldız ışığına bakarak kayan yıldızları izlerdik, her birimiz bir tanesini ilk gören olmaya çalışır ve tarih ve saati yazardık. Bu

Aptalca bir oyundu, ama hiçbir şeyimiz kalmamış gibi görüldüğünde bize tutunacak bir şey verdi."

Willow camdan dışarıya, yarım aya ve onu örten karanlık örtüye baktı. Bulutlar bu gece yıldızların çoğunu gizlemişti ama yine de tanıdık manzaranın verdiği küçük bir rahatlık vardı. Laurel'i en son buraya geldiğinde eski yatak odalarına çeken şey bu muydu? Tanıdık olanı yeniden ziyaret etme ihtiyacı mı?

Yine de bu, Willow'u neden buraya gönderdiğini açıklamıyordu.

"Laurel neden benim için o şifreyi bıraktı?" diye yüksek sesle düşündü. "Altı ay önce tehlikede olduğunu biliyordu ama beni Colorado'da bulmadan önce buraya kadar gelmesini gerektirecek kadar önemli olan şey neydi? Neden ölümünden sonra beni buraya gönderdi ve neden beni bulduğuna dair hiçbir ipucu vermedi? ya da buraya geldiğimde ne yapmamı istedi?"

Razor'a bakmak için başını çevirdi. "O benim Korkuları gerçek olsa ve öldürülse burada bir çözüm bulabilir miydi?" "Belki Laurel burada daha güvende olacağını düşünmüştür."

derin sesi nazikti. "Belki de kız kardeşin Tarikat'ın artık St. Anne's'in kontrolünü elinde tuttuğunu biliyordu ve sana bıraktığı kitap ve kod, onların koruması altında güvende olman için sana bir yol gösterme şekliydi."

"Cinsler arasında güvenlik mi?" Willow başını salladı. "Kız kardeşim değil ve alınma ama onun senin türüne karşı hiç sevgisi yoktu. Anne babamızın başına gelenlerden sonra, tüm ırklardan korkarak yaşadı. Hatta benden bile fazla."

Willow, kız kardeşinin kendi ırkına karşı önyargısını anlatırken, Razor'ın yüzü bir şekilde daha gergin görünüyor, kare çenesi kaskatı kesiliyordu. "Bu anlaşılabilir bir şey. Her ikiniz de böyle hissetmeye hakkınız var."

"Bilmiyorum," dedi. "Artık değil yani. Seninle tanıştığımdan beri değil."

Hafifçe alay etti. "Ne olduğumu, ne olmak için yetiştirildiğimi düşünürsek, ironik."

"Hayır, Razor." Ona dokunma ihtiyacına karşı koyamayarak ona doğru uzandı. Parmakları onun gergin yanağında belli belirsiz gezindi. "Seni o şekilde görmüyorum."

Uzun bir süre konuşmadan ona baktı. Onun dokunuşundan uzaklaşmak için de hareket etmedi. Gözleri onu içine çekiyor, odadaki tüm havanın kasılmasına ve üzerine baskı yapmasına neden oluyordu.

Willow'un kalbi, onun yoğun, altın bakışlarının sıcaklığı altında dörtlüyle koştu ve dudakları, kafenin dışındaki sürpriz öpücüğünden sonra olduğu gibi yandı. Her şeyden çok, o öpücüğünü tekrar hissetmek istiyordu.

Onu hayrete düşüren bir özlemle ona ihtiyaç duyuyordu.

Razor kaşlarını çattı ve boğazını temizleyerek bir adım geri çekildi.

"Burada fazla kalmamalıyız."

"Doğru," diye kabul etti, sesinin derin gürültüsünde onun sıkıntısını duyuyordu. "Buraya gelmek için o kadar yol kat ettik, Laurel için neden önemli olduğundan emin olmadan gidemem. Çay içmek için kalmayı kabul ettiğimden bahsetmiyorum bile."

Razor şüpheli bir homurtu çıkardı. "Riske atmamamız gereken bir gecikme ama bana sormadınız."

"Bir dakika bile rahatlamaz mısın?"

"Güvende olduğunu öğrendiğimde rahatlayacağım."

Sesi o kadar ciddiydi ki gülümsemek zorunda kaldı.

"Senin yanında kendimi güvende hissediyorum."

Bakışları onu delip geçti, altın rengi gözleri için için yanıyordu. Konuşması çok uzun sürdü. Sonunda konuştuğunda, dilinden alçak sesle bir küfür döküldü. "Seni öpmemeliydim, Willow.

Seni korumam gerekiyordu, seni ne kadar çok istediğimin dikkatimi dağıtmasına izin vermemem değil."

Onun bu itirafı karşısında derin olmayan bir nefes aldı.

"Bunun için özür dilemeni istemiyorum. Hoşuma gitti. Beni öpmeni istedim. Razor, ben de seni istiyorum."

Cevabı sözsüz bir hırıltı oldu. Sonra iri elleri kızın yüzünü çerçevelemek için yukarı kalktı ve ağzı kızın ağzına yapıştı.

Kafenin dışındaki öpücüğü nazik ve alaycıydı. Bu öpücük, arzusunun yoğunluğuyla onu kavurdu. Willow da onunla birlikte yanıyor, vücudundaki her hücre lezzetli bir ateş ve ezici bir ihtiyaçla aydınlanıyordu.

Dudakları onunkileri yuttu. Kız içinde patlayan alevle nefesini tuttuğunda, Razor'un dili kızın ayrılmış dudaklarının arasından kaydı.

Dişler. Bu yakıcı istila karşısında içinde tahrik duygusu kabardı. Ağzına karşı inledi, güçlü kolları onu kafesledi, Onu vücudunun sert sıcaklığına çekti.

Dişlerinin sivri uçları dudaklarını sıyırırken, kızın adı ağzından döküldü.

Bu adama karşı ne kadar savunmasız olduğunun farkında olması onu korkutmalıydı... bu ölümcül Breed erkeğine karşı.

Onun yerine, hissettiği tek şey arzuydu. İliklerine kadar işleyen, tüketen bir arzu.

Elleri vücudunda geziniyor, dokunduğu her yerde sıcak izler bırakıyordu. Onu kavrayışı sahiplenici ve talepkârdı. Vücudu tam bir teslimiyetle karşılık verdi.

Tanrı yardımcısı olsun, eğer onu dar yataklardan birinin üzerine fırlatsaydı, onu durduracak gücü olmayacaktı. Daha da kötüsü, daha çok istediği bir şey düşünemiyordu.

Öpüşmeleri derinleştikçe nefesleri birbirine karıştı, sıcak ve hızlı.

Kalbi göğsünde öyle yüksek sesle çarpıyordu ki, kulaklarında davul sesi gibi yankılanıyordu.

Güm, güm, güm.

Oh, kahretsin. Duyduğu sadece kalp atışı değildi.

"Willow, orada mısın?" Madam Gauthier'in sesi kapalı kapının diğer tarafından içeri süzüldü.

Razor, Willow'un ağzından tıslayarak bir yemin kopardı. İrisleri alev alev yanan ve dişleri ıslak, ayrık dudaklarının ardında elmas hançerler gibi parlayan adam, pişmanlıktan çok sinirli görünüyordu.

Kapı tokmağı sallandı ama ses çıkarmadı. "Biri bu kapıyı kilitledi mi?"

Willow, Razor'a endişeli bir bakış fırlattı. "Sen mi?" diye fısıldadı.

"Zar zor yetiştin," diye acımasızca onayladı.

"Orada her şey yolunda mı, Willow?" Madam Gauthier sordu.

"Evet. Her şey yolunda. Bir dakika içinde aşağıda olacağız."

Sesindeki suçluluk duygusunu duyunca utanarak yüzünü buruşturdu. Bu konuda yapacak bir şey yoktu. Onu kurtaran tek şey, Razor'ın kadının odaya girmesini zihinsel olarak engellemeyi başarmış olmasıydı.

Madam Gauthier dayanılmaz bir tereddütten sonra, "Çay her an hazır olabilir," dedi. Tanıştıklarında ne kadar hoş biri olsa da hâlâ St. Anne'in müdürüydü ve bu düşüncesizlikten duyduğu hoşnutsuzluk sesinden belli oluyordu. "Sizi aşağıda bekliyor olacağım."

Willow dudağını ısırdı. "Teşekkür ederim, Madam Gauthier."

Ayak sesleri geri çekildi. Willow elinin arkasından kıkırdarak nefesini dışarı verdi. "Ucuz atlattık."

Razor ters ters baktı. "Eğlenmene sevindim."

Eğlenmekten de öteydi ama ne yazık ki adamın onda uyandırdığı diğer hisler başka bir zamana kalacaktı. "Dişlerin görünüyor."

Gözleri alev alev parladı. "Görünen tek şey bu değil." O Onu kendine doğru çekti, ereksiyonunun sert uzunluğu karnına saplandı. Adamın tüm sertliğini ve ona sahip olmak için duyduğu dayanılmaz özlemi hissederek inledi onun içinde. Nefesinin altında kıkırdadı. "Artık o kadar eğlenmiyorsun, değil mi?"

Ona dar bir bakış gönderdi. "Çok zalimsin."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Öyle olmadığımı hiç söylemedim."

Willow ondan uzaklaştı, düşünceleri sıkıntılıydı. "Henüz bu odadan çıkmaya hazır değilim, Razor. Çok önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Laurel'in beni buraya göndermesinin nedeni bu odada bir yerdeymiş gibi hissediyorum. Neyi göremiyorum?"

"Sebepleri her ne olursa olsun, belli ki Sizi buraya yönlendirdiğini başka kimse bilemezdi. Yoksa neden ipucunu o kitaptaki gizli bir hazine gibi gizlesin ki?"

"Gizli hazine ..." Willow bu cümleyi zihninde evirip çevirdi. "Aman Tanrım."

Bu muydu? Laurel'in St. Anne'de aramasını söylemeye çalıştığı şey bu olabilir miydi?

Odanın diğer ucundaki duvarda duran küçük yazı masasına doğru yürüdü.

"Ne oldu Willow?"

Ona cevap veremedi. Masayı duvardan çekip kalçalarının üzerine çöktüğünde zihni beklentiyle uğulduyordu. Tıpkı hatırladığı gibi, süpürgelikte neredeyse fark edilmeyen bir çentik vardı.

Heyecanla çantasını attığı yatağa koştu ve aradığını bulana kadar el çantasını karıştırdı. Kız takılarıyla dolu anahtarlığı ve Boncuklu tılsımlar şingirdarken o da elindeki tılsımla yerdeki noktaya koştu.

Razor ona doğru yürüdü ve yanına çöktü. "Ne yapıyorsun?"

Ev anahtarını kullanarak süpürgeliğin küçük bir bölümünü kaldırmaya çalıştı ama sabırsızlığından parmakları çok fazla titriyordu.

"İşte," dedi Razor. "Bana bırak."

İşaret parmağından siyah bir pençe çıktı. Süpürgeliğin arkasına sıkıştırdı ve parçayı duvardan fırlattı.

Sökülen süpürgelik parçasının arkasında bir çocuğun elinin girebileceği büyüklükte bir oyuk ortaya çıktı. "Bu deliği Laurel'le kaçacağımız gece için biriktirdiğim tren parasını saklamak için kullandım. Saklandığım yeri bilen tek kişi oydu."

Anahtarlığını tekrar eline aldı ve küçük el fenerini yaktı. Eğilerek ince fener ışığını

deliğe ışık tuttu. Işık içerideki küçük metalik bir nesneye takılınca nefesi kesildi.

"Burada bir şey var, Razor." Elini içeri soktu ve açık avucunun içinde tuttuğu nesneyi çıkardı. "Vay anasını. Laurel'in bulmamı istediği şey buydu."

Razor bir an ona baktı, sonra onun heyecanlı bakışlarıyla karşılaştı. "Bir flash bellek."

Willow başıyla onayladı. "Asıl soru, içinde ne var?"

Yüzü asıktı. "Senden başka kimsenin bulmasını istemeyeceği kadar önemli bir şey."

Willow sevinç ve pişmanlık karışımı bir duyguyla arabaya baktı. "Sence kız kardeşimin öldürülmesinin nedeni bunun içindeki şey mi?"

"İşte bunu öğrenmemiz gerekiyor."

Ona baktı. "Teknoloji hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Razor."

"Bunu bana bırak," dedi, bakışlarında alaycı bir güven parıltısı vardı. "Hadi, gidelim buradan."

BÖLÜM 13

Aşağıya indiler, Razor flash belleği cebinde taşıyordu.

Ona kalsa ön kapıdan çıkıp yürümeye devam edeceklerdi ama Madam Gauthier merdivenlerin dibine varır varmaz onları karşılamak için oturma odasından çıktı. Bakışları hâlâ sıcak ve nazikti, ama şimdi içinde bir kuşku da vardı.

"St. Petersburg'da genellikle kilitli kapılara izin vermiyoruz. Anne'in," dedi ve Willow'da karar kılmadan önce onaylamama ifadesini ikisinin arasında paylaştırdı. "Madam Dupont çayımızı getirmeye gitti, canım. Gel, oturalım."

Yönetmen oturma odasına geri dönerken, Razor boğazında biriken hırıltıyı bastırmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı. Willow'a anlamlı bir bakış fırlattı ama Willow başını hafifçe salladı.

"Kabalık etmek istemem," diye fısıldadı. "Sadece birkaç dakika kalacağım."

Kaşlarını çattı, flash belleği ele geçirmek için sabırsızlanıyordu. Elbette şu anda belleğe ulaşmasının hiçbir yolu yoktu, bu yüzden bir sonraki hamlelerini anlayana kadar, şimdi gitseler bile sağlam bir eylem planı yoktu.

"Birkaç dakika, daha fazla değil," diye uyardı nefesinin altında. Kadın çayını içerken o da zamanı bir sonraki hareket tarzına karar vermek için kullanacaktı.

Oturma odasına geçtiler; Willow kanepedeki yerine otururken, Razor ayakta durmayı tercih etti. Rahibe Agathe'in portresinin yanındaki yerini aldı ve kendini bu hoş manzaranın üzerinde beliren çatık kaşlı bir çirkin yaratık gibi hissetti.

Narin porselen fincanlar, fincan tabakları ve bembeyaz keten peçeteler Willow ve Willow'un arasındaki sehpanın üzerinde duruyordu.

Madam Gauthier. İki kadın dostça bir sohbeta başladılar; Willow, yönetmen ona bazı ek değişikliklerden bahsederken onu belirgin bir heyecanla dinliyordu

St. Anne's'in başına getirildiğinden beri bu okulda uygulama yapıyordu.

Razor konuşulanlara pek dikkat etmiyordu. Giderek artan bir sabırsızlıkla Madam Dupont'un çayı getirmesini ve böylece Willow'la birlikte oradan çıkabilmeyi bekliyordu. Keskin İrk kulakları, binanın birinci katında bir yerde mutfaktan gelen meşguliyet seslerini duyuyordu. Ama dakikalar ilerledikçe rahatsızlığı da artıyordu.

Tıpkı bir şeylerin yanlış gittiğini hissetmesi gibi.

Kuşkuyla tüyleri diken diken oldu. Yaşlı kadını aramak için oturma odasından çıkmak üzereydi ki gümüş bir servis tepsiyi taşıyarak içeri girdi.

Fransızca özürler ve mazeretler dileyerek tepsiyi sehpanın kenarına koydu ve çayı doldurmaya başladı. Gergin görünüyordu, içecekleri kadınlara ulaştırmak için acele ederken Razor'a tedirgin bakışlar fırlatıyordu.

Eli Willow'un dolu bardağının kenarını yakaladı ve çayı masanın üzerine dökerek devirdi. "Olamaz! Özür dilerim, özür dilerim!"

Willow, "Sorun yok," diye ona güvence verdi. "İşte, sana yardım edeceğim."

Razor bir adım öne çıktı, yaşlı kadın Fransızca özür dilemeye devam ederken kasları gerildi. pisliğini temizlemek için acele etti.

Madam Gauthier sempatik bir iç geçirdi. "Sorun yok Estelle. Sadece biraz döküldü, gerçi tencerenin çoğu gitti."

Yaşlı kadın bozuk bir İngilizceyle, "Daha fazlasını yaparım," dedi. "Acele edeceğim."

"Hayır." Razor'ın sert müdahalesi üç kadının da bakışlarını ona çevirmesine neden oldu. Daha fazla gecikme fikri tüm savaş içgüdülerinin alarmla çınlamasına neden oldu. "Artık çay yok.

Willow, gitmemiz gerek. Şimdi."

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Madam Dupont çay demliğinin yarısını masanın üzerine dökmeden önce bile böyle hissetmişti.

Masa. Artık emindi.

Hizmetçi kadının kol saatine endişeyle bakması şüphelerini doğruladı. Dudaklarının üzerinde boncuk boncuk biriken ter de öyle.

Ona doğru hamle yaptı. "Ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Bunun anlamı nedir?" Madam Gauthier, Razor çalışanına doğru yaklaşırken dehşet içinde soluk soluğa kaldı. "Derhal ellerini onun üzerinden çek!"

"Razor," dedi Willow, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Neler oluyor?"

"Bir şey yapmış." Elindeki gri saçlı kadına ters ters baktı. "Bizi burada tutmaya çalışıyorsun. Çayı getirmen sonsuza kadar sürüyor, sonra da rahatça döküyorsun, böylece daha fazlasını yapman gerekiyor."

"Hayır! Non, sil vous plais!" Bir dizi panik inkar Yaşlı kadının dilinden Fransızca döküldü. Dehşet yüzünü kaplamıştı ama tek yaptığı suçluluk duygusunu pekiştirmek oldu.

Willow orada oturup öfkesine tanık olmasaydı, kafasını omuzlarından koparmadan hemen önce pençelerinin kadını bilmek istediği şeyi söylemeye ikna etmesine izin verecekti.

"Birini aradın," diye tahmin etti, aklında şüpheye yer yoktu. "Bana kiminle çalıştığını söyle."

Madam Gauthier'nin kafası iyice karışmış görünüyordu. "Siz neden bahsediyorsunuz? Estelle, bunun anlamı nedir?"

Meslektaş başını şiddetle sallayarak mazeretler ve yalanlar sıralamaya devam etti. Aynı anda, meslektaş Birinin arka taraftan konağa sızarken çıkardığı boğuk sesler Razor'un başını hızla kaldırmasına neden oldu. Birden fazla kişi.

"Siktir."

Üst kattaki pencereden aşağıya bakarken arka sokaktaki giriş noktasının bir güvenlik açığı olduğunu biliyordu. Şimdi korkusu doğrulanmıştı.

Madam Dupont'a daha fazla ihtiyacı kalmadığından, kafatasını ellerinin arasında sertçe çevirdi. Madam Gauthier bir çığlık attı.

cansız bedeni yere düşerken dehşet içinde çığlık attı.

Evin içine doğru gizlice ilerleyen botlar, silah şakırtıları eşliğinde son sürat içeri daldı.

Razor'ın tahminine göre dört ya da beş ağır silahlı adam.

Willow'un bileğini tuttu. "Arkamda kal. Seni istiyorlarsa, önce beni geçmeleri gerek."

Çıplak elleriyle bir adamı öldürmenin yüzden fazla farklı yolunu biliyordu ama yanında bir silah olmasını da çok isterdi. Willow'u arkasında hissetmek ve davetsiz misafirlerin mermilerinden herhangi birinin üzerinde onun adının yazabileceğini bilmek, kanının savaş öfkesiyle kaynamasına neden oldu.

Pençeleri parmak uçlarından fırladı. Ağzında, dişleri diş etlerinden dışarı fırladı. Siyah kıyafetli ilk silahlı adam görüş alanına girmeden önce bile bakışları kıpkırmızı yanıyordu.

Piç herif ateş ederek geldi. Ama normal mermi atmıyordu.

Saldırıyı yöneten adam daha da kötü bir şeyle silahlanmıştı.

Ultraviyole mermiler.

Razor, kendisine doğru gelen merminin içindeki soluk ışık parıltısını görür görmez tepki vermek için sadece bir saniyesi vardı.

Menzilden sıyrıldı, mermi yanından geçip kıl payı iskalarken pazusunun yandığını hissetti. Havaya uçtu, bir anda insan tetikçinin üzerine atladı. Diğer saldırganlar standart mermilerle ateş açarken pençeleri et ve kemiği parçaladı.

UV silahının namlusunu bir simit haline getirmek için harcadığı saniyeler içinde birkaç isabet almıştı. Taze kurşun yaraları, Willow'un güvenliği için duyduğu endişe karşısında sadece bir can sıkıntısıydı.

Daha fazla silah sesinin kakofonisi havayı doldurdu.

Siyahlar içindeki davetsiz misafirlerden biri diğerine bağırdı. "Kadını yakalayın!"

Aniden sessizliğe gömüldü. Razor pençelerini bir hamlede savurarak adamı parçalara ayırdı. Sonra bir üçüncüsünü de

Bir sonraki an, duvarları boyayan kan ve vahşetten zevk alıyordu çünkü bu, Willow'a yaklaşma şansı olan sadece iki pisliğin kaldığı anlamına geliyordu.

Bütün lanet konağı bu saldırganların hayatlarıyla kaplamaktan başka bir şey istemezdi ama sabırsızlığı onu ele geçirdi. Pençelerini geri çekerek ölü adamlardan birinin yarı otomatik silahını kaptı ve her biri için birer ölümcül mermi olmak üzere iki el ateş etti.

Saldırı neredeyse başladığı kadar kısa sürede sona erdi.

Kanlı cesetler oturma odasını ve dışarıdaki koridoru doldurmuş, katliam silah dumanı ve ani sessizlikle örtölmüştü. Razor dönerek bakışlarıyla Willow'u aradı.

Bir çığlık atarak ona doğru koştu ve kollarını gövdesine doladı. Çılgınca bir telaşla ona baktı, Hıçkırıklara boğuluyordu. "Razor ... oh, kahretsin. Kanaman var. Kaç kere vuruldun?"

"Ben iyiyim." Tek bir UV mermisiyle küle dönmektense birkaç kurşun yarası olması daha iyiydi. Buna ne kadar yaklaştığını düşünmekten nefret ediyordu. şanslı bir atış onun sonunu getirebilir ve Willow'u dışmanın ellerine teslim edebilirdi. O

Karışmış saçlarını düzelitti, bir kolunu ona doladı. "Benim için endişelenme. İyileşeceğim. Sen iyi misin?"

"Evet." Ona titrek bir baş selamı verdi, sonra başını çevirdi ve nefesini içine çekti. "Oh, hayır. Madam Gauthier . . ."

Saldırıda vurulan tek kişi Razor değildi.

Barınak müdürünün göğsünü çirkin ve giderek büyüyen bir kan çiçeği kapladı. Yüzü gevşek ve solgundu, dudakları her saniye daha da maviye dönüyordu. Ölümcül bir yara almıştı ve hızla ölüyordu.

Willow, kadının yanına gitmek için Razor'ın gevşek kucağından çekildi.

"Willow, gitmeliyiz," diye onu uyardı. "Kaybedecek zamanımız yok."

"Hayır." Ona sert bir bakış fırlattı. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Onun kafa karışıklığını duydun, Razor. O masum. Gözlerimin önünde ölmesine izin veremem."

İkinci kata çıkan merdiven boşluğunda, Breedmate çifti kızları odalarından aşağı süzüldü. Katliamı ve sevgili müdürlerinin oturma odasının zemininde cansız yattığını görür görmez çığlık atıp gözyaşlarına boğuldular.

Razor küfrederek, aşağı inmeden önce onları yakalamak için harekete geçti. "Her şey yolunda. Artık bitti. Güvendesiniz."

Histeri krizine girdiler, ikisi de teselli bulamıyordu. Çok az seçeneği olduğu için, avucunu alınlarına hafifçe dokundurarak kızları transa soktu ve sonra onları üst kattaki yataklarına gönderdi. Diğer odada Willow'un yanına döndüğünde, Willow çoktan düşmüş olan müdürü iyileştirmeye çalışıyordu.

Razor, Willow'un sakinliğine ve ilgisine hayret ederek onu izledi. Elleri açık kurşun yarasının üzerinde duruyordu, avuçlarının altında sıcak bir parıltı oluşuyordu. Bu kadar çok insan kanının yakınında olmak Irk duyuları için bir eziyetti ama denese bile Willow'un yanından ayrılamazdı.

Madam Gauthier'in gövdesinde giderek büyüyen leke yavaşladı, sonra da yayılmayı durdurdu. Soluk maviden kül rengi beyaza dönen yüzü biraz renk kazanmaya başladı. Nefes alış veriş artmış, daha fazla hava almaya başladığında göğsü yükselmişti. Gözleri kapalı kapaklarının altında titredi, sonra kırpıştırarak açıldı.

Keskin bir nefes alarak doğrulmaya çalıştı. Vücudunu kaplayan kanı ve kana bulanmış giysisindeki büyük deliği gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vurulдум. O silahlı adamlar-"

Willow ona nazikçe, "Artık kimseye zarar veremezler," dedi. "Sen güvendesin. Razor sayesinde hepimiz güvendeyiz."

"Kızlarım." Madam Gauthier kendini yerden kaldırdı. Hızla ayağa kalkarken ağzından tırtıklı bir çığlık koptu. saldırı sonrasını taradı. "Üst katta iki sakinim var. Onlara bir şey olmadığından emin olmam gerekiyor."

"Kızlar iyi," diye araya girdi Razor. "Yataklarına döndüler, huzur içinde uyuyorlar. Bir dakika önce onları transa soktum. Sabaha kadar uyanmayacaklar."

Willow ona baktı, şefkat dolu bakışlarında sempati parlıyordu. "Bu, hayatlarının sonuna kadar peşlerini bırakmayacak. Burada olanlardan sonra asla eskisi gibi olamayacaklar."

Razor onun sesindeki pişmanlığı duyabiliyordu ve tecrübelerine dayanarak konuştuğunu biliyordu. Onu silebilmeyi diledi daha da küçük yaşta maruz kaldığı şiddeti hatırlıyordu. Willow'a yardım edemeyecek kadar çok zaman geçmişti ama üst kattaki Breedmate kızlarına küçük bir merhamet gösterebilirdi.

Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Bu gece burada olanlardan hiçbirini hatırlamamalarını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, dikkatini Madam Gauthier'ye vermeden önce kısa bir an için onun dokunuşuna eğildi. "Ağrınız var mı?"

"Hayır." Kadın iyileşmiş yarasına inanamayarak baktı. "Anlamıyorum. Hayatımı hissettiğime emindim kayıp gidiyor."

"Willow seni geri getirdi," dedi Razor. "Umarım bizi buna pişman etmezsin. Kimdi o adamlar?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim." Bakışları bir an için Ölü Madam Dupont. "Estelle'i onları buraya çağırmakla suçladınız. Neden? Onun bunlarla ne ilgisi olabilir?"

Willow cevap vermeye karar vermeden önce Razor'a baktı. "Biri kız kardeşimi öldürttü. Şimdi de benim peşimdeler."

"Oh, hayır." Yaşlı kadın Willow'un elini kavradı. kanlı eli. "Çok özür dilerim. Ve sizce Estelle bu kadar korkunç bir şeye karışmış mıydı? Ama neden? Elde edeceği ne olabilir ki?"

Razor homurdandı. "Artık asla bilemeyeceğiz. Olabilirdi Para. Zorlama da olabilir. Sebebi ne olursa olsun, o piçleri buraya çağırdı."

Madam Gauthier gözlerini kapadı ve Willow ile Razor'a kesin bir kararlılıkla bakmadan önce sessizce dua etti. "Estelle'in ihaneti için nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum. Ya da kız kardeşine olanlar için, Willow. Bunların bir kısmını düzeltmek için yapabileceğim bir şey varsa..."

"Var," dedi Razor. "Önce Willow'u buradan çıkaracağım. Barınağı artık Tarikat'ın finanse ettiğini mi söyledin?"

"Bu doğru. Son birkaç yıldır."

"Güzel. O zaman bağlantılarını aramanı ve onlara neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Oradan her şeyi halletmesi için birini gönderecekler. Onlara irtibat halinde olacağımı söyle."

Açıklayabildiğim zaman açıklarım, daha fazlasını değil.

Anladınız mı?" Kadın başıyla onayladı. "Anlıyorum."

Tarikat'a giden kendi arka kanalları olsa da, bu gece burada olanlardan sonra başka kimseyi istemiyordu. Willow ve onun iyiliği söz konusu olduğunda kararları o veriyordu. Eski odasında bulduğu flash belleğe de kimse yaklaşmıyordu. Tarikat'ın savaşçılarına güvenmediğinden değil -aslında, kendi kardeşleri dışında, para ya da güç vaatleriyle kandırılmayacağını bildiği tek kişiler Tarikat üyeleri idi.

Ama henüz oraya gitmeye hazır değildi.

Birisi Willow'u ele geçirebilmek için onu endüstriyel boyutta bir UV ışınıyla yakmaya çalışmıştı. Bu iş artık kişisel olmaktan çıkmıştı.

Laurel'in flash belleğinde ne olduğunu ortaya çıkarana kadar bu dövüş ona aitti.

O, yerdeki cesetlerden birkaç silah almak için hareket ederken, Willow da Madam Gauthier'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Peki ya üst kattaki zavallı kızlarım?" diye sordu müdür. "Onlar için ne yapacağım?"

"İyiler," dedi Razor, yarı otomatik tabancasını pantolonunun arka kemerine yerleştirirken. "Yarın öğlene kadar uyuyor olacaklar. Bu da Tarikat'a bolca zaman kazandırır."

İçeri girip temizlik yapma zamanı. Gitmeden önce, bu geceyle ilgili hafızalarını sileceğim. Burada olan hiçbir şeyi hatırlamayacaklar."

"İkinize de teşekkür ederim." Willow'a bir kez daha baktı. "Gidersen güvende olacağından emin misin? Nereye gideceksin canım?"

"Nereye gittiğini boş ver." Kadının görünürdeki masumiyetine rağmen, Razor onun iyi niyetli sorusu karşısında neredeyse hırlayacaktı. "Eğer şehirden çıkmadan önce bunun gibi başka adamlar da bizi takip ederse, seni aramak için geri geleceğim ve çok geç olana kadar geldiğimi göremeyeceksin."

Madam Gauthier sertçe yutkundu, gözleri irileşmişti. "Ben sadece-"

"Ne demek istediğin umurumda değil. Sadece sana söylediğimi yap." Willow'a baktı. "Ben üst kattaki kızlarla ilgileneceğim. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Sonra buradan gideceğiz."

Başını salladı. "Tamam."

Ona baktı, ellerini ve giysilerini kaplayan kanı görünce içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Onun kanı değildi, şükürler olsun. Ama tek yaptığı, onu sonsuza dek kaybetmeye ne kadar yaklaştığını hatırlatmaktı.

Bu fikri daha iyi düşünmeden, karşıdan karşıya geçti. İki adımda cesetle dolu zemine ulaştı ve onu kollarına çekti. Kadın ona sarıldı ve kurşun yaralarının protesto çığlıkları atmasına neden oldu.

Umurunda değildi. Şu anda önemli olan tek şey oydu.

Willow saldırıdan yara almadan kurtulmuştu. Hâlâ nefes alıyordu, hâlâ ona karşı sıcak ve yumuşaktı. Onu kucağında hissetmek, ona derin bir rahatlama ve iliklerine kadar dehşet hissi vermişti.

Şimdilik güvendediydi.

Hayattaydı.

Bu özel mucize için çok minnettardı. Ama Onu kaybetmeye bu kadar yaklaşmak, şimdiye kadar tam olarak anlamadığı bir şeyden emin olmasını sağlamıştı: Eğer bu değerli kadına bir şey olursa, öfkesinden tüm dünyayı yakıp yıkacaktı.

BÖLÜM 14

Razor iki Breedmate kızının aklını başından aldıktan sonra St. Anne's'in arka tarafından ayrıldılar.

Willow, gecenin serinliğine adım attıklarında onun güçlü kollarının kendisini sardığını hâlâ hissedebiliyordu. Madam Gauthier'e karşı huysuz, Willow'a karşı ise tamamen acımasızdı.

Estelle Dupont. Çıplak elleriyle öldürdüğü ağır silahlı beş adamdan bahsetmiyorum bile. Ve o korkunç pençeleri.

Willow onun eski bir Avcı olarak ölümcül yeteneklerinin genişliğini merak etmişse, bu gece tüm soruları canlı ve acımasız ayrıntılarla yanıtlanmıştı.

Yine de onun yanında konaktan çıkarken onun için hiçbir korku hissetmedi.

Hissettiği şey derin bir minnettarlık duygusuydu. Saldırıdan sonra onun kucağına adım atana ve onun da kendisini aynı sıklıkla kucakladığını fark edene kadar kendisine izin vermediği bir şekilde ona bağlandığını hissetti. Hatta daha da sıkı.

Razor'a karşı hissettiği onca şey, inkar edemeyeceği duygusal bir bağa dönüşen ve derinleşen duygular, bunaltıcıydı.

Onun, saldırganların ara sokakta park etmiş olan cipini hızlıca kontrol etmesini izledi. İnce ay ışığında bile yaralarından sızan kanı görebiliyordu. Bu onu durdurmadı, hatta biraz yavaşlattı bile.

"Seni iyileştirmeme izin vermelisin, Razor."

"Sana söyledim, ben iyiyim." Barınağın içinde endişelerini dile getirdiğinde de aynı şeyi söylemişti önce. Onu ölümcül sayılabilecek bir yaralanmadan bile güçlenerek çıkabileceğini anlayacak kadar iyi tanıyordu ama bu onu daha az endişelendirmiyordu.

Aracı karıştırmayı bitirdi ve alçak sesle küfrederek kapıyı kapattı. "Temiz. Kimlik yok, ruhsat yok."

Kim olduklarını ya da kimin için çalışmış olabileceklerini gösteren hiçbir şey yok. Onlar lanet olası hayaletler."

İçerideki cesetleri aramış ve daha fazlasını bulmuştu.

Bir elini çenesinde gezdirerek ona döndü. "Herhangi bir takip cihazı görmedim ama araçlarını alma riskini göze alamam."

Willow cebinden flash belleği çıkardı. "Bununla ne yapacağız?"

Elini uzattı. "Onu senin için güvende tutacağım." Kadın tereddüt ettiğinde, adamın bakışları onunkileri tuttu. "Bana güveniyor musun?"

Başını salladı, artık ona herkesten daha çok güvendiğini fark etmişti. Arabayı ona verdi ve o da ön cebine koydu. "Şehirde onlar gibi başka adamlar olup olmadığını bilmezken treni ya da başka bir toplu taşıma aracını kullanamayız. Bir süreliğine toynak kullanmamız gerekecek."

"Sorun değil. Yürüyeblirim." Kaşlarını çatı ve adamın endişe verici kurşun yaraları koleksiyonuna baktı. "Yürüyebileceğinden emin misin?"

Bir adım öne çıktı ve şefkatle onun yanağını avucunun içine aldı. Cevap vermek yerine eğildi ve onu öptü. Bu sadece dudaklarının onunkilere anlık bir dokunuşuydu, ama temas onu arzuyla yanmaya bıraktı.

Geri çekildiğinde gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyordu. "Hadi yola koyulalım. Daha fazla istenmeyen dikkat çekmeden şehirden mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorum.

İkimiz de kan içindeyken bunu yapmak kolay olmayacak."

Willow'un elleri temizdi ama beyaz köylü üstlüğü ve solmuş kot şortu, Madam Gauthier üzerinde çalıştığı için koyu kırmızıya boyanmış ve yapış yapış olmuştu. "Buradan çok uzak olmayan bir yerde ikinci el kıyafet satan bir dükkân var ama muhtemelen gece için kapanmıştır."

"Göster bana."

Akşam saat 8'e yakın bir saatte trafik ve yayalarla dolu olan ana caddeyi atlayarak daha küçük sokaklarda ilerlediler. Birkaç dakika boyunca sokakları arşınladıktan sonra

Willow, şehrin kalabalık mahallelerinde, bir kuru temizlemeci ile başka bir kuru temizlemecinin arasına sıkışmış küçük satış dükkanını gördü.

ön camında Kiralık tabelası olan bir yer.

Şüphelendiği gibi, ikinci el dükkanı bir hafta önce kapanmıştı. birkaç saat önce. Razor bu durumdan hiç etkilenmiş görünmüyordu. Onu küçük perakende bloğunun arka sokağındaki servis kapısına götürdü ve orada kapıyı açmaya başladı.

kilitli çelik kapıyı zihninin gücüyle açtı.

Willow gülümsedi. "Bu kullanışlı bir numara."

Ona alaycı ve anlamlı bir bakış fırlattı. "Birçok gizli yeteneğim var."

Sessizce kapıyı açtı, eşikten geçip karanlık dükkâna bakarken ona geride durmasını işaret etti. Sonra başını sallayarak ona döndü. "Burada kimse yok ama yine de bana yakın dur."

Dediğini yaptı ve onu içeri kadar takip etti. Burası hafif bir tütsü ve yandaki kuru temizlemecinin keskin kokusu vardı. Küçük bir tuvaletin önünden geçtiler, sonra bir çift perdeli soyunma odasını ve ön taraftaki ödeme bankosunu Razor'la birlikte dükkânın içine doğru ilerlerken, döşeme tahtası ayak seslerinin altında gıcırdıyordu. Asılı giysilerden oluşan dairesel raflar zeminin büyük kısmını kaplıyordu. Aralarında sadece dar bir yürüyüş yolu vardı.

Willow dökümlü bluzlardan oluşan bir koleksiyona yöneldi ama Razor başını salladı. "Sıkıcı ve karanlık bir şey seç. Bütün

sıcak olursa daha iyi olur. Bir süre dışarıda kalabiliriz ve bu kadar kuzeyde hava soğuk olur."

Willow başını salladı ve başka bir rafa yönelirken, adam katlanmış erkek fanila gömleklerinin bulunduğu bir masanın yanında durduğu yerden onu inceledi. "Uyum sağlamaya çalışmalısın Willow, ama bu hiç de kolay olmayacak."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen öne çıkan bir kadınsın." Kaşlarını çattı, bakışları onu bir okşayış gibi içine çekiyordu. "Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?"

İltifatı kalbinin teklemesine neden olsa da sessizce alay etti ve bakışlarını ondan kaçırdı. "Laurel güzel olandı," diye itiraf etti, önündeki büyük boy sweatshirt rafıyla meşguldü. "Evet, biliyorum, tek yumurta ikiziydik ama yeterince yakından bakarsanız farklılıklar olduğunu görürdünüz. Onun gözleri benimkilerden daha parlak bir yeşildi. O kadar çok çili yoktu. Her zaman benden daha zekiydi, daha güzeldi, daha zayıftı ..."

Willow kız kardeşine kıyasla kusurlarını sıralamaya o kadar alışmıştı ki, Razor'un küçük dükkânı geçip tam yanında durduğunu fark ettiğinde hâlâ uzun listeyi tekrarlıyordu.

"Bunu yapma," dedi, sesi alçak ve ciddiye. "Benimleyken olmaz. Seni görüyorum Willow. Seni, muhteşem gözlerini ve o lanet olası sevimli çillerini."

Elini uzattı, başparmağını kızın yanağındakilerin üzerinde gezdirirken yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Sen," diye mırıldandı, "o becerikli, zeki, inatçı beyninle ve seni ilk gördüğüm andan beri beni düğüm düğüm eden melek yüzünle."

Willow yutkundu, onun ses tonundaki samimiyete tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Onun acımasız, yakışıklı yüzünde gördüğü çiğ dürüstlüğe.

Eli çenesinden ayrılıp kolunun yan tarafına, oradan da kalçasına gitti. "Peki ya bu kıvrımlar?" Yarı inilti, yarı iç çekiş gibi görünen bir ses çıkardı. "Yumuşak, seksi kıvrımlarının bana neler yaptığını anlatmaya başlamayayım bile."

"Razor . . ."

Küçük bir adımla vücudunu onunkine yaklaştırdı. Adam hareket etmedi. Ondan uzaklaşmadı, elini hâlâ kalçasında durduğu yerden çekmedi. Kızın söyleyebildiği kadarıyla nefes alıyor gibi bile görünmüyordu.

Ama gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyor, onun bakışlarına bakarken sıcaktan çatırıyordu.

Willow uzandı, ellerini onun boynunun arkasına doladı ve ağzı Willow'un kiyle buluşana kadar ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

Kendini durduramayarak onu öptü.

Az önce söylediği şeyler, ona bakış şekli, ona her yaklaştığında içinde tutuşturduğu özlem.

. . hepsi çok fazlaydı. Şimdi ona dokunabilmenin ve sıcak, güçlü bedenini karşısında hissedebilmenin verdiği rahatlamayla birleşince, onu sonsuza dek öpebilirdi.

Ama kollarını ona doladığında ve onu öptüğünde kaslarının hafifçe kıpırdanışını kaçırmadı.

Yaralarının ciddiyetini inkâr ediyordu ama kadın biliyordu. Acı içindeydi. Irk genetiği onu kendi kendine iyileştirmeye çalışıyor olabilirdi ama ona yardım edebilecekken bir dakika daha acı çekmesine izin veremezdi.

Bir iniltiyle öpüşmelerine doğru eğildi, ağzı aç bir şekilde onunkinin üzerinde hareket ediyordu. Dili kızın ayırık dişlerinin arasından kayarken, dişlerinin sivri uçları kızın dudağını sıyırdı. Vücudundaki her hücre uyarılma hissiyle yanıp tutuşurken konsantrasyonunu onu iyileştirmeye nasıl odaklayacağından emin değildi ama ellerini yavaşça boynundan çekip avuçlarını göğsünün sert düzlemlerine indirdi.

Ağzını ona açtığında ve zihinsel olarak iyileştirmek için Irk Arkadaşı yeteneğini çağırdığında onu daha sert, daha ateşli öptü. Onarma gücü uyanıp ona akmaya başladığında parmaklarının altında küçük bir titreşim oluştu.

Razor bir nefes aldı, iri vücudu Willow'un karşısında kıpırdamadan duruyordu. "Willow."

"Şşş," diye onu yatıştırdı. "Kapa çenenini ve bunu senin için yapmama izin ver."

Yavaşça ondan uzaklaştı. Kaşları sert, çatık ve gözlerinin kehribar rengi parıltısının üzerinde kesik kesik olsa da, yüzündeki ifade saf bir şaşkınlıktı. Ona bakarken Her bir yara üzerinde çalışırken, adamın bakışları dile gelmeyen bir huşu ile onu delip geçiyordu.

Willow, yaralarının her birinin taze ve sağlıklı bir ciltle birleşmesini memnuniyetle izledi. "Bu nasıl bir his?"

"Daha iyi," diye itiraf etti, sesi hırçın ve alçaktı.
"Neredeyse ağzının üzerimde hissettirdiği kadar iyi."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Ağzının üzerimdeki hissini ben de sevdim."

Boğazının arkasından çıkardığı ses neredeyse hayvani bir sestti, derin bir mırıltı, kadının içinden elektrik ürpertileri geçirdi. Ellerine uzandı ve onu kollarına geri çekmek yerine, dokunuşunu nazikçe kendisinden uzaklaştırdı.

"Sanırım artık bana dokunmayı bıraksan iyi olur. Yeterince iyileştin ve onlar peşimizden daha fazla adam göndermeden yola devam etmeliyiz. Bir dahaki sefere, beni alt etmek istiyorlarsa bir UV silahından daha fazlasına sahip olmaları gerektiğini bilecekler."

"UV MI?" Willow ona bön bön baktı.

Ona acımasızca başını salladı. "Oynamaya gelmediler. Bana yaptıkları ilk birkaç atış ultraviyole mermilerdi. Başa çıkabileceğim mermiler. Beni kül etmek için tek bir şanslı UV atışı yeterliydi."

"Aman Tanrım." Bu düşünceyle kalbi sıkıştı. İkisi de kurtulduğu için çok rahatlamıştı ama en kötüsünü bile bilmiyordu. "Kim sana karşı kullanmak için böyle korkunç bir silah yapar ki?"

"İrkin artık var olmamasını tercih eden pek çok insan var. Bunların çoğu son yıllarda Tarikat tarafından halledildi, ancak türümüze duyulan nefret derinlerde. Muhtemelen her zaman da öyle olacak."

"Üzgünüm, Razor." Yavaşça başını salladı ve çok uzun zaman önce kendisini de bu sayının içinde saymış olabileceğini fark etti. Kız kardeşi Laurel de öyle.

Birkaç gün içinde Razor'u sadece müttefiki ve koruyucusu olarak değil, aynı zamanda tek kişi olarak görmeye başlamıştı. güvenebileceğini söyledi.

Onu tüm bu şeylerden çok daha fazlası olarak görmeye başlamıştı.

Şimdi ona bakarken yakışıklı yüzünde beliren ciddi ifadeye bakılırsa
Onda da bir şeyler var.

Eli şefkatle yüzünün yan tarafında durdu. "Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," diye fısıldadı, hâlâ onun bu gece ölüme ne kadar yakın olduğu düşüncesiyle boğuşuyordu.

Öne doğru eğildi ama kızın ağzını bir başka yakıcı öpücükle kapmak yerine dudaklarını kızın alnına bastırdı. "Burada giyecek çirkin bir şey bulabilir misin?"

Kıyafetlerini değiştirdikten ve temizlenmek için tuvaleti kullandıktan sonra, raflardan birkaç ceket aldılar ve ayrılmaya hazırlandılar. Razor siyah deri ceketini bir kot pantolon ve siyah bir tişörtün üzerine kalın ekose bir gömlekle değiştirmişti. Willow da onun talimatıyla bol bir kot pantolon ve uzun bir termal ceket giydi. kollu ve büyük boy zeytin rengi kapüşonlu sweatshirt, kalçalarının yarısına kadar sarkıyor ve onu sıkıcı bir hamur tatlısı gibi gösteriyordu.

"Mükemmel," dedi ona sırıtarak.

Öte yandan, çıplak elleriyle bir ormanı kesmek üzere olan büyük, seksi bir Breed oduncusu gibi görünüyordu.

"Eski giysilerini alacağım," dedi ve onları kendi giysileriyle birlikte kolunun altına yerleştirdi.

Kadın çantasını omzuna atarken, Razor flash belleği kot pantolonunun cebine koydu. Sonra cebinden birkaç banknot çıkardı ve onlar dükkândan çıkarken parayı tezgâhın üzerine bıraktı.

Soğukkanlı bir katil ve üstelik bir Irk erkeği olmasına rağmen, ikinci el kıyafetleri çalmak yerine parasını ödeyecek kadar nazikti. Gülümsedi ve başını sallayarak adamın harap olmuş giysilerini arka taraftaki bir çöp kutusuna atmasını izledi.

Kaşlarını çattı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sadece seni anlamaya çalışıyorum," dedi.
ortaya koyduğu tüm ilginç çelişkiler karşısında duyduğu hayranlığı gizlemeye çalışıyordu. "Beklediğim gibi biri değilsin. Kim?"

Bütün bunları iki gün öncesine kadar hiç görmedikleri biri için mi yapıyorlar? Sen iyi bir adamsın, Razor."

"Hayır, değilim." Ona öyle bir bakış attı ki Gurur duymaktan çok çelişkiye düştüm. "Ve beni anlamaya çalışmamalısın. Sadece hayal kırıklığına uğrarsın."

Bununla birlikte, çöp kutusunun kapağını kapattı ve ondan uzaklaştı. "Yola çıksak iyi olur."

Aniden değişen ruh hali onu rahatsız ediyordu ama adamın bu değişken yönü bile ona tanıdık gelmeye başlamıştı.

Aslında rahattı. Onun yanına oturdu ve uzun bacaklı adamın hızına ayak uydurmak için hızlı adımlarla yürüdü.

"Nereye gidebiliriz Şimdi mi?"

"Bu kadar kuzeyde mi? Çok fazla seçenek yok. Burada gözlerin üzerimizde olduğunu bildiğimize göre daha da az." Ona kısa bir yan bakış attı. "Geldikleri yerde daha fazlası olacak, bu yüzden yapabiliyorken onlardan önde olmalıyız."

St. Anne's'daki katliamı yeniden yaşamamaya çalışarak başını salladı. En azından Madam Gauthier ve bu gece sığınakta kalan iki kişi güvendediydi. Willow küçük bir kızken bile Estelle Dupont'a karşı pek sevgi hissetmemişti ama kadının ihaneti onu derinden yaralamıştı.

Defne bu kadar kan dökülmesini ve ölümü gerektirecek ne gibi bir işe karışmıştı?

Willow, kız kardeşinin bulması için bıraktığı gizli flash belleği bulduğuna ne kadar sevinse de, bir yanı dehşete kapılmıştı ne içerdiğini bilmek için.

Razor'la birlikte şehirde hızla ilerlerken düşünceleri şüphe ve dehşetten oluşan bir karmaşa içindeydi. İleride, köşedeki benzin istasyonu ve marketin parlak ışıkları karanlığa karşı süt beyazı bir renkte parlıyordu. Ustura O tarafa yöneldi, bakışları pompalardan birinde yakıt ikmali yapan büyük bir yarı kamyonu takıldı.

İstasyona yaklaştıklarında, "Maine plakası," diye mırıldandı. Bakkal binasının gölgesinde durdu ve Willow'a baktı. "Ben şoförle konuşurken bir dakika burada bekle."

Kadının kendisini sorgulamasına fırsat vermedi. Kararlı bir tempoyla yola koyuldu ve yakıt pompasının başındaki buruşuk, altmış yaşlarındaki yaşlı adama doğru yürüdü. Willow, arabayı ilk gördüğünde sürücünün yüzünde beliren kararsızlığı gördü.

kocaman bir erkek ona yaklaşıyordu. Kısa süre sonra rahatladi ve Razor yüklü miktarda nakit para çıkarıp ona uzatırken başıyla onayladı.

Razor betonda koşarak Willow'un yanına giderken para yaşlı adamın ceketinin cebinde kayboldu. "Quebec City'den bir araç bulduk. Bizi sınırdan geçirip Maine'e götürmeyi kabul etti."

"Oraya vardığımızda ne yapacağız?"

"Bir süre saklanabileceğin güvenli bir yer bul." Razor onun elini kendi elinin içine aldı. "Hadi gel. Buradan gidelim."

BÖLÜM 15

Kamyoncu kararlaştırıldığı gibi yaptı ve Razor ile Willow'un Quebec City'den limana kadar yaklaşık iki saat boyunca yolculuk etmelerine izin verdi.

St. Zacharie, Maine'de ABD'ye açılan küçük bir sınır kapısı.

Razor iki yüz dolar nakit parayla nakliyei satın aldı ve iki yüz dolar da köy istasyonundaki görevliye verdi. Sınırdaki gümrük vergisi, sorgusuz sualsiz Amerika'ya geri girişi satın aldı.

Kamyon Kuzey Maine Ormanları'ndaki asfaltsız, dar, iki şeritli bir otoyolun ormanlık kısmında ilerlerken saat 22:00'ye yaklaşıyordu. Razor geniş yataklı kabinin yolcu koltuğunda otururken, Willow da sessizce arkadaki ranzanın kenarında.

Sakin bir hava yansıtmasına rağmen, onun endişeli ve kararsız olduğunu biliyordu. Son birkaç gündür başına gelenler düşünüldüğünde buna şaşmamak gerekirdi. İkinci el dükkânındaki o öpücük muhtemelen bu duruma hiç yardımcı olmuyordu. Razor'ın kafasını dik tutmasına yardımcı olmadığı da kesindi.

Kahretsin, onu nasıl da istiyordu.

Vücudu hala ihtiyaçla çarpıyordu, kanı hala dudaklarının anısıyla sıcak ve elektrikli akıyordu. İçindeki tüm erkekler lazerle arkasında zar zor ulaşabileceği bir mesafede oturan kadına odaklanmışken, yolun sonsuz şeridine odaklanmak elinden gelen tek şeydi.

"Sizin gibileri bu civarda pek gördüğümüz söylenemez," dedi kamyoncu, taksiye bindiklerinden beri yaptığı birkaç konuşma denemesinden biriydi bu. "Özellikle gittiğiniz bir yer var mı?"

"Hayır." Razor detay vermeden homurdanarak cevap verdi.

Yaşlı adam ne kadar zararsız görünse de, hareketleri hakkında ne kadar az şey bilinirse o kadar iyiydi. Her iki durumda da, kamyoncu onları bırakır bırakmaz bonus olarak hızlı bir zihin fırçalaması alacaktı.

Aslında Razor'ın aklında özel bir yer vardı. Kollarını açarak karşılanacağından emin değildi, özellikle de Yanında bir Breedmate dişisi ve her ikisinin de sırtında açık bir hedefle geleceğini düşünürsek. Sorunlarını bir başkasının kapısına taşımayı düşünmemeliydi bile ama başka seçeneği de yoktu.

Söz konusu olan sadece kendi kellesi olsaydı, şansını başka bir yerde denerdi ama konu Willow olduğunda bunu yapmazdı.

Umarım kardeşi anlayışla karşılar.

Razor çenesini tutarak ön camdan dışarı baktı. Knox onlara sığınacak bir yer vermezse, başka bir yer olmayabilirdi.

St. Anne's'de bıraktığı karmaşadan sonra yardım almak için Tarikat'a ulaşmaktan başka bir seçenek yoktu.

Yarım mil kadar ileride, kamyonun farlarının aydınlattığı, elle boyanmış yazılarıyla ahşap bir tabela belirdi: Parrish Falls'a hoş geldiniz.

Razor yaşlı adama, "Bizi şuradaki köşede bırakabilirsin," diye talimat verdi.

Kamyoncu başını salladı, kasaba olduğunu iddia eden ama sessiz bir kavşak ve küçük bir lokantadan başka bir şeye benzemeyen yerin merkezine yaklaştıklarında boş yolda aracını yavaşlattı.

Saatın geç olmasına rağmen küçük lokantanın ışıkları yanıyordu. Altın rengi parıltı, her yönden dolup taştan ormanlık arazinin uçsuz bucaksızlığında neşeli küçük bir fener gibi karanlığı delip geçiyordu.

Razor arkasından Willow'a baktı. "Aç mısın?"

Hiçliğin ortasındaki bu ani mola için temkinli görünse de, gözlerinde gizlenen tüm soruları sormadan başını salladı. Ona tamamen güveniyordu; bu çok açıktı. Sadece inancının yersiz olmadığını umuyordu.

Kamyoncu yumuşak bir fren yaparak durdu ve aracı park etti. Razor, Willow'un kabinin yolcu tarafından çıkmasına yardım ederken, yaşlı adam, "Yarına kadar buradan başka bir araç bulamayacaksın," diye öğüt verdi. "Sağ taraf için

Fiyat, sizi Millinocket'e kadar götürmeye hazırım, orada eyaletler arası otobana binebilirsiniz."

"Burası yeterince iyi," dedi Razor. Willow dışarı çıktıktan sonra tekrar kamyonete bindi. "Neredeyse bir şey unutuyordum."

Kamyoncu kaşlarını çatı. "Bu da ne-?"

Razor elini insanın çatık kaşlarının üzerine koydu, onu uyutuyordu. "Bizi hiç görmedin. Bir dakika içinde gideceğin yere doğru yola çıkacaksın ve bu gece olanları unutacaksın."

Sınır istasyonundaki görevliyi de fırçalamayı tercih ederdi ama en azından o yarım kalmış iş, Willow'la nereye gittiklerini bilmiyordu. Tekrar Willow'un yanındaki yola atladı.

"Hadi," dedi. "O transından çıkmadan önce yolun karşısına geçelim. Yoluna devam etmeden önce biraz kestirmek için kenara çektiğini düşünecektir."

Kızın elini tutarak onu çakıllı iki şeritli yolda yürüttü. "Burada ne işimiz var, Razor?"

"Şansınız varsa, size sıcak bir yemek getirebilirim."

Girişteki tabela Kapalı'ya çevrilmişti ama kapı hâlâ kilitli değildi. Razor kapıyı iterek açtı, Willow'la birlikte içeri girerken tepedeki çan şingirdadı.

"On dakika önce kapattık," diye seslendi dostane bir kadın sesi içeriden bir yerlerden. "Eğer kahve içmek isterseniz

Yolda, devam edin ve oturun. Ben yeni bir demlik hazırlayayım."

Razor, Willow'a tezgâha oturmasını işaret etti ama onları içeri davet eden kadın mutfaktan açılan kapıdan geri dönerken o ayakta kaldı.

Bir elinde boş bir seramik kahve fincanı, diğerinde ise cam bir kahve sürahisi tutuyordu. Güzel yüzü ve sıcak ela gözleri sesinin davetkâr tonuyla uyumluydu. Koyu renk saçları ensesinde dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı ve Kürk astarlı bilek botlarının hemen altına düşen çiçekli kız eteğinin üzerine bol, kalın örgülü bir kazak giydi.

En önemlisi, karnı yuvarlaktı ve çocukla birlikte çok ağırlaşmıştı.

Razor ona sevgiyle gülümseyerek, "Sen Leni olmalısın," dedi.

Kardeşinin İrk Arkadaşıyla hiç yüz yüze tanışmamıştı ama altı aydan uzun bir süre önce, Knox ve Leni'nin başları belaya girdiğinde bir kez telefonda konuşmuşlardı. Razor o zamandan beri Knox'la ara sıra görüşüyordu ama yakın zamanda görüşmemişlerdi.

Lenora Calhoun bir an için ona baktı. "Um . . . Razor? Nerede-"

Aynı anda mutfak kapısı tekrar açıldı ve iri yarı bir Breed erkeği dışarı çıktı, ellerini kırmızı bir bulaşık havlusuna silerken kaşlarını çatıyordu.

Razor gözlerini Avcı kardeşiyle kilitledi. "Hey, Knox."

Razor'un onu son gördüğü zamankinden farklı görünüyordu ve bunun tek nedeni eski suikastçı ve genel belalının şu anda koyu renk kot pantolonunun üzerine beyaz bir mutfak önlüğü giymesi ve flanel gömleğinin düğmelerini açması değildi.

Knox'un her zaman kafatasına yakın kesilmiş olan koyu kahverengi saçları şimdi yüzüne ve boynuna dağınık ve gevşek bir şekilde dökülüyordu. Yanakları ve kare şeklindeki çenesi, ona kurtvari bir hava katan kalın ve kısa bir sakalla kaplıydı; alçaltılmış kaşlarının koyu renk çizgileri ve grimsi mavi gözlerinin lazer parlaklığındaki tonu bunu daha da belirgin hale getiriyordu.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," diye teklif etti Razor.

Knox cevap vermeden önlüğü yırtıp attı. aralarındaki tezgâha bıraktı. Sonra Willow'a baktı ve yüz ifadesi daha sert bir hal aldı.

Razor'un ağabeyi, Razor'un dağdaki bir kulübeye göz kulak olduğunun farkındaydı.

Son birkaç aydır Colorado'daydı. Knox, Razor'ın gözlemlerine konu olan muhteşem esmer kıza karşı giderek artan uzun mesafeli takıntısı konusunda onu bir ya da on kez sıkıştırmıştı bile.

Bilmediği şey -tıpkı Razor'ın kendisi gibi- Theo Collier için göz kulak olması gereken kadının

Razor'un aylardır insansız hava araçlarıyla yaptığı gözetleme sırasında gerçekten gördüğü kişi ise onun ikiz kardeşiydi.

Knox'un şöyle diyebileceği korkusuyla ani bir sarsıntı hissetti Razor kendi zamanında Willow'a açıklama yapma şansı bulamadan önce bu gizli görevle ilgili aptalca bir şey yaptı.

Garip bir şekilde boğazını temizledi. "Bu Willow Valcourt. Willow, kardeşim Knox ve eşi Leni ile tanış."

"Merhaba," diye mırıldandı çifte.

"Merhaba Willow." Leni gülümsedi ve arkadaşının kaslı kolunun himayesi altına kolayca girdi.

Knox Willow'a başını sallayarak selam verdi ama bakışları hemen Razor'a döndü. "Bunun sosyal bir görüşme olmadığını tahmin ediyorum."

Her zaman olduğu gibi, kardeşi doğrudan konuya girdi. "Gidecek başka yerim yoktu, yoksa giderdim."

Knox bir kez daha başını salladı, sonra lokantanın ön kapısına doğru bir bakış fırlattı ve zihinsel komutuyla kilit yerine oturdu. "Burada açık alanda konuşmamalıyız. Ev arka tarafta. Beni takip edin."

Razor, Willow'un tezgah taburesinden inmesine yardım etti. Knox ve Leni'nin arkasından mutfağa girdi. Yol boyunca lokantanın ışıkları karardı, Knox zihninin gücünü kullanarak hepsi mekanın arka tarafına çıktıktan sonra arka kapıyı kilitledi.

Beyaz, iki katlı, kırma çatılı çiftlik evi lokantanın kısa bir yürüyüş mesafesinde arkasında duruyordu. Ev muhtemelen bir çiftliğe yakındı.

Birkaç asırlık olmasına rağmen, düzenli dış cephesi ve bakımlı peyzajına bakılırsa, sevgiyle bakılmış. etrafı çevrili, üstü kapalı verandayı çerçevesiyordu. Ön kapının her iki yanında asılı çiçek sepetleri neşeli çiçeklerle dolup taşıyordu.

Razor, Knox'un beyaz çitlerle çevrili bir tip olduğunu asla tahmin edemezdi ama onun ve eşinin paylaştığı ev, küçük kasabanın şirin cazibesinin bir örneğiydi. Knox'un lokantanın mutfağına yardım edeceğini de tahmin edemezdi,

Yine de bir şekilde Leni'yle kurduğu hayat şimdi büyük erkeğe uyuyor gibiydi.

Eve girdiler, Knox ve Leni'nin arkasından kısa bir orta koridordan geçerek arkadaki küçük, şirin mutfağa girdiler. Kardeşi küçük bir kahvaltı masasının ortasında asılı duran büyük bir sarkıt lambayı yaktı ve ardından etrafına yerleştirilmiş sandalyeler.

Hepsi oturdu, Knox Razor'ın tam karşısındaki sandalyeye oturdu ve tepedeki spot ışığının altında ona şüphayle baktı. Bu kardeşçe buluşma muhtemelen bir sorguya dönüşeceği için uygun bir durumdu.

"Seni bu kadar kuzeyde görmeyi hiç beklemiyordum, Raze. Başın ne tür bir belada?"

"Durum ciddi," diye itiraf etti Razor. "Bu gece erken saatlerde Quebec City'de bir grup pislik beni ultraviyole mermilerle kül etmeye çalıştı. Oradan uzaklaşmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm."

Knox'un acımasız ifadesi daha da karardı. "UV MI? Hay sikeyim. Hıyarın teki olduğunu biliyorum ama birini bu kadar kızdıracak ne yaptın?"

Razor kardeşçe iğneleme karşısında kıkırdadı. Ağabeyinin durumdan hoşnut olmadığını anlıyordu ama onun durumun ciddiyetini kara mizahla yatıştırdığını duymak, ağabeyinin ne olursa olsun onun yanında olacağına dair içini rahatlattı. En azından öyle olmasını umuyordu.

Willow, "Razor bu insanlara hiçbir şey yapmadı," diye araya girdi. "Onu öldürmeye çalıştılar çünkü şimdi benim peşimdeler."

Knox'un irdeleyici bakışları ona kaydı. "Ne için peşindesin?" "Willow'un kız kardeşi birkaç gün önce öldürüldü," dedi Razor. dedi. "İkiz kardeşi ... Colorado'da."

O lazer odaklı kurdun bakışlarını tekrar üzerine çekmeyi umuyordu ve işe yaradı. Knox kaşlarını çatı. "İkiz kardeşi."

Knox bunu bir soru olarak çerçevelememişti ama erkeğin kurnaz bakışlarında yüzlerce soru vardı.

"Evet," dedi Razor. "Willow ve Laurel tek yumurta ikiziydi. İrk arkadaşları."

Leni'nin sesi sempati doluydu. "Oh, Willow. Kaybınız için çok üzgünüm."

Willow yanıt olarak başını salladı. Yeşil gözleri lamba ışığının altında acıyla parlıyordu ama kendini toparladı. "Laurel Montreal'de bir tür tehlikeye girmişti, Belli ki. Yaklaşık bir yıl öncesine kadar orada yaşıyor ve çalışıyordu. Her neyse ondan uzaklaşmak ve bana yakın olmak için Colorado'ya kaçtı ama yeterince uzağa kaçamadı. Bir şekilde yaşadığı kulübeyi bulmuşlar. Kasabanın dışında... onu öldürdüler, sonra da içindeyken yaktılar." Sesi kelimelere takıldı. "O sahip olduğum tek aileydi."

Leni ona doğru uzandı ve Willow'un elini kendi eliyle kapattı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu tür bir acıyı anlatacak kelime yok."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı sessizce, gözle görülür bir şekilde yıkılmamak için mücadele ediyordu.

Razor elini onun sırtına götürdü, hafifçe okşadı ve hak ettiği duygusal rahatlığı ve desteği sunmak için daha donanımlı olmayı diledi.

Bu sırada Knox'un bakışlarının masanın öbür ucundan kendisini delip geçtiğini hissetti. "Belli ki bu hikâyede daha fazlası var," dedi. "Bence bunu bana açıklasan iyi olur, Raze. Özellikle de bunu kapıma kadar getirdiğin için."

"Anlatacağım," dedi ağabeyinin gözlerine bakarak. "Sana her şeyi anlatacağım. Öncelikle, Willow'la bir iki gün kalıp kalamayacağımızı bilmem gerekiyor, üzerimizdeki sıcaklığın bir kısmı soğuyana kadar."

"En azından bana ne tür bir sıcaklıktan bahsettiğimizi söyleyecek misin? İkinizin peşinde kim var?"

"Bilmiyorum. Ama neyin peşinde olduklarını biliyorum." O Willow'a baktı, ne olduğunu paylaşmak için onayını istedi. St. Anne's'de bulmuşlardı. Ona hafifçe başını salladı, sonra

Cebinden flash belleği çıkardı ve masanın ortasına yerleştirdi. "Bunun içinde ne varsa onun peşindeler."

Knox cihazı eline aldı ve uzun bir süre ona baktı, sonra da arkasına yaslanıp lanet okudu. "Bu piler seni bunun için mi kl etmeye razı oldular? İçinde ne olduğunu sanıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok, ama bana bir bilgisayar erişimi sağlayın ve öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

Willow, Knox'un elindeki flaş belleğe bakarak başını salladı. "Kız kardeşim bunu, başına bir şey gelirse bulmam için sakladı. İçinde ne olduğunu ve Laurel'in hayatına neden mal olduğunu bilmem gerek. Eğer Razor Colorado'ya gelmeseydi, eminim ben de şimdiye kadar ölmüş olurdum."

Ona baktı ve şefkatli bakışlarının sıcaklığı, ona hâlâ söylemediği gerçek yüzünden duyduğu suçluluk duygusunun ağırlığı altında onu kesti.

Knox homurdanarak flaş belleği masaya geri koydu. "Eğer dostum için de uygunsa, evimiz ihtiyaç duyduğunuz sürece sizindir."

"Elbette, benim için sorun değil," dedi Leni. "zr dilerim, berbat bir ev sahibi oluyorum. Willow, sana yiyecek ya da içecek bir şeyler getireyim mi? Dn ğleden sonra kız kardeşimle yeğenimin ziyaretinden kalan soğuk tavuk ve patates salatam var ya da onun yerine sana başka bir şey yapmaktan mutluluk duyarım."

Willow, "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Ben iyiyim."

Razor sürücüyü cebine koydu ve ona baktı. "Burada durduğumuzda a olduğunu söylemiştin."

Başını sallamaya başladı ama Leni aniden ayağa kalktı. "Ben de bir şeyler alabilirim. Ben gidip Belki sen de bana katılırsın. Ayrıca, içimden bir ses erkeklerin arayı kapatması gerektiğini söylüyor."

"Evet, var." Knox masadan kalkarken çenesini Razor'a doğru kaldırdı. "Benimle garaja gel. Orada neler olduğunu açıklamayı bitirebilirsin."

BÖLÜM 16

Willow, Leni'ye zaten olduğundan daha fazla yük olmak istemese de, ikisi küçük kahvaltı masasında soğuk kızarmış tavuk ve kremalı patates salatası atıştırırken, kendini diğer kadının yanında kolayca rahatlamış buldu.

"Bu çok lezzetli, Leni. Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." Willow'a sıcak bir gülümseme verdi. "Son zamanlarda yemek yemem için kimsenin beni zorlamasına gerek kalmadı. Görünüşe göre açım Bu küçük adamın gelişi yaklaştığına göre artık yirmi dört-yedi."

"Ne zaman geleceksin?"

"Dört buçuk hafta." Konuşurken yüzünde bir gülümseme vardı ve avucunu karnındaki büyük şişliğin üzerine koydu.

"Oğlumuzla tanışacağımız için kim daha heyecanlı bilmiyorum, Knox mu ben mi?"

Willow gülümsedi ve masanın karşısındaki Razor'ı neredeyse delik deşik eden iri yarı, korkunç görünümlü Breed erkeğini şefkatli bir baba rolünde hayal etmekte zorlandı. Yine de, Knox'un güzel eşine olan bariz hayranlığı herhangi bir gösterge ise, çocukları sıcaklık ve sevgi dolu bir evde karşılanacaktı.

"Knox'la nasıl tanıştınız?" Willow tavuğundan bir ısırık daha alarak sordu.

"Oh, uzun hikaye. Geçen kış yeğenimin babası ve ailesiyle bazı zorluklar yaşadığım bir dönemde Parrish Falls'ta ortaya çıktı. Knox, kimsenin yapamayacağı bir şekilde Riley ve beni güvende tuttu. O bizi korudu, hayatımı birden fazla kez kurtardı."

Willow onaylarcasına başını salladı. "Razor da benim için aynısını yaptı zaten."

"Şaşırdığımı söyleyemem. O ve Knox, size ne söylerlerse söylesinler ya da kendileri hakkında neye inanmaları öğretilmişse öğrensinler, ikisi de iyi adamlardır."

"Avcı programından mı bahsediyorsun? Razor bana o korkunç laboratuvarda doğduğunu ve Çok küçükken bazı kardeşleriyle birlikte kaçmış. Gerçi bundan daha fazlasını söylemedi."

"Bunlar duyguları ya da yaşadıkları hakkında kolayca konuşabilecek adamlar değil. Knox'un benimle hâlâ konuşmadığı şeyler var," dedi Leni, sesinde ortak bir anlayış vardı. Bakışları Willow'un üzerindeydi ve onu sessiz bir yoğunlukla inceliyordu. "Ona çok değer veriyorsun, değil mi?"

Willow, Razor hakkında hissettiklerinin gerçeği dilinin ucuna kadar gelmiş olsa da, cevap vermekte tereddüt etti. "Birbirimizi çok az tanıyoruz. Sadece birkaç gün oldu."

Leni'nin ifadesi yumuşadı. "Yine de, bildiğin zaman bilirsin. Kalp söz konusu olduğunda zamanın bir önemi yoktur."

"Kişisel deneyimlerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geliyor.

Knox ile aranızdaki de böyle miydi?"

Başını salladı. "Görünüşte tehlikeli bir adamla ilişki kurmak isteyeceğimi düşündüğüm son şey olsa da, ona hemen kapıldım. Kız kardeşim tehlikeli adamlara bulaşmıştı ve bu neredeyse Shannon'ın hayatına mal oluyordu. Ama Knox farklıydı. Ölümcül olduğu kadar onurlu ve nazik biri. Kalbine girmesine izin verdiği az sayıda insanı korur. Geldiği ilk gece lokantada beni savunmaya gelmeden önce onu sadece birkaç dakikadır tanıyordum. O zamandan beri birlikteyiz ve bu süre içinde bana iyiliğini gösterdi. bin farklı şekilde."

Willow yeni arkadaşının bariz sevinci karşısında gülümsemekten kendini alamadı. "Senin adına sevindim, Leni."

Kadının ela gözlerinde meraklı bir ışık parlıyordu. "Benim hakkımda konuşmamamız gerekiyordu. Razor hakkında ne hissettiğini soracaktım - tabii bana söylemek istemiyorsan. Özür dilerim,

Sosyalleşme konusunda hiç iyi olamadım. Eğer meraklıysam, sadece -"

Willow, "Hayır, sorun değil," dedi. "Aslında böyle bir

mutfak masasının etrafında oturup sohbet edebilmek çok güzel. İlk defa

Son birkaç gündür normale yakın bir şeyler hissediyorum."

Leni sempatiyle başını salladı. "Sen ve Razor bunca zamandır kaçıyor muydunuz?"

"Evet. Colorado'da kalmak çok tehlikeliydi..."
Düşüncesini tamamlayamadı. Leni uzandı ve güven verici bir şekilde elini sıkarak Willow'a sesini yeniden bulması için bir şans verdi. "Kız kardeşim gizlice bir depo kiraladı. Anahtarı bana verdi ve eğer bir şey olursa Ona ne olursa olsun açmalıydım, açtığımda ne yapacağımı bilirdim."

"Tehlikede olduğunu biliyordu," diye yanıtladı Leni ayık bir sesle. Willow başını salladı. "Bu konuda bana güvenmeyi reddetti."

Ne kadar az bilirim benim için o kadar güvenli olacağını söyledi. Razor ve ben depoya gittiğimizde içerideki tek şey bir kitaptı. Çocukken bizim kitabımızdı. Bana sayfalarında bir şifre bırakmıştı, nasıl çözüleceğini sadece benim bilebileceğim bir şey. Cevap bizi Quebec City'deki yetimhaneye götürdü ve orada o flaş belleği bulduk. Laurel ve ben ailemizi kaybettikten sonra çocukken orada yaşamıştık. Bir Breedmate barınağı."

"Oh." Bunun üzerine Leni'nin gözleri biraz daha büyüdü. "Fark etmemiştim."

"Evet. Ben bir Breedmate'im."

Çok da uzun olmayan bir zaman önce, Willow bir Irkdaş olduğu gerçeğini kabul etmektense dilini yutmayı tercih ederdi. Şimdi, burada Leni'yle, o nadir sayının bir parçası olan ve Irk ortağıyla çiftleşmekten açıkça mutlu olan bir kadınla oturmak, Willow'un kendini gerçekte kim ve ne olduğunu düşünmeye başlamasını kolaylaştırdı.

Dürüst olmak gerekirse, gözyaşı damlası ve hilal-ay sembolüyle doğduğunu ve bununla birlikte gelen diğer tüm olağanüstü yetenekleri kabul etmesini en çok sağlayan şey Razor'la birlikte olmaktı. Başkalarını iyileştirme yeteneği. Yarı Atlantisli kanı, Razor'a eşsiz bir şekilde uyuyordu.

Soy'dan biriyle ebedi bir bağı kabul eder ve onun çocuklarını doğurur.

Kendini bildi bileli kaçmaya çalıştığı her şey.

Ya şimdi?

Kan bağları ve Razor gibi biriyle çiftleşmek hakkında ne hissettiğini düşünmeye hazır değildi. Hayır, hazır değildi. onun gibi biri.

Özellikle o.

Tüm bunlar hakkında kendine karşı dürüst olduğu için, Razor'u da açık bir gözle değerlendirmek zorundaydı. Bu Kendini ona yakın hissetmek, özellikle de öpüştükten sonra ondan daha fazlasını istemek çok kolay hale geliyordu.

Duygularının yoğunluğu ve ona duyduğu gerçek ilgi, hâlâ onunla birlikte olmasının, onu korumak ve güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapmasının nedeninin Irk Arkadaşı işareti olduğunu hatırlamasını zorlaştırıyordu. O olmasaydı, adamın onu Cheyenne'deki motelde ya da şimdiye kadar birlikte kat ettikleri uzun yol boyunca başka bir yerde bırakıp gideceğinden neredeyse emindi.

Yine de, Colorado'dan kaçmasına yardım ettiğinde onun işaretinden haberi yoktu. O zaman tek bildiği onun Laurel Townsend'in ikiz kardeşi olduğu ve tehlikede olduğuydu. Bu Razor'un harekete geçmesi için yeterliydi.

İkisine ve Razor Laurel'ı kimin öldürdüğünü ve ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrendiğinde nerede olacaklarına gelince

Willow, arkadaşına ne olduğunu tahmin edemiyordu. Tahmin etmek de istemiyordu.

Sessizliği uzadıkça ve düşünceleri döndükçe zihinsel olarak kendini şimdi ve burada olana geri döndürmek zorunda kaldı

cevap bekleyen tüm soruların etrafında dönüp

duruyordu. Bakışlarını Leni'nin bakışlarına dikti ve hafifçe omuz silkti.

"Razor ve ben ikimiz de aynı şeyi yapmaya kararlıyız - kız kardeşimi kimin ve neden öldürdüğünü bulmak. Bundan sonra nereye gideceğimizi bilmiyorum."

"Hm." Leni'nin gülümsemesi aksinden şüphelendiğini gösteriyordu, ama ısrar etmedi.

Birkaç dakika daha yemek yedikten sonra Willow masayı toplamaya ve boş tabakları bulaşık makinesine yerleştirmeye yardım etti. Her şey kaldırılıp yeniden derli toplu bir hale getirildiğinde, içini kaplayan esnemeyi bastıramadı.

Leni ellerini bir havluya kurulayıp tezgâha yaslanarak, "Üzgünüm, çok yorulmuş olmalısınız," dedi. "Çocuklar bir süre daha dışarıda olabilir. Neden izin vermiyorsun Size üst kattaki misafir odamızı göstereyim mi? Pek bir şey yok, sadece küçük bir çatı katı stüdyosu."

"Kulağa harika geliyor." Son birkaç gündür yattığı ya da yatmaya çalıştığı yerlerden sonra, Leni ve Knox'un evine davet edilmek bile cennet gibi gelmişti.

"Bu taraftan." Leni küçük mutfağın arka tarafına açılan bir arka merdiven boşluğunu gösterdi.

Willow onu merdivenlerin üstündeki rahat daireye kadar takip etti. Küçük ama davetkâr bir daireydi; tek kişilik odasında el yapımı bir yorganın serili olduğu bir yatak ve beyaz çarşaf, uzun antika bir büro ve arkadaki perdeli pencerenin altında küçük bir yazı masası.

Leni, "Duş küveti olan bağlantılı bir banyo var," diye belirtti. "Knox evde pek çok onarım ve iyileştirme yaptı."

Willow, "Çok güzel," dedi.

"Beğendiğine sevindim," dedi Leni. "Bir dakikalığına rahatına bak. Hemen döneceğim."

Willow, arka bahçedeki çimlere ve ötesindeki ormana bakan pencereye doğru sürüklendi. Ay ışığı manzarayı yumuşak, sütlü tonlarda yıkıyordu.

Eve daha yakın bir yerde, asfaltsız araba yolunun sonunda Razor ve Knox'un çalıştığı tek arabalık garaj vardı. gitmişti. İçeriden loş bir ışık parlıyordu ama adamlar hiçbir yerde görünmüyordu.

Birkaç dakika sonra, Leni elinde küçük bir içinde birkaç parça katlanmış giysi bulunan çamaşır sepeti.

Her şeyi yatağın ucuna yerleştirdi. "İstediğinizi alın, istemediğinizi bırakın. Gücenmeyeceğim. Zaten bunların çoğu aylarca bana uymayacak, o yüzden sende kalsın. Knox'un birkaç eşyasını da Razor için getirdim."

"Çok naziksin, Leni. Teşekkür ederim." Willow çiçekli bir midi eteğe ve yulaf ezmesi renginde kalın bir kazağa yöneldi ve her iki parçayı da yığından çıkardı.

"Onlar benim de favorilerimden bazılarıydı. Sanırım boylarımız birbirine çok yakın, ya da Knox beni dövmeden önce öyleydi.

kalk." Sırıttı. "Şimdi sizi yalnız bırakacağım, böylece yerleşip rahatlayabilirsiniz. Senin için yıkamamı istediğin herhangi bir şey varsa, sepete at ve istediğin zaman aşağı getir."

"Teşekkür ederim," dedi Willow, onun cömertliği karşısında ısınmıştı. "Um

. . . Leni? Razor ve Knox'un ne kadar kalabileceğini düşünüyorsun?" "Arkadaşımanın yüzündeki ifadeye bakılırsa

yapmaları gereken çok şey olduğunu söylüyorlar. Geri geldiklerinde Razor'a nerede olduğunu söyleyeceğim. Oturma odasındaki kanepede yatabilir ya da yatmayabilir." Leni gülümsedi. "Uyku düzenini ikinize bırakıyorum."

Bunu söyledikten sonra, sessizce kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Ayak sesleri merdivenlerden aşağı inerken, Willow pencereye doğru döndü ve dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdü. Aşağıdaki garajda ışık hâlâ parlıyordu. Saatler gece yarısına yaklaştıkça ay gökyüzünde daha da yükseliyordu.

Willow ellerinin içine doğru esnedi ve yatağa baktı. İkinci el kıyafetleriyle uzanıp bir yıl boyunca uyumak ne kadar cazip gelse de, şu anki haliyle temiz pamuklu çarşafların içine girme fikrine dayanamıyordu.

Cheyenne'deki motelde aldığı kısa duş O zamandan bu yana karşılaştığı her şey göz önüne alındığında, bu olay çok uzun zaman önce olmuş gibi görünüyordu. İkinci el satış mağazasının tuvaletinde yıkanırken sadece cildindeki kan ve kirin en kötüsünü temizlemişti.

İhtiyacı olan şey sıcak bir duş altında yirmi dakikaydı ya da daha iyisi küvette uzun bir ıslanmaydı.

Leni'nin yatağın üzerine bıraktığı eşyalardan biri de kalın şönil bir bornozdu. Willow onu eline aldı, yumuşak kumaşın normalliğinin ve etrafını saran sıcak odanın altın sıcaklığının tadını çıkardı.

Birkaç dakika sakin kalmak için can atmak bencilce ve hoşgrl hissettiriyordu ama Tanrım, şu anda buna ne kadar da ihtiyacı vardı.

Botlarını ve bilek çoraplarını çıkarmak için yatağın ucuna oturdu, sonra yumuşak bornozu kendine doğru tutarak yalınayak halının üzerinden geçti ve suyu çalıştırmak için kk banyoya girdi.

BÖLÜM 17

Razor ona Willow'la birlikte geçirdiği son birkaç gün ve gecenin önemli anlarını anlatırken Knox pek konuşmamıştı. Avcı kardeşi acımasız bir sessizlik içinde dinliyor, garajdaki tezgâhına yaslanmış duruşundan Razor'a tipik, karanlık bir yoğunlukla bakıyordu.

Razor, Aziz Anne'deki pusuyu ve Tarikat'ın temizlemesi için orada bırakmak zorunda kaldığı çok sayıda cesedi anlattıktan sonra boğazını temizledi.

Knox homurdandı, kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Savaşçılar er ya da geç bu konuda senden cevap isteyecekler. Bence daha erken."

"Evet, biliyorum. Onları yakalayacaklar ama ben bu işi kendi şartlarımla bitirene kadar değil. Bu şerefsizler beni kül etmeye çalıştı. Bu artık kişisel bir mesele."

Knox'un buz mavisi gözleri incelemeye kısıldı. "Görünüşe göre tüm bu olanları bundan çok daha uzun süredir kişisel olarak algılıyorsun. Tahmin etmem gerekirse altı aya yaklaşıyor. Colorado dağlarındaki o küçük kulübeye gözünü diktiğin süre de bu kadar değil mi?"

Razor kardeşine düz bir bakış attı. "Eninde sonunda bunu anlayacağını düşünmüştüm."

"Mutfakta sıcak kömürlerin üzerinde oturuyormuşsun gibi görünürken bunu görmezden gelmek biraz zor."

Razor volta atmaya başladı, küçük garajın sınırları içinde birdenbire kendini gergin hissetti. "Willow söz konusu olduğunda işlerin boka sarmasına izin verdim."

"Hadi canım," dedi Knox. "Öncelikle, bu kadının bir çocuk olduğunu bildiğin halde neden bile bile onu tehlikeye atıyorsun?"

Breedmate mi? Meseleyi kendi ellerine almak yerine Tarikat'tan onu korumasını istemeliydin."

Razor alaycı bir tavır takındı. "Kısa bir süre önce seninle benzer bir konuşma yaptığımızı hatırlıyor gibiyim."

"Bu farklıydı. Leni evinden ayrılmak istemedi. Burada olması ve Tarikat'ın koruması altında olmaması için sebepleri vardı."

"İşe yaraması için bir yol bulurlardı," diyor Razor işaret etti. "Her neyse, sonuçta Leni en çok senin yanında güvendediydi, değil mi?"

"Evet, ama Travis Parrish ve ailesi UV mermileriyle peşimden gelmiyordu."

"Hayır, sadece ikinizi de öldürmesi için bir Avcı tuttular." Knox'un çenesi bu hatırlatma karşısında gözle görülür biçimde gerildi. "Durumu ben hallettim."

"Bunu da ben halledeceğim," dedi Razor.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bu yüzden mi kafesteki bir kedi gibi garajda volta atıyorsun? Taşaklarını bu kadar düğümleyen şeyin ne olduğunu bana söyleyebilirsin. İçinde boğulduğunu anlamak için suçluluk duygunu okuma yeteneğimi kullanmama gerek yok."

Kardeşinin, bir insanın günahlarını tek bir dokunuşla ortaya çıkarma konusundaki eşsiz yeteneği ona yük olmalıydı ama Knox'un duyu ötesi yeteneği olmasa bile bir meselenin tam kalbine inme gibi bir yeteneği vardı. Razor da kendini benzer bir şekilde düşünürdü ama yetenekleri ve keskin zekâsı ne olursa olsun, konu Willow'a geldiğinde bunların hepsi onu hayal kırıklığına uğrattıyor gibiydi.

Kardeşine bakarak durakladı. "Kız kardeşinin kulübesini gözetlediğimden haberi yok."

Knox kısa bir nefes verdi. "Neden olmasın ki? Bu onun bilmek isteyeceği bir şey gibi görünüyor. Bunu bilmeyi hak etmiyor mu?"

Razor başını salladı. Bu konuda pek tartışamazdı. "Evet, öyle. Bunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Knox'un bakışları cerrahi bir bıçak gibiydi. "O kulübeyi izlemek için kaç saat harcadın kardeşim? Seni bizzat gördüm. Gece gündüz o dağın yamacını izliyordun. O güzel şey her görüldüğünde ekrana yapışıp kaldın. İçeride yaşayan esmer kadraja girdi. Sen

Takıntılı, Razor. İşlerin boka sarmasına izin vermekten bahsediyorsun - şimdi de onun tek yumurta ikizi kız kardeşine bulaştın-"

"O değildi." Razor'ın ısırarak verdiği cevap kardeşinin sözlerini kesti. "Willow'un kız kardeşini izlemiyordum. İzlediğimi sanıyordum ama o değildi. Willow'du."

Knox kaşlarını çatı. "Ne?"

"Laurel kulübeden hiç ayrılmadı, erzak almak için bile. Willow her şeyi dağdan kız kardeşine getirirdi. Willow cipteki kadındı. Senin de uygun bir şekilde ifade ettiğin gibi, takıntılı olduğum kişi oydu. Willow, ikizi değil."

"Emin misin?"

İliklerine kadar emindi. Varlığının özüne kadar, bunun Willow'un kalbine ve zihnine kazınmış yüzü olduğunu biliyordu. Willow bunu onun için doğrulamasaydı bile bunu bilebilirdi.

"Willow bana kulübeye gelip giden tek kişinin kendisi olduğunu söyledi. Kız kardeşinin neye ihtiyacı varsa Willow ona getiriyordu. Laurel ayrılma riskini almak istemedi ve yakalanmak."

Knox homurdandı. "Ama ikizinin bu riski almasına aldırmadı, öyle mi?"

Willow'a söylemekten çekinmesine rağmen, bu Razor'un da aklına gelen bir düşünceydi. Knox'un yorumunu onaylarcasına omzunu kaldırdı. "Willow'a göre Laurel'in sormasına bile gerek yok. Willow kız kardeşine tapardı. Onun için her şeyi yapardı. Hiçbir risk çok büyük olmazdı. Şimdi Laurel ölmüş olsa bile Willow'un onun için yapmayacağı şey yoktur."

Knox uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, konuşurken sadece Razor'ı inceledi. "Bu kadın seni gerçekten etkilemiş. Florida'daki Darkhaven'da onu izlerken yakaladığımda seni bu konuda sıkıştırmak hoşuma gidiyordu ama bu Başka bir şey. Willow'la aranızda her ne oluyorsa, ona karşı her ne hissediyorsan, bu gerçek, değil mi?"

Razor iç geçirdi. "İlişkiler için yeterli donanıma sahip değilim Knox. Bunu herkesten çok senin anlaman gerekir."

"Biliyorum. Ayrıca donanımlı olsan da olmasan da bunu anlayacağını biliyorum. Willow'a gerçeği söylemek başlayın."

"Anlamıyorsun," dedi Razor. "Willow hayatı boyunca ikizinin gölgesinde yaşadı. Laurel'in kendisinden daha zeki, daha iyi ve iyi bir hayatı daha çok hak ettiğine inanarak büyüdü. Ona bir çocuk sahibi olduğumu söylediğimde nasıl tepki verecek?"

Son birkaç aydır kız kardeşinin kulübesinde drone mu kullanıyordum? O da seninle aynı şeyi düşünecek; ikizine takıntılı olduğumu ya da daha kötüsü hâlâ takıntılı olduğumu. Ona önceden söylememiş olmam beni daha da suçlu gösteriyor."

"Havayı şimdi temizlemek için daha fazla sebep var, sonra değil."

Razor onun haklı olduğunu biliyordu. Hiçbir zaman korkak biri olmamıştı ama Willow'a gerçeği söyleyerek onu incitme fikri, göğsünün mendeneye sıkışmasına neden olmuştu. Zaten hak ettiğinden çok daha fazla acı çekmişti. Willow'a zarar vermekten nefret ediyordu. herhangi bir şekilde eklemek.

Ama Knox haklıydı. Eğer Razor bir çeşit Willow'la ilişkisi, kardeşinin katillerini bulmak için çıktıkları yolculuğun ötesindeydi ve ona karşı dürüst olması gerekiyordu.

Knox öne çıktı ve onu omzundan alkışladı. "Geç oluyor ve içeride beni bekleyen bir arkadaşım var."

"Evet," diye kabul etti Razor. "O flash belleği bu gece bir bilgisayara takıp içinde ne bulabileceğime bakma şansım var mı?"

Knox sırtarak, "Benim evimde buna imkân yok," dedi. "Burada teknolojiye pek ihtiyacım yok ama Leni'nin kız kardeşi ve yeğeni yarın size yardımcı olabilirler. Shannon birkaç ay önce pes edip Riley'e bir dizüstü bilgisayar aldı. Çocuk daha yedi yaşında ama şimdiden bilgisayarlar ve yazılımlar hakkında benden daha çok şey biliyor."

"Başka bir deyişle, fazla değil mi?" Razor alay etti.

Knox sırttı. "Hepimiz doğuştan hacker değiliz, Raze. Hadi içeri girelim. Leni'den sabah Shannon'ı aramasını isteyeceğim."

Bu arada, evde de sizi bekleyen biri var."

Garajdan birlikte çıktılar, Knox çıkarken küçük ışığı kapattı. Mutfığa geri döndüklerinde odayı boş buldular, tüm bulaşıklar temizlenmiş ve kaldırılmıştı.

Knox, "Willow yukarıda, çatı katındaki misafir odasında olacak," dedi ve arka merdiven boşluğunu işaret etti. "Konuşmanın nasıl gittiğine bağlı olarak, oturma odasında bir çekyat bulacaksın. İyi şanslar, kardeşim."

Razor ona tek parmakla selam verdi ve başını salladı. Tavan arasına tırmanmaya başlamadan önce Knox'un ön merdiven boşluğuna doğru uzaklaşmasını bekledi. Kapı kapalıydı, diğer tarafta sessizlikten başka bir şey yoktu.

Orada duraksadı, Willow'u rahatsız etmeli miydi yoksa geceyi geçirmek için oturma odasına mı gitmeliydi diye düşündü. Kapalı yumruğu kapıya bir santim kadar yaklaştı, sonra hafifçe mırıldandığı bir küfürle parmak eklemlerinin kalın ahşap panele hafifçe vurmasına izin verdi.

"Willow? Hala uyanık mısın?"

Cevap yok. Bir an orada durdu ve kendi kendine uzaklaşmasını söyledi. Tam dönüp aşağı inmek üzereyken, Willow kapıya yaklaşırken içeriden gelen yumuşak bir hareket duydu.

Hafifçe açtı ve panelin etrafına baktı. "Razor. Üzgünüm, kapıyı çaldığımı duyduğumda banyo yapmaya hazırlanıyordum."

Uzun kahverengi saçları başının arkasında gevşek bir şekilde toplanmıştı ve çilli yanakları olgun şeftaliler gibi kızarmıştı. Kapının dar aralığından görebildiği kadarıyla güvercin grisi pazen bornozunun şal yakası tehlikeli bir şekilde aşağıya iniyordu.

Vücudundaki her erkek hücresi anlık bir farkındalıkla ateşlendi.

Gecenin bu saatinde onunla konuşmaya gelmek büyük hata.

Onu daha önce bir kez çıplak görmüştü ve güzel kıvrımlarının ve yumuşak, kusursuz teninin anısı o zamandan beri kafasında canlı ayrıntılarla yaşıyordu. Şimdi bir de, kendisi aşağıda bir hayalet gibi evin içinde dolanırken, onun köpüklerle dolu bir küvete girdiğini hayal etmek gibi bir eziyete katlanıyordu.

Hay sikeyim. Knox'u onunla konuşmak için sabaha kadar beklemek yerine şimdi gönderdiği için öldürecekti.

"Sizi rahatsız etmemeliydim," diye mırıldandı sinirli bir şekilde. "Sizi yalnız bırakayım."

Aceleyle geri çekilmeye hazır bir şekilde arkasını döndü.

"Razor, bekle." Kapı gıcırdayarak sonuna kadar açıldı ve Botları en üst basamakta durdu. Geriye döndüğünde, Willow odanın hemen içinde, yalınayak ve sevimli bir şekilde duruyordu,

gri fanilaya sarınmış bir rüya gibi görünüyordu. "Knox'la epeydir yoktunuz. Onunla nasıl gitti?"

"Güzel. Güzel. Sorun yok." Kelimeler kısa ve kesik kesik çıkmıştı, sesinin sertliği daha da kötüleştirmişti. Tanrım, sesi daha fazla küçümseyici olabilir miydi?

Yüz ifadesi aynı fikirde olduğunu gösterir gibiydi. "Tamam, peki. . Sadece merak ettim."

Razor elini çenesinde gezdirdi. Onu rahatsız ediyormuş gibi hissettirmek istemiyordu ama bu konuşmayı tavan arası merdivenlerinde yapmak da istemiyordu. "Sen Her ne yapıyorsan bitirip biraz dinlenmelisin. Yarın konuşabiliriz."

"Emin misin? İçeri gelmek istersen benim için sorun değil," dedi ve hafifçe omuz silkti. "Zaten şu anda uyuyamayacak kadar yorgunum."

Boğazının arkasından çıkardığı alçak ses, homurtu ile inleme arasında bir yerdeydi. Eğer biraz akıllı ya da onuru olsaydı, ona iyi geceler diler ve içeri girme davetini kabul etmek yerine zaten rahatsız olan ereksiyonunu oturma odasındaki kanepeye taşırdı. Özellikle de onun tatlı vücudu ile tüm karanlık arzuları arasında sadece bir parça fanila dururken.

Yapması gereken her şey, neredeyse soyunmuş haliyle ona bakarken alevler içinde kaldı. "Sanırım bir dakikalığına içeri gelebilirim."

Kapıyı arkalarından kapatmadan önce geri adım atarak onun içeri girmesine izin verdi. "Eğer istersen Leni senin için birkaç kıyafet bıraktı."

Homurdandı ve köpük banyosunun beklediği açık banyo kapısını atlayarak, yatağın ayak ucuna baktı; burada Knox'un birkaç parça giysisi, Willow'a verildiği anlaşılan diğer bazı eşyaların yanında katlanmış bir şekilde duruyordu. Quebec City'deki ikinci el mağazasından aldığı kapüşonu ve bol kot pantolonu da dantelli sütyeniyle birlikte orada duruyordu ve bikini külotu.

Cübbenin altında çıplak olduğunu hatırlamak duyularına aniden ateş gibi çarptı.

Adamın bakışları, kadının dökülen giysilerinde ve elbisesinde hala varlığını sürdüren tatlı, sıcak kokusuyla kehribar renginde parladı. hemen yanında duran nefis bir kadın. Sanki zaten yeterince baştan çıkarıcı değilmiş gibi Kalbinin hızını. Kanının dilinin üzerinde ne kadar sıcak ve güzel kokulu olacağını hayal edebiliyordu. Tatmak için can attığı diğer tüm parçalarından bahsetmiyorum bile.

Dişleri diş etlerinden fırladı ve arzusunu kontrol altında tutmak için yapabileceği tek şey buydu.

"Kardeşin ve eşi çok iyi görünüyorlar," dedi. onu yönlendirdi. "Knox'un burada olmamızın sorun olmayacağından emin misin?"

Razor boğazını temizledi, sadece onu boğan arzuyu bastırması için ona bir şans vermek için. "O benim kardeşim. Eğer durum tersine dönerse benim de onun için aynısını yapacağımı biliyor."

"İkiniz yakın görünüyorsunuz."

Ona bakmak için döndü. "Tüm kardeşlerim arasında Knox ve ben en sıkı fıkıyız."

Başını salladı. "Diğerleri şimdi nerede?"

"Florida. Everglades'te birlikte bir Darkhaven inşa ettik. Knox da kuzeye gidip Leni ile buraya gelmeden önce orada yaşıyordu."

Willow sessizce dinledi, eğitimli ifadesinde okunamayan bir şey vardı. "Bundan sonra gideceğin yer orası mı? Florida'daki evine mi döneceksin?"

Omzunu kaldırdı. "Sanırım. Sırada ne olduğunu düşünecek zamanım olmadı."

Peşinde olduğu cevapları -ve intikamı- aldıktan sonra ne olacağını düşünmekten başka bir şey yapmazken, verdiği kayıtsız yanıt düpedüz yalan gibi gelmişti. Everglades Darkhaven'a geri dönmek bir sonraki en mantıklı adımdı ama şu anki ruh haliyle ilgili hiçbir şey mantıklı değildi.

Willow'a bu kadar yakın durmak, onun kendisine bakarkenki güzel yüzündeki şefkati görmek, damarlarında savaş tamtamları gibi çalan düşünce dışında sahip olduğu her mantıklı düşünceyi kısa devre yaptırmıştı.

Benimkini.

Willow Valcourt'u ilk gördüğü andan itibaren ona karşı iliklerine kadar hissettiği bir tepkiydi bu. O zamandan beri onunla geçirdiği her dakika, kendini kontrol etmek için bir sınav olmuştu. Bir erkek olarak ve onun güvenliğini ve korunmasını sağlamaya kararlı, kendi kendini tayin etmiş bir koruyucu olarak onurunun sınanmasıydı.

Onun yanındayken hiç de güvende değildi, özellikle de yasak bir orman kadar yeşil ve büyüleyici olan o uzun kirpikli gözleriyle ona bakarken.

Satış mağazasında çok kısa süren öpüşmelerinin anısı onun gözünü kırpmadan bakışlarında kaybolurken aklına geldi. O da onu istemişti. Bu yeterince açıklayıcıydı ama öpücüğünde daha fazlası vardı. Onu önemsiyordu. Dudaklarında ve onu iyileştirirkenki şefkatli dokunuşunda bunun tadını almıştı.

Şimdi onun güzel gözlerinde bunların hepsini ve daha fazlasını görüyordu. Onu önemsiyordu.

Ona inanıyordu. Ona herkesten daha çok güveniyordu.

Onunla aynı anda vücudu da yaklaştı, sanki ikisi de onları birbirine çeken çekime karşı koyamıyormuş gibi aralarındaki mesafeyi kapattılar. Ama kızın eli yüzüne doğru yaklaştığında adam tıslayarak bir küfür savurdu.

"Willow, konuşmamız gerek."

Elini hemen indirdi ve aniden bakışlarını ondan kaçırdı.

"Ne söyleyeceğini biliyorum."

Kısa nefes veriş i kendinden nefretle doluydu. "Hayır, bildiğini sanmıyorum."

Bakışlarını geriye çevirdiğinde, o uçsuz bucaksız yeş il orman kapanmış tı. "Söz vermeni beklemiyorum, Razor. Baş ka bir yerde seni bekleyen daha önemli şeyler olduğunu biliyorum."

"Ah, lanet olsun." Niyetini daha fazla yanlış anlayamazdı. Tekrar küfretti, onunla olan her şey i bu kadar berbat ettiğ i için kendine çok kızmış tı. "Willow, sen _"

"Lütfen, bitirmeme izin verin," dedi, şimdi kararlıydı. "Kardeş in ve eş inin birlikte kurduğ u türden bir hayata sahip olacağ ımı düşünerek kendimi kandırmıyorum. Ve bu benim için sorun değ il. Mutlu olmak için hiçbir zaman çok şeye ihtiyacım olmadı."

Kaş larını çattı. "Willow, sen her şey i hak ediyorsun."

Baş ını sallarken gülümsemesi titredi. "Senden bunu istemeyeceğ im. Ama olanlardan sonra, senden sadece istiyorum. Sadece bir süreliğ ine benimle kalmanı istiyorum. kısa bir süre, Razor. Sadece bir gece için bile olsa tutunacak gerçek bir şeye ihtiyacım var."

Bu kadın söz konusu olduğ unda sahip olduğ una inanmak istediğ i her ne kadar dayanıksız bir kararlılık varsa yalvarış ının dürüstlüğ ü. Gerçekte ne kadar güçlü olduğ unu bilmesine rağmen çok hassas ve savunmasız görünüyordu. Birlikte oldukları her dakika onun gücünü ve cesaretini görmüş tü ama yine de burada durmuş , kendini ona öylesine acı verici bir dürüstlük le aç mış tı ki bu onu şaşırtmış tı.

"Willow." Uzandı, elini nazikçe Willow'a sardı. ensesinin etrafında. Teni dokunulduğunda sıcak ve kadifemsiydi, minik damarları avucunda ve parmaklarında nabız gibi atıyordu. Onun Kan onunkine sesleniyor, içinde zaten kükreyen sahiplenme ateşine tehlikeli bir yakıt ekliyordu. Onun şu anda elinde tuttuğu şeyden başka bir şey isteyebileceğini nasıl düşünebilirdi ki?

Tekrar konuşmak için sesini bulduğunda, sesi ihtiyacının derinliğinden dolayı çakıl taşı gibi sert çıktı. "Sen

Sana verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun Willow. Seninle böyle birlikte olmak, sana dokunmak, seni ilk gördüğüm andan beri tek düşündüğüm şey."

Bununla birlikte, aralarındaki kısa mesafeyi kapattı ve ağzını ağzına almak için eğildi.

Öpücüğü şiddetliydi, onun gözündeki değerinden şüphe etmesine fırsat verdiği için hissettiği kendine yönelik öfkeyle doluydu. Eğer ona verecek sözleri olsaydı, hepsini o anda ve orada verirdi. Sunabileceği tek şey şu andı. Kişisel görevini sonuna kadar götürene ve Willow'un hayatının artık tehlikede olmadığını kesin olarak bilene kadar, ona bir şey veremezdi.

ona herhangi bir gelecek sözü veremezdi, en azından onunla.

Ona asla layık olamayacaktı. Bunu biliyordu. Öyle olsaydı, aralarında büyümesine izin vermeye devam ettiği yalanla çoktan yüzleşirdi.

Kendini Willow'un ağzının üzerinde aldığı zevke kaptırırken, bu lanet düşüncüyü aklından uzaklaştırdı.

Bir eli hâlâ kızın ensesinde kenetliyken, serbest elini bornozun bol kumaşının altından yukarı kaydırıldı. Teni parmak uçlarının altında inanılmaz derecede yumuşaktı, tatlı kıvrımları onu sahiplenme ihtiyacıyla ateşlendiriyordu. Hâlâ onu öperken, kalçasından ipeksi dudaklarına doğru bir yol izledi. göğsünün alt tarafı. Adam onu okşarken kadın titredi, ayrılmış dudaklarından adamın ağzına yumuşak bir inilti döküldü.

Dilini kızın küçük, düz dişlerinin arasından geçirip ağzının derinliklerine daldırdı. Onu sahiplenme dürtüsü, onu

damarlarında bir çekiç gibi atıyordu. Arzusunun derinliğiyle inledi, parmakları meme ucunun şişmiş tomurcuğunu yuvarlayarak daha da sıkı bir tepe haline getirdi.

"Çok seksisin," diye homurdandı onun dudaklarına karşı. "Seni böyle hissetmeyi ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?"

Onun kaç aydan beri Onu kollarında, yatağında çıplak hayal etti. Tüm saatler boyunca uyanıkken bile rüyalarına giriyordu. Drone görüntülerinde onun güzel yüzüne bakarak her seferinde sertleşiyor, başkasına ait olduğuna inandığı için asla dokunamayacağından emin olduğu tek kadını arzuluyordu.

Artık Willow onundu.

En azından bu gece için, onun kızıydı.

Cüppenin pazen kemerini çözerek ona bakabilmek için geri çekildi. Görüşü kehribar rengine bürünmüştü, gözbebekleri şüphesiz o yüksek haliyle en ince yarıklara kadar daralmıştı uyarılmıştı. Kadının çıplaklığını seyrederken dişleri zonkluyordu.

Sadece bakmak yeterli değildi. Dokunması gerekiyordu. Tatması. Sahiplenmeye.

Açgözlü ellerini Willow'un her bir santimetresinde gezdirerek, bornozu vücudundan çıkardı. Willow, onu okşayıp öperken usulca nefes alıyor, ateşli keşiflerinin tadını çıkarması için ona tam erişim izni veriyordu. Onun için yavaş hareket etmek istiyordu ama şehvet onu tehlikeli bir şekilde dizginliyordu.

Elini kadının kalçalarının birleştiği yere doğru götürürken boğazının arkasından alçak, hayvani bir ses yükseldi. "Çok güzel. Şimdiden benim için çok ıslak."

Parmakları kıvrımlarına girdiğinde çıkardığı küçük inilti neredeyse onu oracıkta çözüyordu. Yarığının yakıcı ipeksiliği de öyle.

Razor onun içinde olma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Bu gece nereye gittikleri konusunda hiçbir numara yoktu. Dans edecek sabrı varmış gibi davranmasına gerek yoktu.

onu becerme fikri etrafında. O da istiyordu.

Bir hırıltıyla pazen gömleğini ve altındaki siyah tişörtü yırttı. Göğsünü ona gösterir göstermez, Willow ona doğru uzandı. Dokunuşu ateşli ve açlık doluydu, bakışları onunkiyile aynı derinlikte bir ihtiyaçla buluşuyordu. kendi içinde vuruyor.

Ağızları bir kez daha bir araya geldi, dilleri çarpıştı, elleri birbirini kavradı.

Willow, adamın kot pantolonunun fermuarına uzanırken yumuşak bir inilti çıkardı. "Keşke önce banyo yapacak zamanım olsaydı."

"Daha sonra," diye homurdandı ve onun giysilerinin geri kalanından kurtulmasına yardım etti. Parmakları sikinin etrafına dolandığında azı dişlerini öyle sert bir şekilde birbirine geçirdi ki, paramparça olmamaları bir mucizeydi. "Ah, lanet olsun. . . Senin içinde olmak istiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedi ona arsız bir sırıtış atarak.

Birlikte yatağa indiler, Razor onu vücuduyla sardı. Sikini onun içine gömmek için can atıyordu ama Onunla ziyafet çekme dürtüsü, ağzını dudaklarından göğüslerinin kremi kabarıklıklarına doğru yavaş bir yola soktu. Dilini boğazının ipeksi sütunu boyunca gezdirmek için can atsa da, özdenetimine o kadar güvenmemesi gerektiğini biliyordu.

Onun yerine esmer meme uçlarının ve karnının satenimsi pürüzsüz teninin tadını çıkardı. Breedmate işareti göbeğinin sadece birkaç santim üzerindeydi. Onu ilk gördüğünde çok sinirlenmişti. Şimdi dilinin ucuyla küçük hilal ve gözyaşı damlası sembolünün izini sürüyor, Willow Valcourt'un gerçekten ne kadar olağanüstü olduğuna bir kez daha şaşıyordu.

Sadece bir Irkdaş olduğu için değil.

Çünkü o inanılmaz bir kadındı.

Uğruna cenneti ve dünyayı koruyacağı bir kadın.

Benimki, kanı kafasının içinde çığlık attı.

"Benim," diye homurdandı usulca tenine karşı, nefis bedeninden aşağı doğru inerken.

Adam ağzını onun cinsel organının üzerine kapatıp klitorisini diline doğru çekerken keskin bir nefes aldı. Onu emdi, kadın gerildikçe ondan en tatlı sesleri çıkardı ve yatakta kıvranıyordu. Kız boşalana kadar peşini bırakmadı.

Bir kez yaptıktan sonra, onun uzunluğuna geri döndü, Ayrılmış dudaklarına sıcak bir iz bırakarak öpüyordu. Başı dönmüştü, doruk noktasından aşağıya doğru inerken göz kapakları kapalıydı.

"Gözlerini benden ayırma güzelim," diye emretti dişlerinin varlığından dolayı kalın olan sesiyle. "Bir dahaki sefere seni boşalttığımda yüzünü görmek istiyorum."

Adam sikini yerleştirip yavaşça, santim santim içine sokarken kadının bakışları onunkilere kilitlendi.

BÖLÜM 18

İçinde o kadar iyi hissediyordu ki, neredeyse zevkten ağlayacaktı.

Willow bakire değildi ama başka erkeklerle birlikte olduğu bir avuç sıradan, çoğu zaman da garip zaman, onu seks kavramı konusunda biraz kararsız bırakmıştı. Razor'la birlikte olmak bir keşifti, en azından onun Cins olduğu gerçeğini göz ardı etmek imkânsızdı.

Gözbebeklerinin ışıltısı ve gözbebeklerinin daralmış yarıkları hipnotize edici bir kombinasyondur, sadece bir hafta önce onu dehşete düşürecek bir kombinasyondur ama şimdi sadece ona olan tahrikinin yoğunluğunu arttırıyordu. Razor'ın yüzünün ve kare çenesinin tüm sert, engebeli yakışıklı açıları tutkusuyla daha vahşi görünüyor, insandan başka bir şey, ölümlüden çok daha fazlası olduğu konusunda şüpheye yer bırakmıyordu.

Omuzlarını, kollarını ve gövdesini kaplayan dermaglifler derin renklerle dönüyor ve çalkalanıyordu. En koyu çivit mavisi, zengin şarap rengi ve erimiş altın, Irk deri işaretlerinin karmaşık yayları ve düğümleri boyunca titreşiyordu. Daha önce hiç görmemişti olağanüstü bir şey. Gliflere dokunduğu her yerde onların sıcaklığı ve büyüleyici, değişken renkleri parmak uçlarında karıncalanıyordu.

Ona dokunmadan duramıyordu, her şeyini içiyordu. sarhoş edici nüansı. Güç, Razor'ın vücudunun her bir muhteşem santiminden yayılıyor, hepsi ona, onun zevkine odaklanıyordu. O durdurulamaz bir güçtü, bir Aynı zamanda tanıdığı en seksi adamdı.

Ve dişleri... o keskin beyaz uçlar hiç şimdikinden daha uzun, daha ölümcül görünmemiştir. Yine de Willow boğazından sadece birkaç santim uzakta durduklarını görünce hiç korkmadı.

Hiç de değil.

Razor'a tutunup onun üzerinde hareket edişini izlerken içgüdüsel, yabancı bir yanı açlıkla uyandı. Vücudu onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Uhrevi bakışları, kalçalarının onunkilere her vuruşunda ruhunu parçalıyordu.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," dedi sıkılmış dişleri ve sivri dişleri arasından. "Ne kadar uzun zamandır bunu istemek . . . seni istemek."

Zevk, varlığının her zerresini yaladı. tempo yoğunlaştı. Onun dönüşmüş gözlerindeki azap ve öfkeyi izlerken, tam olarak adlandıramadığı bir şeye duyduğu özlem çekirdeğinde alevlendi.

Birkaç dakika önce ona karşı cesur bir tavır takınmaya çalışmış, ondan bu geceden başka bir şey istemediğini iddia etmişti. Bir kısmı doğruydu. Ondan kalıcı ya da anlamlı bir şey beklemeyecekti. Ama bu istemediği anlamına gelmiyordu. Onu istemediği anlamına da gelmiyordu.

Şimdi ona baktığında gözlerindeki şiddetli ışığa inanmaya cesaret edebilir miydi? Onu serbest kalmanın dik kenarına doğru iterken homurdandığı ateşli, sahiplenici sözlere güvenebilir miydi?

Bu, özellikle ikizinin gölgesinde doğmuş olan onun için sarhoş edici bir kombinasyondur. Razor onu Sadece şimdi, çıplak bedenleri birbirine dolanmış ve yatakta uyumlu, acil bir ritimle birlikte hareket ederken değil, ona her baktığında sanki onun için başka bir kadın yokmuş gibi hissediyordu.

Hızla düşüyordu ve onu yakalamak için bekleyen bir ağ yoktu.

Adam daha da derine daldıkça, her hamle onu daha da yükseğe fırlatırken, alçak bir inilti içinden titreşti.

"Oh, Tanrım," diye soluk soluğa bağırırdı. "Durma."

Kadının emriyle gözleri daha da parladı. "Hiç şansın yok."

Başını eğdi ve baş döndürücü bir öpücükle onun ağzını aldı.

Acımasız vuruşlar ruhuna kadar işliyor gibiydi.

Doruk noktasına ulaştığında çığlıklarını tutamadı. Mutluluğunun derinliği onu yıldızların aydınlattığı milyonlarca parçaya ayırmış gibi hissettiriyordu. Vücudundaki her hücre elektriklenmiş ve ağırlıksız hissediyordu.

Her ne kadar gözlerini kapatmak istese de Şaşırtıcı yoğunlukta, bakışlarını Razor'ın kehribar rengi gözbebeklerinde kreşendoya dönüşen ateşten ayırmak mümkün değildi. Onun boşalmasını izlemek için geri çekildi, hâlâ içinde bir fırtına gibi hareket ediyordu.

"Bu halinle çok güzelsin," diye homurdandı. sertçe. "Tanrım, öyle olacağını biliyordum. Ama sen hayal ettiğimden bile daha fazlasısın."

Willow ona baktı, hâlâ serbest kalmanın verdiği güçle titriyordu. Kalçalarının her sert hamlesi, içindeki doymak bilmez açlığın közlerini alevlendiriyordu. Kendini ona teslim etti, Boynunun arkasını kavramak için uzandı ve öpücüğü için onu aşağı çekti.

Ağzının içine doğru inledi ve onu eşit bir tutkuyla karşıladı.

Bacakları onu daha derine itmek için kalçalarına dolandığında, çıkardığı ses doğaüstü ve karanlıktı, kendisinininkiyle eşleşen bir açlıkla doluydu. O zaman, zevk gözyaşları gözlerini doldurana ve başka bir serbest bırakma onu uçurana kadar terk edilmiş bir şekilde ona sürdü.

Kaba bir haykırıyla boşaldı, onu sıkıca kavradı ve sertçe itti.

Bir süre orada sarmaş dolaş yattılar ve birbirlerinin terden kızarmış bedenlerini okşadılar. Willow, adamın üstünden kalkmaya başladığını hissettiğinde, yumuşak protesto çığlığını zar zor tutabildi.

Yatağın kenarına doğru ilerledi ve ona doğru uzandı. "Benimle gel."

Sorgusuz sualsiz adamın uzattığı eli tuttu, sonra da onu bitişikteki banyoya kadar takip etti.

Terk edilmiş köpük banyosu bekledi, köpükler neredeyse bitmişti, su kesinlikle şimdiye kadar soğumuştı.

Razor ılık suyun bir kısmını boşaltmak için gideri açtı, ardından doldurmak için musluğu çalıştırdı. Biraz su döktü. Akan suyun altında mis kokulu banyo sabununu kullandıktan sonra dikkatini tekrar ona verdi.

Bir başka öpücük için onu kendine yaklaştırmak için elleri yüzünde şefkatle duruyordu. Güçlü vücudunun her sert açısında hâlâ tahrik edici bir titreşim vardı, ama dudakları onunkileri bir nezaketle, bir hürmetle kaplamıştı ve bu onu şaşırtmıştı.

"Arkanı dön," diye mırıldandı, sesi alçak ve yeniden alevlenen arzuyla pürüzlüydü.

Ne kastettiğinden emin olmadan adamın dediğini yaptı.

Onun önünde dururken, ellerinin durduğunu hissetti. omuzlarına hafifçe vurdu. Sonra parmaklarını telaşsız bir şefkatle kadının kollarında gezdirdi.

Uzun saçları karmakarışık ve yatakta çözöldüğü için gelişigüzel bir şekilde sırtına dökülüyordu. Ustura Dağınık saçlarını güçlü elleriyle dikkatlice topladı ve yukarı kaldırarak boynundan uzaklaştırdı.

Eğilip oraya yumuşak bir öpücük kondururken, nefesi ensesinde sıcak bir şekilde yayıldı. Willow titredi, varlığının her zerresi onun ağzının bu şekilde durduğunu hissettiğinde aydınlandı.

Boynuna tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Nefesi ciğerlerinde sıkışmış, damarları onun ısırığını hissedeceği anın beklentisiyle dolmuştu.

Bunu bir sonraki nefesinden bile daha çok arzuluyordu. Dili, hassas teninin üzerinde hafifçe gezindi,

Ardından ağzını geri çekerken ısırarak ettiği lanetin boğuk sesi geldi. Parmakları şaşırtıcı bir incelikle saçlarında gezinmeye devam etti ve topuzunu yatakta dağılmadan önce yerinde tutan tokaları çıkardı. İşini bitirdiğinde, onu geri çevirip Onunla yüzleş.

"Önden buyurun." Tazelenmiş su ve davetkâr köpüklerle dolu küveti gösterdi.

Willow gülümsemesine engel olamadı. Destek için onun elini tutarak küvete girdi ve yavaşça köpüklü, ılık suyun içine düştü. Razor da arkasından girdi, iri vücudu küçük alanı dolduruyor ve köpüklerin bir kısmını kenara savuruyordu.

Yüzü ona dönük bir şekilde diğer uca oturdu, uzun, gliflerle kaplı bacakları bükülmüş, dizleri kalın baloncuk tabakasından dışarı çıkmıştı. Ona uzanarak, kucağına oturana kadar onu öne doğru çekti. "Böylesi daha iyi."

Yüzünü kavrayıp onu bir başka baş döndürücü öpücüğün içine çekerken kalkmış siki ona sürtündü. Kadın kollarını adamın iri omuzlarına ve boynuna doladı, adamın ağzının kendi ağzında bıraktığı doyumsuz tada teslim oldu. Birbirlerini daha yeni becermişlerdi ama aralarında hâlâ yanan uyarılmayı inkâr etmek mümkün değildi.

Willow uzanıp onu istediği yere yerleştirdi, sonra da şaftının üzerine oturdu.

"Bu daha da iyi," dedi onun zevk dolu iniltisinin etrafında.

"Oh, evet." Kız onun üzerinde hareket etmeye başladığında onu kollarının arasına aldı.

Yavaş, acelesiz vuruşlar olarak başlayan şey hızla kontrol edilemez bir şeye dönüştü. Su bir kez daha soğuyana ve baloncuklar bir anıdan başka bir şey olmayana kadar tekrar tekrar seviştiler.

Sonra zamanlarını birbirlerinin vücutlarını okşayarak ve sabunlayarak geçirdiler. Willow'a hiç böyle şefkatli bir ilgi ve şefkat gösterilmemişti. Patlamanın hemen ardından gelmişti,

Doyumsuz tutku, Razor'a hızla ve sert bir şekilde aşık olduğu gerçeğinin daha da farkına varmasını sağladı.

Bundan daha kötüsünü fark etti. Çoktan düşmüştü. Bu gece sadece şüpheyi yer bırakmamıştı.

BÖLÜM 19

Razor ertesi sabah Willow'un yatağında uyandı, Willow'un başı omzunun kıvrımlarına gömülmüştü, uyurken aldığı yumuşak nefesler Willow'un boynunu ısıtıyordu.

Bırakın yanında bir kadın olmasını, en son ne zaman saatlerce aralıksız uyuduğunu bile hatırlamıyordu. Willow, yıllar boyunca rastgele takıldığı kadınlarla aynı kategoriye sokulamazdı. Willow, onu

Sadece onunla sevişmek hayatının en yoğun deneyimi olduğu için değil. Öyle değildi.

Bir şeyden emin olabilmesi için dün gece -birçok kez- onun içinde olması gerekiyordu.

Willow Valcourt onundu.

Kalbi ve vücudu bunu biliyordu. Hatta kanı bile biliyordu, onun kaderini kendininkine bağlayacak olan bağ olsun ya da olmasın.

Ne yazık ki, dün gece ne kadar inanılmaz olsa da, bencil ihtiyaçlarının ona borçlu olduğu gerçeğin önüne geçmesine izin vermişti.

Theo Collier için yaptığı gözetleme işiyle ilgili vicdanını rahatlatana kadar kızın hiçbir şekilde kendisine ait olduğunu iddia edemezdi.

Şehvet dolu bir hayvan gibi üzerine atlamadan önce doğru şeyi yapacak özdenetimi -ya da onuru- bulamamış olması çok kötüydü.

Onun kollarında huzur içinde uyumasının tadını çıkarırken suçluluk duygusu içini sızlattı. O da kendisi gibi açlıktan ölüyordu.

Dün gece. Onu sayısını unuttuğu kadar çok kez boşaltırken adını soluduğu anının hatırası hala her an tazeyken herhangi bir pişmanlık duymak çok zordu.

vücudundaki aşırı ısınmış hücre.

Saatler süren akıllara durgunluk veren seksleri zihninde yeniden canlanırken, siki yeniden istekli bir hayata döndü.

Sikeyim.

Uzun zamandır geciktirdiği o zor konuşmayı yapma şansı varsa, önce soğuk bir duş alması gerekecekti. Ya da Kuzey Kutbu'na dalması.

Yataktan çıkarken onun uykusunu bölmemeye özen göstererek kendini onun uzuvlarının karmaşasından kurtardı ve

sessizce banyoya girdi. Hızlı bir duş aldı, sonra giyindi ve Leni'nin getirdiği taze diş fırçalarından birini, diğeri bazı banyo malzemelerini ve onlara verdiği kıyafet değışikliklerini kullanarak lavaboda temizliğini tamamladı.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında Willow hâlâ uyuyordu. Razor kaşlarını çatdı, söylemesi gereken şey beklememesi gerektiği halde onu uyandırmaktan nefret ediyordu.

Bahane aramıyordu ama onu incitme fikri, özellikle de dün geceden sonra, yatağın yanında durup dinlenmesini izlerken ağızının tadını kül gibi yapmıştı. memnuniyetle.

Bir Avcı olarak kendisini hiçbir zaman korkak olarak görmemişti ama şimdi orada dururken bunu inkâr etmekte zorlanıyordu. Son şey Willow'a kendisinden şüphe etmesi için bir neden vermek istiyordu ama geciktiği her dakikanın onun güvenini daha da sarsacağını biliyordu.

Yatağın kenarına oturdu ve kadının ipeksi siyah saçlarının bir kısmını yanağına kıvrıldığı yerden şefkatle süpürdü. Onun hafif dokunuşuyla bir kedi yavrusu gibi kıpırdandı. Hafifçe ayrılmış dudaklarından kaçan yumuşak inilti, doğrudan sikine bir sıcaklık oku gönderdi.

Tam onu uyandırmak üzereydi ki alt kattan çiftlik evinin arka kapısının açılma sesi duyuldu. Bunu bir çocuk sesi takip etti. "Leni Teyze, biz geldik!"

Razor'ın Willow için tasarladığı nazik uyanış yerine, aşağıdaki mutfakta kopan ani gürültüyle gözleri irkilerek açıldı.

"Sorun değıl," dedi ona, kadın telaşla dirseğinin üzerine doğru kalkarken. "Leni'nin kız kardeşi ve oğlu buraya geleceklerdi.

bu sabah flash belleği kullanmam için bir dizüstü bilgisayar getirdi. Görünüşe göre gelmişler."

Mutfakta, Leni'nin yeğeninin sesine başka sesler de katıldı, annesi onu susturdu çünkü saat erkendi ve insanlar hala uyuyor olabilirdi, sonra Leni ailesini içeri buyur ederken daha fazla sohbet.

"Saat kaç?" Willow sordu.

Razor onun yanağını okşadı. "Dokuzu biraz geçe."

"Kalkmalıyım." Ona mahcup bir bakış attı. "Ben hiç bu kadar geç uyumam."

Sırıttı. "Ben de öyle. Dün gece fazla geldiyse özür dilerim."

"Dün gece harikaydı," dedi, ağzı seksi, pişmanlık duymayan bir gülümsemeye kıvrıldı. "Durmak zorunda kalmamız çok kötü oldu. Uyu."

İnledi. "Bana böyle bakmaya devam edersen her şeye yeniden başlamak isteyeceğim."

Alt dudağını ısırarak güldü ve başını salladı. "Herkes alt katta mutfaktayken mi? Unut gitsin."

"Sessiz olabilirim. Gizlilik benim uzmanlık alanlarımdan biridir."

Kaşlarını kaldırdı. "Seni tekrar yatağıma alırsam sessiz kalabileceğimden emin değilim. Ayrıca, sende Bana karşı avantajlısın. Sen duş almışsın ve temizsin, ben ise _."

Eğildi ve ağzından başlayıp dişlerinin arasına sıkışan pembe meme uçlarından biriyle biten bir öpücükle onu susturdu. "Nefis," diye bitirdi onun için. "Her bir santimin çok tatlı."

Ellerini adamın nemli saçlarında gezdirdi, bakışları onunkileri aradı. "Dün gece gerçekten oldu, değil mi?"

Başını salladı. Bakışlarını ondan ayıramıyordu. O kadar güzeldi ki göğsü ağrıyordu. Sanki gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi ona bakması, onda gördüğü her şey olmak için can atmasına neden oluyordu. Onun için bundan daha fazlası olmak istiyordu. Kemiklerinin derinliklerinde, iliklerinde, onun hak ettiği her şey olmak istiyordu.

Bu da ona karşı tamamen dürüst olmadığı sürece gerçekleşemezdi.

"Willow, ben-"

Küçük ayakların basamaklardaki ani, hızlı gümbürtüsü dikkatini tekrar tam alarm durumuna geçirdi.

Razor, merdivenlerden çıkan meraklı yedi yaşındaki çocuğun içeri dalma ihtimaline karşı kapıyı zihinsel olarak kilitleyip kapalı tutarken bile ayağa fırladı.

Willow yorganı çıplak vücudunun üzerine çekerken arkasından küçük bir nefes verdi.

"Riley, neredesin?" Razor'ın tanımadığı bir kadın sesi mutfaktan gelen sesleri fark etti. "Seni tavan arasına çıkarken bulmasam iyi olur."

Ayak sesleri bir anda kesildi. "Ama Knox Amca dedi ki-"

"Alt kata, genç adam. Şimdi."

"Ah, anne." Sönmüş olan çocuk kendisine söylendiği gibi yere yığıldı.

Razor, yataktan kalkmış ve bornozuna sarınmakta olan Willow'a baktı. Kızın üzgün ya da utanmış olabileceğini düşündü ama onun yerine kıkırdamasını engellemeye çalışıyordu.

"Gidip onlara katılmalısın," dedi. "Ben temizlenip birkaç dakika içinde aşağı geleceğim."

Ona hâlâ söyleyemediği onca şey diline dolanmıştı. Ağır, garip bir sessizlik içinde ona bakıyor, konuşabilmeleri için anı nasıl tekrar yakalayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Başını ona doğru eğdi. "Bir sorun mu var, Razor?"

Aniden yere baktı. "Hayır. Bir sorun yok. Aşağıda görüşürüz."

"Tamam." Gülümseyip başını sallayarak banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Eliyle çenesini ovuşturarak Razor bir süre daha öylece durduktan sonra kapıya doğru yürüdü ve mutfığa yöneldi.

Çekici bir sarışın lavabonun başında durmuş bir seyahat fincanını yıkıyordu. Adam onun otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin edebilirdi ama mavi gözlerinde dünyadan bıkmış bir ifade vardı, sanki

Zorluklardan payına düşenden fazlasını yaşamış ve görmüştü. "Sen Razor olmalısın," dedi, ellerini sopanın üzerinde kurulayarak.

bulaşık havlusu. "Ben Shannon, Leni'nin kız kardeşiyim. Umarım Riley az önce sizi uyandırmamıştır. Knox amcasının kardeşiyle tanışacağı için çok heyecanlı."

Razor başını salladı. "Hayır. Her şey yolunda. Tanıştığımıza memnun oldum Shannon."

Aynı anda Leni mutfağa girdi, ardından Knox ve çocuk geldi; çocuk, en iyi arkadaşmışlar gibi büyük Irk erkeğinin elini tutuyordu. Razor asla Müthiş Avcı kardeşinin bu kadar rahat ve huzurlu görüneceği günü hayal ediyordu. Avcı kadar güçlü Dürtüleri onu biraz kızdırmak olsa da, içten içe Knox adına mutlu olduğunu fark etti.

Eğer biraz kiskanç değilsem.

Knox Riley'nin elini bıraktı ve Razor'a doğru başını salladı. "Merhaba demek için yukarı çıkarsan hemen aşağı ineceğini söylemiştim."

Riley sırttı.

Razor gözlerini kısarak kardeşine baktı. "Çocuğu yukarı mı gönderdin? Bilebilirdim."

Knox kıkırdadı. "Bütün gün uyumana izin veremedim.

Sanırım dün gece işler düşündüğünden daha iyi gitti?"

Razor boğazını temizledi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Onun sert cevabı Knox'un yavaşça nefes vermesine neden oldu, anlayışlı bir nefes. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur kardeşim."

Belli ki yapmamış. Niyeti de yoktu zaten. şimdi durumu tartışıyordu. Çocuğun karmakarışık sarı saçlarının altında hayranlıkla parlayan hevesli yüzüne baktı. "Sen Riley olmalısın."

Çocuk heyecanla başını salladı. "Sen gerçekten Knox Amca gibi Breed misin?"

"Evet."

İnsan dünyası vampir komşularının yirmi yıldır farkında olsa da, ölümlülerin korku ve güvensizliği asla ortadan kalkmayacak bir mesele olmaya devam ederken, onun ötekiliğini bu kadar açık bir şekilde kabul etmek bazen garip hissettiriyordu.

Riley korkmuş ya da şüpheli görünmüyordu. Razor'ın dermagliflerinin kavis çizdiği ön kollarına baktı ve ellerinin arkasına kadar dolanmıştı.

"Daha önce hiç görmediğim kadar çok glifin var. Knox Amca'dan bile fazla!"

Razor onun açık sözlülüğü karşısında kıkırdadı.

"Bilgisayarlar konusunda oldukça zeki olduğunu duydum."

Riley başını salladı. "Sana benimkilerden birini getirdim. Diğer odada. İstersen sana nasıl kullanılacağını gösterebilirim."

"Sanırım bir yolunu bulabilirim. Seninkini ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler."

"Elbette," dedi gururla gülümseyerek. "Bende iki tane var, yani işin bitene kadar geri vermek zorunda değilsin."

"Bunu takdir ediyorum Riley. Teşekkür ederim."

"Kimse bir şeyle meşgul olmadan önce," diye araya girdi Leni, "ben biraz kahvaltı hazırlayacağım. Razor, sence Willow da ister mi?"

Başını salladı. "Bu harika olur. Teşekkürler, Leni. Şu anda duş alıyor ve birazdan aşağıda olur. Temiz kıyafetler ve banyo malzemeleri için teşekkürler."

Gülümsedi. "Benim için zevkti."

Knox kaşlarını çatarak Razor'a baktı ve "Gömleğin tanıdık geldiğini düşünmüştüm," dedi. Arkadaşına kibirli bir bakış attı. "Ona benim en sevdiğin gömlek?"

Gülerek ona doğru yürüdü ve kollarını gövdesine doladı. "En çok ihtiyacımız olduğu anda bize yardım ettiği için Razor'a bir gömlekten daha fazlasını borçluyuz. Sence de öyle değil mi?"

Nefesinin altından homurdandı. "Bu gömleğe bayılıyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek sakallı çenesini öptü.

Riley abartılı bir inilti çıkardı. "İkinizin tek yaptığı sürekli öpüşmek ve sarılmak."

Çocuğun bu çıkışına herkes güldü.

Knox yeğenine, "Sadece bekle," diye öğüt verdi. "Özel bir kızla tanışacağın gün gelecek ve sen de bunu yapmak isteyeceksin."

Riley dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takındı. "İğrenç, hayatta olmaz!"

Leni ve Shannon kendileri, Riley ve Willow için kahvaltı hazırlamaya başlarken birkaç dakika daha konuştular. Razor ve Knox mutfaktaki küçük yemek masasına oturmuş, Florida'daki eski Darkhaven'da olanları ve Knox'un Kuzey Maine Ormanları'ndaki yeni hayatını konuşuyorlardı.

Onlar konuştukça, Razor gerçekten nereye ait olduğunu daha çok merak ediyordu. Dragos'un Avcı programında doğduğu için, bir gelecek düşünmek hiç aklına gelmemiş bir kavramdı. O an için yaşıyordu, sadece bir savaşta savaşmak ve bir sonraki savaşta hayatta kalmak için eğitilmişti.

Kaçan diğer kardeşleriyle birlikte Everglades Darkhaven'a yerleştikten sonra

Bedeni ve fiziksel becerileri kadar zihni de. Zevk almak beslenmek kadar temeldi, zihnini ve bedenini keskin tutmak ve optimum kapasitede çalışmak için gerekli bir görevdi.

Aşk, yaptığı hiçbir şeyin içinde yer almıyordu. Gelecek Başkalarının planladığı ve özlemini çektiği bir şey.

Ama şimdi?

Knox'u Leni'yle birlikte izledi ve yardım edemedi Willow ve onun için nasıl olabileceğini hayal ediyordum. Birlikte mutlu bir hayat. Güvenli ve sakin bir yerde bir gelecek. Bir kan bağı ve kendilerine ait bir aile.

Willow'u düşündüğünde, her şeyi istiyordu.

Vay anasını.

Ona aşık mı oluyordu?

Çatı katındaki merdiven boşluğundan gelen yumuşak bir gıcırta başını

mutfağa adım attığını görmek için tam zamanında döndü. Çilli yanakları duştan pembeleşmiş, parlak saçları nemli dalgalar halinde omuzlarına dökülmüştü. Kalın bir kazak ve neredeyse ayak bileklerine kadar inen çiçekli bir etek giymişti. Yenilenmiş ve güzel görünüyordu ve özel Kadının gülümsemesi adamın içini hoş bir düğüme

dönüştürdü. "Çok geç uyuduğum için özür dilerim."

Kahvaltı ziyafetine bir göz attı

ocakta hazırlanıyor. "Leni, çok lezzetli kokuyor." "Sadece pastırma, omlet ve bisküvi. Umarım açsındır." Willow, "Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti. Gülümsemesini Leni'nin kız kardeşi. "Merhaba, ben Willow."

"Shannon," dedi diğer kadın. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Elbette," dedi Leni. "Omlet için biraz biber doğramak ister misin?"

Willow başıyla onayladı. "Kulağa harika geliyor."

Hemen işe koyuldu, sanki Leni ve kız kardeşini hayatı boyunca tanıyormuş gibi onlara katıldı. Razor onu sessiz bir dikkatle izliyor, gözlerini ondan ayıramıyordu.

Diğer kadınlarla ve Riley'yle rahatça sohbet ediyordu, onu o güne kadar gördüğü en rahat haliyle.

Huzurlu görünüyordu.

Mutlu görünüyordu.

Razor bakışlarını ondan güçlkle ayırabildi. Sonunda baktığında Knox'un onu dikkatle izlediğini gördü. Kurnaz gözleri her şeyi görmüştü, Razor'ın göremediği özlem de buna dahildi.

Eğer deneseydi ondan saklayabilirdi.

Knox uzun, yavaş bir nefes verdi ve yavaşça başını salladı.

Tek kelime etmesine gerek yoktu. Razor kardeşinin bakışlarını yeterince açık bir şekilde okuyabiliyordu.

Eğer Razor Willow'a aşık olduğunu inkâr etmek isteseydi, sadece kendine yalan söylemiş olurdu.

O çoktan gitmişti.

BÖLÜM 20

Willow, Leni ve kız kardeşinin kahvaltı hazırlamasına yardım ederken kendisini meşgul edecek bir şey bulduğu için mutluydu. Bütün yaptığı

Gözleri küçük mutfakta Razor'ın delici bakışlarıyla her karşılaştığında aptal liseli gülümsemesini kontrol altında tutabiliyordu. Knox'la birlikte odanın diğer tarafında oturuyor olsa da, onun varlığını sürekli bir okşayış gibi hissediyordu Duyguları. Kadının içinde, o muhteşem sevişme gecesinden önce bile oluşmakta olan bir şeyi harekete geçirmişti paylaşmışlardı. Onu varlığının özünde, kemiklerinde hissetti. Kanında.

Tezgâhın başında sebze doğrarken ve hem kendisinin hem de Razor'ın dikkatini çekmek için yarışan Riley'nin heyecanlı konuşmalarını dinlerken, onun sadece birkaç gün ve gece hayatının bir parçası olduğu fikri ona imkânsız görünüyordu.

Onu buraya getiren koşullar son derece normal, son derece sıradan olsa da normal ya da sıradan bir şey değildi. Onun ve Razor'un bir şekilde buraya ait olduklarını hayal etmek çok kolaydı, tehlikeli adamlardan kaçan iki akraba yabancı olarak değil, bir gün bir aile olarak birlikte bir hayat kurabilecek bir çift olarak.

Willow'un kalbi bu fikir karşısında sıkıştı.

Kendisine bir aile görüntüsüne sahip olma fantezisine izin vermeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Korkunç bir trajediden sonra yetim olarak büyümek ve sonra İkiizinden bu kadar küçük yaşta ayrılması, Willow'u hayatta kalmak için bağımsız olmaya zorlamıştı. Duygularını, bildiği tek güvenli yer olan içinde tutuyordu.

Laurel dışında kimseye bağlanmasına izin vermedi.

En azından Razor hayatına girene kadar.

Omzunun üzerinden Riley'ye baktı, Riley'nin oynamaktan hoşlandığı bir bilgisayar oyunundaki son yüksek skorlarını heyecanla anlatmasını sabırla dinliyordu.

"Etkileyici," dedi Razor başını sallayarak. "Bu oyunu ben de birkaç kez oynadım. İyi bir oyundur."

"Yüksek puanlarınız nedir?"

Razor bir an için düşünüyormuş gibi yaptı. "Biliyor musun, tam olarak hatırlamıyorum. Muhtemelen seninki kadar iyi değildir."

Riley bir çocuk kesinliğiyle, "Evet," diye onayladı. "Kesinlikle değil. Bu işte gerçekten iyiyim."

Razor çocuğun övünmesine kıkırdadı, Knox ve Leni'yle bilmiş bir bakış alışverişinde bulundu. Gözlerini Willow'a çevirdiğinde, ağzı yavaş ve samimi bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Willow'un damarlarında sıcak bir titreşim yarattı.

Riley gömleğinin kolunu çekti. "Razor, hadi gidip oynayalım. Dizüstü bilgisayarım da var."

"Başka bir sefere ne dersin, tamam mı?" Razor'ın derin sesi, çocuğa karşı gösterdiği nezaketin altında ciddiydi. "Willow ve benim önce bilgisayarda yapmamız gereken bir şey var."

Willow bu hatırlatma karşısında gülümsediğini hissetti. Sabah o kadar güzel başlamıştı ki, bu konuyu düşünmeye bile hazır değildi.

Onları Parrish Falls'a getiren koşulları. Laurel'in flash belleğinde ne olduğunu öğrenmeye ne kadar kararlıysa, bir yanı da o kadar korkuyordu. Laurel'in belleğin başkaları tarafından ele geçirilmesini engellemek için elinden geleni yapmasına neden olacak kadar önemli ne olabilirdi? Willow mu? Ya da bunca yolu geldikten sonra cihaza hiç erişememişlerse?

Ne umacağını bilmiyordu. Sadece Razor'ın yanında olmasından memnundu.

"Peki ya sonrası?" Riley yeni en iyi arkadaşına sordu. "O zaman bir oyun oynayabilir miyiz?"

"Riley." Shannon bir el hareketiyle oaktan uzaklaştı. özür dileyen bir bakış. "Oyun ne kadar beklemesi gerekiyorsa o kadar bekleyecek. Senin de önce yapman gereken şeyler var, kahvaltı etmekle başla. Şimdi git ve

ellerini yıka."

Bu uyarı Riley'nin homurdanmasına neden oldu ama yine de annesinin dediğini yaptı. Bu arada Knox ve Razor masada herkes için yer açarken Willow da tabakları ve kapları yerleştirmek için gönüllü oldu. Masa hazırlandıktan ve iki Breed erkeği hariç herkes için aile usulü kahvaltı servis edildikten sonra Willow, Razor'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu.

Uyandığında ne kadar aç olsa da, kız kardeşinin cinayetinin hayaleti ve bunun olası nedenleri üzerine duyduğu korku iştahını neredeyse sıfıra indirdi.

Lezzetli omleti kemirdi ve pastırmayı zar zor bitirdi, biraz kahve ve bir yudum suyla yıkadı. Razor'ın eli masanın altından kalçasına uzandı, diğerleriyle ayaküstü konuşup flash bellek üzerinde çalışmaya başlamak için fırsat kollarken dokunuşu sıcak ve rahatlatıcıydı.

"İyi misin?" Razor sessizce sordu, yüzü endişeyle asılmıştı.

Başını sallamayı başardı ama adamın ciddi ifadesi, korumak için çok çaba sarf ettiği sakın yüzünün içini gördüğünü söylüyordu. Belki de herkes onun içini görebiliyordu. Kahvaltı bitip Willow bulaşıkları toplamaya yardım etmek için ayağa kalktığında, Leni ona sempatik bir bakış attı.

"Bütün bunlarla biz ilgileneceğiz," dedi. "Siz ikiniz biraz mahremiyet için dizüstü bilgisayarını çalışma odasına götürebilirsiniz. İstedığınız kadar zaman ayırın."

Willow, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

Razor kardeşine minnettarlıkla başını salladı, sonra dizüstü bilgisayarını oturma odasından almak için mutfaktan çıktıklarında avucunun Willow'un sırtında hafifçe gezinmesine izin verdi. Bitişikteki çalışma odası Razor'un içeri girdiklerinde arkalarından kapattığı bir kapı vardı.

Hemen elindeki işe koyuldu, deri koltuğa oturdu ve önündeki sehpanın üzerinde duran bilgisayarını açtı. Flaş bellek elindeyken, Willow'a bakarak durakladı.

"Eğer şu anda bunu yapmaya hazır değilsen-"

"Öyleyim," dedi, bacaklarının altında tahta gibi hissetmesine ve ellerinin titremesine rağmen, kendini bir arada tutmak için kollarını önünde kavuşturmak zorunda kalmıştı.

Razor kaşlarını çatarak flaş belleği masanın üzerine bıraktı ve kızın yanına gitti. Onu kucağına çekti ve uzun bir süre öylece sarıldı. Vücudunun sıcaklığı ve gücü onu bir merhem gibi sardı. Ona doğru eğilirken kalbinin yanağında attığı sabit nabız atışları Razor'ın varlığına ihtiyaç duymanın onu ne kadar savunmasız hissettirdiğine aldırmadan, açgözlülükle içtiği bir güvence ve rahatlık.

Saçlarını okşadı, sonra alnına bir öpücük kondurdu. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandı, sanki o yüksek sesle söylemese bile duygularını anlamış gibiydi. "O bellekte ne olursa olsun ya da onu açtıktan sonra ne olursa olsun, bu işte birlikteyiz Willow."

Başını salladı, sonra geri çekilerek adamın ciddi yüzüne baktı. "Gerçekten ciddisin, değil mi?"

Cevabı bir öpücük şeklinde geldi. Dün gece paylaştıkları ateşli, aç öpücükler gibi değil, şefkatli bir öpücük. Dudaklarını öylesine özenle ve içtenlikle okşayan bir öpücüktü ki nefesini kesmişti. Öpücüğünü geri çektiğinde gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyordu.

"Flaş bellek senin, Willow. Burada kararları sen veriyorsun. Ne yapmak istiyorsun?"

Güçlendirici bir nefes aldı. "Hadi ateşleyelim."

Bir kez başını salladı, sonra onu elinden tutup koltuğa götürdü. onunkinin yanında. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve adamın diski dizüstü bilgisayara takıp açmak için tıklamasını izledi. Ekranı dosyalarla dolu dijital bir klasör doldurdu. Razor üzerine tıkladı ilkinin.

Willow, Laurel'in yüzü dizüstü bilgisayar ekranında görünene kadar nefesini tuttuğunu fark etmedi. Ciğerlerinde bastırdığı tüm hava, keskin bir iç çekişle dışarı sızdı.

"Hey, Wills." Video bir otel odası gibi görünen bir yerde kaydedilmişti. Laurel yorgun ve bitkin görünüyordu ama yine de canlı ve güzeldi -yürek parçalayacak kadar gerçek-kameraya bakıp hüzünlü bir gülümseme sundu. "Eğer bunu izliyorsan, sanırım öldüğüm anlamına geliyor.

Tanrım, ne korkunç bir klişe. Seni bu şekilde sorunlarıma bulaştırdığım için üzgün olduğumu bilmeni isterim. İstedğim son şey senin de bunun bir parçası olmandı." Kısa bir süre yere baktı ve yavaşça başını salladı. "Ne yazık ki, sen zaten bunun bir parçası. Eğer beni ele geçirdilerse, bir sonraki hedefleri siz olacaksınız."

Willow'un sabahtan beri hissettiği korku sarmalı, kız kardeşinin uğursuz uyarısını dinlerken biraz daha soğudu. Razor'a baktı ve onun derinleşen bir şüpheyile kaşlarını çatarak ekrana baktığını gördü.

"Sanırım en baştan başlamalıyım, değil mi?" Laurel retorik olarak sordu. "Sana bunları yüz yüze anlatmaya utanıyorum ama bu noktada -şimdi bunu izlediğine göre Hayatta kalmak için tek şansınız tüm hikayeyi bilmeniz. Ve benim bu hikayedeki rolüm."

Willow yutkundtu. Kız kardeşinin hiç bu kadar ciddiyetle ya da pişmanlıkla konuştuğunu görmemişti. İkizi olan Willow, Laurel'in pişmanlığının ağırlığını sadece yüzünü görerek ve sesini kamerada duyarak bile hissedebiliyordu.

"Montreal'deki Unity for Wellness and Safety Enstitüsü'nde çalışmak benim için bir hayaldi," diyor Laurel. "Theo ve benim üniversiteden yeni mezun olmuşken orada iş bulduğumuza inanamıyordum. UWSI küçük bir araştırma enstitüsü olabilir ama dünyanın en iyilerinden biri olarak kabul ediliyor. En son teknoloji en ileri teknolojiler, en prestijli programlar, en yenilikçi bilim insanları. Ve tüm bunlara bağlı olarak, UWSI aynı zamanda çoğu anonim, güçlü kuruluşlar ve bireyler tarafından finanse edilen en cömert araştırma hibelerinin de alıcısıdır ... daha sonra fark ettiğim gibi hepsi kendi özel gündemlerine sahiptir. Gerçeği öğrendiğimde artık çok geçti."

Ekranda, Laurel yakındaki bir şeye uzandı. Berrak bir sıvıyla dolu küçük bir şişeyi havaya kaldırdı. "İki yıl önce, Theo ve ben Serenicure adlı deneysel bir projeye atandık, bu proje Irklarda Kan Tutkusu için bir tedavi bulmakla görevlendirilmişti. Görevi, Irkların insanlar üzerindeki yırtıcılığını durdurmaya yardımcı olmaktı. Bu amaca ne kadar bağlı olduğumu sana söylememe gerek olmadığını biliyorum, Wills."

Razor'dan alçak, tehditkâr bir ses yükseldi. "Bunun gittiği yeri sevmiyorum."

Willow da bilmiyordu ama içinde aniden çalkalanan duygular için kelime bulamıyordu. Laurel konuşmaya devam ederken, Razor'ın elini tutmak için uzandı.

"Bloodlust'ı tersine çevirerek Rogue şiddetini potansiyel olarak tamamen ortadan kaldırma çabası benim için bir görevden çok daha fazlasıydı. Bu benim saplantım haline geldi. Diğer klinikler

ve enstitüler vampir davranışını tedavi etmek için kendi formüllerini denemiş, ancak hiçbirisi başarılı olamamıştır. En yakın

Massachusetts'te küçük, uzmanlaşmış bir muayenehaneden bir klinisyen, Breed davranışını bastırmaya gelmişti. Adı Dr. Henry Lewis'ti."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı

Razor. "Onu tanıyor musun?"

Başını sıkıca salladı. "Ben sadece onu ve yaptığı işi biliyorum. O hasta piç Dragos'a ve onun ıslah laboratuvarına geri döndü. Henry Lewis, Irk dönüşümünü uzak tutan bir tür kimyasal karışım hazırladı. Dragos'un laboratuvarında yaratılan bazı Gen On'lar üzerinde kullandı, en ünlüsü de Tavia Fairchild adında bir Breed dişisi üzerinde, sonunda farkına varıp o pisliği öldürmeden önce.

Tavia şu anda Tarikat'ın Boston'daki Komuta Merkezi'nin şefi Sterling Chase ile çiftleşti."

Willow, bu bilginin hangi kısmının onu daha çok şaşırttığından emin olamayarak ona baktı. "Tarikat'ın savaşçılarına ve organizasyonlarının genel işleyişine bu kadar aşına olduğunu fark etmemiştim."

Dalgınca omuz silktilti, dikkatinin büyük kısmı hâlâ Laurel'in üzerindeydi. "Yıllar boyunca onlar için birkaç iyilik yaptım. I

Mümkün olduğunca çok yerde müttefik edinmenin faydalı olacağını düşünüyorum."

Willow başını salladı ve ikizi UWSI için yaptığı çalışmalar hakkında daha fazla açıklama yaparken dizüstü bilgisayar ekranına baktı.

"Dr. Lewis'in formülünü kendi formülümüzün temeli olarak kullanarak Theo, ben ve ekibimiz kendi yeni bileşiklerimizi oluşturmaya başladık.

Bazıları erken dönemde fena halde başarısız oldu ama umut vaat eden bir formül vardı. Ya da biz öyle sanıyorduk. Irkın benzersiz fizyolojisi göz önüne alındığında, başka seçeneğimiz yoktu.

ama canlı denekler üzerinde test etmek. Montreal'deki UWSI laboratuvarında çok sayıda deneme gerçekleştirdik. Ne yazık ki, bazı denekler tedaviye hiç tahammül edemiyordu. Ölüm genellikle anlık ve korkunçtu. O ilk aylarda aksiliklerden başka bir şey görmedik."

Razor sessiz kalsa da, öfkesi hissedilir dalgalar halinde yayılıyordu. Willow midesinin bulandığını hissetti.

Laurel'in bilim adına canlı bireylerin ölümlerini - kimyasal kaynaklı cinayetlerini - anlatmasını dinledi.

Willow uzandı ve televizyonun duraklatma düğmesine bastı. Video. "Bunları daha fazla duymak istemiyorum."

Sandalyesinden kalktı ve halı kaplı zeminde adım atmaya başladı. Derisi vücuduna çok dar geliyordu. Kalbi göğüs kafesinde hızla çarpıyor, midesi bulanıyordu. "Böyle bir şeye nasıl katılabilir, Razor? Bu deneyler nasıl oluyor da Dragos'un size ve diğer tüm laboratuvar mahkumlarına yaptıklarından farklı bir şey mi?"

Razor ayağa kalktı ve kızın yanına giderek onu nazikçe kucağına çekti. "Kız kardeşinin az önce anlattıklarına katıldığımı söyleyemem ama bugün hayatta olup da Kan Tutkusu'na bir çare bulma şansını reddedecek bir Irk üyesi yok. Gerçek bir tedavi."

Willow başını salladı. "Ne pahasına olursa olsun?"

"Buna cevap veremem. Artık kız kardeşin de veremez. Ya da Theo, eğer şüphelendiğim gibi onu da ele geçirmişlerse." Razor geri çekildi ve şefkatle onun yanağını okşadı. "Tek bildiğim, ben

Güvende olduğunuzdan emin olana kadar cevapları aramayı bırakmayacağım. Ve bunu yapmak için, duymam gerek

Laurel'in söyleyeceği her şey."

Willow başıyla onayladı. "Tamam."

Dizüstü bilgisayara geri döndüler ve Razor Laurel'in mesajına devam etmek için ekrana dokundu.

Video tekrar oynamaya başladığında "Çalışmalarımın kimseye zarar vermek için kullanılmasını asla istemedim" dedi. Kameraya bakarken sesi kararlıydı. "Ben sadece Denemelerimizde tedavi ettiğimiz Irk bireyleri de dahil olmak üzere dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye yardımcı olmak. Bir fark yaratmak istedim, Wills. Kalıcı ve iyi bir şey yapmak istedim. UWSI'nin de bununla ilgili olduğuna gerçekten inanıyordum."

Laurel ekranda, hâlâ parmaklarının arasında dikkatle tuttuğu berrak sıvı şişesine bakıyordu. "Başlangıçtaki başarısızlıklarımıza rağmen formülümüzün başarılı olabileceğini biliyordum. Eksik olan tek şey iyileşmeyi ve hücresel yenilenmeyi hızlandıracak onarıcı bir özellikti. Ölümü durdurabilmeli ve iyileşmeyi hızlandırır." Laurel'in bakışları kameraya döndü. "Ben de formülü bildiğim tek yolla gizlice değiştirdim."

"Ah, Laurel," diye soludu Willow, ikizinin bakışlarında tüm gerçeği okumuştı.

"Formüle kendi genetik materyalimi eklediğimi kimse bilmiyordu, ilk başta Theo bile. İşe yarayacağından emin değildim ama denemem gerektiğini biliyordum. Beyaz hücrelerimi kullanarak formülün yeni bir versiyonunu, Serenicare-L'yi yarattım ve yeni bir dizi deneme ayarladım." Gülümsedi ama gözlerinde hüzünden başka bir şey yoktu. "Herkesi hayrete düşüren yeni formül tüm beklentileri aştı. Deneklerimiz sadece tedaviden sağ çıkmakla kalmadı, aynı zamanda gelişti. Kan tutkuları neredeyse anında tersine döndü ve görünürde hiçbir yan etkisi olmadı. İyileşmişlerdi. Yeni formül her kan bağımlılığı vakasını kalıcı olarak gerilettili."

Willow bu olağanüstü gelişme karşısında biraz rahatlamak istedi ama Laurel'in giderek ciddileşen ifadesi Willow'un göğsünde soğuk bir düğüm oluşturdu.

"İlk ölümü ancak bir hafta sonra kaydettik. Ardından bir başkası geldi. Ve bir başkası." Laurel'in sesi kesildi. "Yeni formülümün feci bir kusuru olduğu ortaya çıktı. Kan Tutkusu'nu tedavi ediyordu ama aynı zamanda kan açlığını tamamen ortadan kaldırıyordu. Deneklerimiz teker teker beslenmeyi reddetti. Sonra açlıktan ölmeye başladılar."

Razor, Willow'un elini sıkıca kavrayarak, "Kahretsin," diye alçak sesle konuştu.

"Yıkılmışım," dedi Laurel. "Theo'ya ne yaptığımı anlattım ve o da Serenicure-L'yi ve formülün önceki tüm yinelenmelerini yok etmemiz gerektiğini kabul etti. Bilmediğimiz şey ise UWSI yönetiminin çoktan harekete geçmiş olduğuydu. Biz denemelerin tam bir başarısızlık olduğunu düşünüyorduk ama onlar bir fırsat görmüşlerdi. İlk formüller öldürdü

Ama benim versiyonum, UWSI ve hayırseverlerinin nihai olarak çözmek istediği bir soruna yönelik daha ince bir çözümdü. Irkın bir tür olarak tamamen ortadan kaldırılması."

Willow, "Aman Tanrım," diye fısıldadı, korku boğazının arkasında asit gibi birikiyordu.

Razor'a baktı ve onun gözlerinin kehribar kıvılcımlarla parladığını, dişlerinin uçlarının arkasına bastırdığını gördü. sıkıca kapalı ağız ve sıkılmış çene.

Laurel, "Serenicure-L büyük bir dağıtım için planlanıyordu," diye devam etti. "Kan Tutkusu için bir tedavi olarak değil, Irkın tüm üyeleri için önleyici bir tedavi olarak markalanacaktı. UWSI ve güçlü yatırımcıları yeni aşıları Serenivax'ı bir yıl içinde tanıtmayı planlıyordu. hızlandırılmış sürüm. Söylentilere göre dağıtım hakları için Scrully Pharmaceuticals gibi firmalardan en yüksek teklifleri istiyorlardı."

Willow yüksek sesle, "Scrully," diye mırıldandı. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Belli ki Aziz Anne'in sponsorlarından biriymişler," diye yanıtladı Razor. "Rahibe Agathe'nin portresinin Bay ve Bayan Simon Scully tarafından bağışlandı. Ancak şirketin şüpheli ününü de duymuş olabilirsiniz. Son yıllarda birkaç kez manşetlerde yer aldılar; ilki, şirketin patronu Simon Scully'nin şirket fiyatlarını artırmaya başlamasıydı.

patentli ilaçlar. Şirket kısa bir süre önce yine haberlere konu oldu. Varis Lars, şirketin yönetimini devraldı. babasının ölümünün ardından Tarikat'ın yanlış tarafında yer almaya başladı ve birkaç ay önce kendisi de öldü."

Willow, kız kardeşinin Colorado'ya geldiği zaman çizelgesine dayanarak, "Laurel bu videoyu kaydettikten sonra olmalı," diye tahmin etti. "Sence Laurel bu videoyu Scully Pharmaceuticals'ın yanı sıra UWSI'den de mi

kaçıyor?" "Bu mümkün," dedi Razor. "Bu şirket çok derin ceplere ve genellikle bununla birlikte gelen karanlık ortaklara sahip olmak. Bu tür bir zenginlik ve güç şirket artık var olmasa bile buharlaşıp gitmez. Her zaman devreye girmeye ve dizginleri ele almaya hazır biri vardır."

Willow başıyla onayladı ve konuşmaya devam ederken dikkatini Laurel'a verdi. "Bu formülün serbest bırakılmasına izin veremezdim,

Wills. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ben de yaptım. Theo'nun yardımıyla

Projenin tüm kayıtlarını bu flash belleğe indirdim ve UWSI sunucularındaki her şeyi sildim. Daha sonra mevcut tüm test örneklerini ve formül numunelerini

UWSI laboratuvarına gittim ve koştum." Elindeki şişeyi gösterdi. "Bu Serenicure-L'nin kalan son dozu."

Laurel şişenin tıpasını açtı, sonra kabı ters çevirdi ve bir çöp kutusuna boşalttı.

çöp kutusuna attı. Seramik bir kahve fincanı kullanarak cam şişeyi bir peçetenin içinde parçaladı ve onu da çöpe attı.

Gözlerini tekrar kameraya çevirdiğinde bakışlarında çelişkili ve pişmanlık dolu bir ifade vardı. "Formülü yok etmek güvende olduğum anlamına gelmiyor. Theo beni

korumak için geride kaldı.

Ona yapmaması için yalvarmama rağmen. Ona yapabileceklerinden çok korkuyorum. Kendim için de korkuyorum, senin için de. Artık UWSI, benim kanımın Serenicure-L yaparak, sen de güvende olamazsın, Willow. Beni alamazlarsa, hiç kuşkun olmasın, seni isteyeceklerdir. Senin kanını."

Razor alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde hırladı. "Lanet olası cesedimi çiğnemen gerek."

"Hâlâ Kan Tutkusu için gerçek bir tedavi olduğuna inanıyorum," dedi Laurel. "Onu bulmaya çok yaklaştığımız. Bu yüzden kayıtları yanıma aldım ve onları sadece senin arayabileceğin bir yere sakladım. Artık ben gittiğime göre seçim senin Wills. Bu dosyalar, çalışmalarım, benden geriye kalan tek şey. Bu diskin içindekilerle ne yapacağına sen karar vereceksin.

Yok et ya da güvendiğin birine ver. Senden tek istediğim beni affetmeye çalışman; sadece yarattığım bu korkunç şey için değil, seni de bu işe bulaştırdığım için." Laurel yanağından süzülen bir damla gözyaşını silip süpürdü. "Ne olursa olsun, lütfen seni sevdiğimi bil, Willow. Her zaman sevdim, ve hep öyle kalacak."

Laurel kameraya doğru uzandı ve ekran karardı.

Willow bir an öylece oturdu, az önce duyduğu ve gördüğü her şeyin etkisinde kalmıştı.

Duygular üzerine çökmüş, Laurel'in öldürülmesinden bu yana tüm kederini, öfkesini ve kafa karışıklığını uzak tutmak için kurduğu baraj aniden paramparça olmuş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Bir hıçkırık onu sarstı, pürüzlü ve çiğ.

Oturduğu yerden kalktı ve aceleyle çalışma odasının kapısına gitti, beceriksizce kapıyı açtı ve acısı ve üzüntüsü onu boğmadan önce dışarı fırladı.

BÖLÜM 21

"Siktir."

Razor flash belleği dizüstü bilgisayardan çıkardı ve Willow'un peşinden gitmek için sandalyesinden atlarken cebine sıkıştırdı.

Knox ve Leni hâlâ Riley ve Shannon'la birlikte mutfaktaydı. Herkesin endişeli bakışlarına bakılırsa, Willow çoktan odanın içinden geçerek çatı katındaki misafir odasına doğru koşmaya başlamıştı.

"Willow neden üzgün?" Riley kaşlarını çatarak Razor'a sordu.

Knox'un çatık kaşları da aynı soruya işaret ediyor gibiydi ama Razor hızla yanlarından geçerken tek kelime etmedi. Basamakları ikişer ikişer çıktı ve merdiven boşluğunun tepesindeki kapalı kapıya saniyeler içinde ulaştı. Ahşap panele hafifçe vurdu ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Razor içeri girdiğinde, Willow'u yatağın ucunda oturmuş, ellerine sarılmış ağlarken görünce göğsü sıkışmıştı. Kapıyı arkasından kapatarak ona doğru gitti ve onu kollarının arasına aldı.

Sanki duygularının ağırlığı tek başına taşıyamayacağı kadar ağırmış gibi ona hiç direnmedi. Onu gevşek bir şekilde kavradı, hıçkırıkları içinden çıkarken ve sıcak gözyaşları gömleğinin fanilasından göğsünü ıslatırken sırtını okşadı.

Onu hiç bu kadar açık bir şekilde perişan görmemişti, Cheyenne motelinde birlikte geçirdikleri o ilk gecede bile, uykuya dalıp dalıp ağladığında. O zaman onun için ne yapacağını bilememişti, bu yüzden bir korkak gibi onun tek başına acı çekmesine izin vermişti.

Şu anda onun acısını nasıl azaltacağını da bilmiyordu ama ona sarılmak, Willow için olduğu kadar kendisi için de önemliydi. Onun duygusal ya da fiziksel olarak acı çektiği düşüncesine katlanamıyordu. Onun acısı onun acısıydı, her ne kadar

bir kadınla böylesine derin bir bağ kurabilmesi için kan bağı olması gerektiğini düşünmüştü.

Willow'a karşı hissettiklerinin sonsuza dek onun bir parçası olacağını bilmek için kan bağına ihtiyacı yoktu. Tanıştıkları andan itibaren ona yavaş yavaş aşık olmuştu. Bundan daha uzun süre, çünkü onu sadece drone'undan izleyebildiği zamanlarda bile damarlarında onun olduğunu biliyordu.

uzaktan kamera.

Gözyaşları kuruyana ve vücudunu saran hıçkırıklar yatışana kadar ona sarıldı. Tamamen ağladıktan ve nefes alış veriş normal temposuna döndükten sonra bile ona sarılmaya devam etti. Razor onun yumuşak kahverengi saçlarına bir öpücük bıraktı.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, ona ondan ne istediğine karar verdi. Sonunda onun kollarında kıpırdandı, sonra yavaşça geri çekilerek bakışlarını onunkilere dikti.

"İyi misin?" diye sordu ona, sesi sert ve sessizdi. Elini uzatıp kızarmış yanaklarındaki ıslaklığın bir kısmını temizlemekten kendini alamadı.

Titrek ama sakinleştirici bir nefes aldı. "Şu anda ne olduğumu bilmiyorum. Şok oldum. Üzgün. Dehşete düştüm." Küçük, acı bir ses çıkardı. "Ona çok kızgınım Razor. Laurel'in bunları bana hâlâ hayattayken anlatabileceğini düşünmemiş olmasından nefret ediyorum. Belki de bunu yapabiliydik. Bunu düzeltmek için birlikte bir şeyler yapmalıyız."

Şefkatle yüzünün yan tarafını okşadı. "Kız kardeşin yaptığı işten utanıyordu.

Bunu doğru sebeplerden dolayı yapıyordu. Kaçabileceği tek güvenli yer sizdiniz ama size ne yaptığını söylemek, gerçeği öğrenirseniz sizi kaybetme riskini göze almak anlamına geliyordu."

Willow başını salladı. "Bunun yerine, beni karanlıkta bıraktı. Bana gerçeği söylemedi ki bu da bir yalan kadar iyi. Bana seçme şansı vermesi gerekirken, bunu reddetti. ne yaptığını bilme ve kendi adıma karar verme şansım oldu."

Razor suçluluk duygusunu kontrol altında tutmak için mücadele ederken

Willow'un haklı öfkesini dinledi. Bu ihmal yalanı

Willow'u kollarına alıp, ikizini ve Laurel'i mezara gönderen sırrını kaybettiği için onu teselli etmeye çalışırken, bunca zamandır içini kemiren vicdanı asit gibi yanıyordu.

Flaş belleği açtıklarında ne ile karşılaşacaklarını bilmiyordu. Laurel Townsend'in ortaya çıkardığı patlayıcı ifşaatlar kesinlikle değildi. O sadece Irkın en korkulan hastalığı için bir tedavi geliştirmeye dahil oldu, ancak yanlışıyla yanlış ellerde bir araç olarak kullanılabilecek bir serum da yarattı. tüm Irk nüfusuna ağır çekim bir soykırım uyguluyor.

Şimdi, bu iki bilimsel gelişmenin kaderi Willow'un ellerindeydi.

Eğer Laurel haklıysa, o zaman şimdi Willow'un kanı ya Irk'ın geleceğini kurtarmanın ya da sonunu riske atıyor.

"Laurel sana başka bir seçim yapma şansı bıraktı Willow. Flaş bellekteki bilgilerle ne yapmak istiyorsun?"

Onun yüzünü inceledi, ruhunu araştıran yeşil gözleri onun derinlerine uzanıyordu. "Sence ne yapmalıyız?"

Soru ve taşıdığı ağırlık karşısında sustu. "Buna nasıl karar vereceğini sana söyleyemem. Doğru olduğuna inandığın şeyi yapmalısın."

"Laurel formülüyle başarıya yakın olduğundan çok emin görünüyor. Ya haklıysa? Ya gerçekten Kan Tutkusu için gerçek bir tedavi yaratmanın eşiğinde miyiz? Bunun Irkın hiçbir üyesinin sırtını dönmeyeceği bir şey olduğunu kendiniz söylediniz."

Suratsızca başını salladı. "Bu doğru."

"O zaman denememiz gerekmiyor mu? Laurel'in ölümünün boşa gitmesini istemiyorum. Onun deneylerinde ölen tüm o hastaların da boşuna ölmesini istemiyorum."

"Ne diyorsun sen?"

"Laurel güvenebileceğim birini bulmamı söyledi. Ne yapacağıma karar vermeme yardım edeceğine güvendiğim tek kişi sensin, Razor.

Bana hiç yalan söylemeyen tek kişi sensin."

Ah, Tanrım. Sadece onun düşündüğü gibi bir adam olmayı diliyordu. Bir parçasını zorlukla tanıyordu. Şimdi ona duyduğu inanca layık olabileceğini umuyordu.

Geçtiğimiz aylar boyunca kız kardeşinin kulübesini izlemesi onun güvenine ihanet sayılmazdı, Bu gerçeği ondan saklamak bir yalandan başka bir şey değildi. Artık içinde tutmaya dayanamayacağı bir yalan.

"Willow, ben ..."

"Sürücüyle ne yapmak istediğimi biliyorum, Razor." Sanki Razor'un kendisini çoktan vermiş olduğu karardan vazgeçirmeye çalışacağını düşünmüş gibi onun yerine konuştu. "Onunla ne yapmam gerektiğini biliyorum ama sen kabul etmediğin sürece bunu yapmak istemiyorum."

Gözlerini ona dikti. "Anlat bana."

"Flaş belleği Tarikat'a vermek istiyorum. Laurel'in işini onlar yapsın. Sanırım imkanları var."

Razor başını salladı. "Öyle. Lucan Thorne ve savaşçıların ellerinin altında sonsuz kaynak ve sermaye var."

"Ve beni de alacaklar," dedi, bakışlarında kararlılık parlıyordu. "Kız kardeşimin geliştirmeye çalıştığı tedaviye katkıda bulunmak için elimden geleni yapmak istiyorum. Eğer kanımdaki iyileştirici özellikler çözümün bir parçası olabilecekse, o zaman Tarikat'ın buna erişmesini istiyorum. Bunu doğru yapmak için neye ihtiyaçları varsa. Laurel'i haklı çıkarmak ve onun iyi ve kalıcı bir şeyler yapma görevini yerine getirmesine yardımcı olmak için ne gerekiyorsa."

Ona bakarken, sesindeki vahşeti ve kararlılığı dinlerken içini gurur kapladı.

"Ne kadar inanılmaz olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye mırıldandı, kalbi henüz kırılmışken bile sahip olduğu cesaret ve onur karşısında hayrete düşmüştü. Yavaşça başını salladı, neredeyse söyleyecek söz bulamıyordu. "Ben yıkım için, öldürmek için doğdum ve yetiştirildim. Her şeye sahipsin

Ailene yapılanlardan dolayı benim türümün yok olmasını isteme hakkına sahipsin, bunun yerine bizi kurtarmaya çalışıyorsun."

Umursamaz bir ses çıkardı ve başını sallamaya başladı. "Ben sadece her iyi insanın yapacağı şeyi yapıyorum."

"Hayır. Sadece Willow Valcourt'un yapabileceği bir şeyi yapıyorsun." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Burada oturuyordum Senin gibi bir kadına layık olduğumu nasıl kanıtlayacağımı merak ediyordum. Şimdi, asla olamayacağımı anlıyorum. Sen . . .

olağanüstü ötesi. Tanrım, beni dizlerimin üstüne çöktürüyorsun."

Gözleri bir kez daha yaşlarla dolmaya başladı, ama onun güzel yüzünde gördüğü keder değildi. Sevgiydi. Bu derin bir şefkatti, o kadar saf ve dizginlenemezdi ki neredeyse onu çözecekti.

Saygılı bir küfürle onu kendine doğru çekti ve tutkulu bir öpücükle ağzını aldı.

Kollarında öylesine yumuşaktı ki, ona karşı eriyor ve dilinin darbelerini eşit bir arzuyla karşılıyordu. O Dün gece onu ilk kez tatmasının onu tekrar elde etmek için acıktıracağını bilmeliydi.

Ve onun için açlık çekiyordu.

Birbirlerini öpmeye ve okşamaya devam ederlerken, kadının yemyeşil kıvrımları adamın uyarılmasını ateşledi ve onu granit gibi sertleştirdi. Hem ona duyduğu şehvetten hem de zaten tehlikeli bir şekilde uzun süredir gözetimsiz kalan kana susamışlığından beslenen dişleri diş etlerinden fırladı.

Willow'un kanını arzulamasını fiziksel beslenme ihtiyacına bağlayamazdı. O, Willow'un kanını içmekten daha fazlasını Beslenme dürtüsü.

Onu sonsuza dek kendisine bağlayacak damarının tadına bakma arzusu uyandırdı.

Eşi olarak.

Sonsuzluğun geri kalanı için sevgilisi.

Onu şok eden derin bir saplantıyla istiyordu.

Boğazının arkasından bir hırıltı yükseldi, kendisini mi yoksa Willow'u mu uyarıyordu, emin olamıyordu. Willow ona, damarlarını yalayan bir sıcaklık oku gönderen, zevk dolu,

açgözlü bir iniltiyle cevap verdi.

Ona bir şeyin kıyısına tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu söyleyen disipline rağmen Razor, Willow'la birlikte dönerek onu yatağın üzerinde altına aldı.

Giysileri sabırsız eller ve aceleci öpücüklerle bir bulanıklık içinde çıkarıldı.

Çıplak kaldıkları anda, Razor onun içine girdi. Kadının ıslak ve sıcak hissi Razor'ın lanet okumasına neden oldu. Sikinin etrafında zarif ve yumuşaktı, bacakları onun her santimini almak için beline sarılıyordu. Derinlere daldı, görüşü

kehribar rengiyle doluydu, dişleri ateşli vücudunun geri kalanı kadar yoğun bir şekilde zonkluyordu.

Ona duyduğu arzu evcilleşmemiş, sahiplenici bir şeydi. Tek bildiği bu kadına duyduğu ihtiyaçtı. Onun kadınına.

Yatakta öpüşmeye ve birlikte hareket etmeye devam ederken dudaklarına karşı "Kahretsin, bana o kadar mükemmel uyuyorsun ki," dedi. "Sana doyacağımı hiç sanmıyorum."

Gülümsedi, kısa tırnaklarıyla sırtını çizerken ona tutunarak vücudunun her sert hamlesini karşıladı. Konuştuğunda sesi zevk ve sıcaklıktan nefessiz kalmıştı. "Mm, bu iyi, çünkü sana asla doyamayacağımı biliyorum."

Adam hızını artırırken kadının sözleri bir iniltinin içinde kayboldu. Kendi salıverilmesi şaşırtıcı bir hızla ona doğru kükrerken, onu itici, güçlü bir ritme teşvik eden şey onun çözülmesiydi. Derin ve sert bir şekilde itti, sonra neredeyse ucuna kadar çekerek, ona sahip olan acımasız bir tempo belirledi.

Altında kıvranıyor ve vücutları birlikte hareket ederken en seksi sesleri çıkarıyordu.

Boğuk bir çığlıkla boşaldı ve adam onu öpücüğüyle yakaladı. Dudakları ve diliyle ağzını ele geçirirken dişleri muazzam görünüyordu. Orgazmı onu ele geçirirken, kadının seksi onun sikini kavradı. Onun inanılmaz hissiyle inledi

Narin kasları şaftı boyunca dalgalanıyor, sıkı kılıfı kadife bir yumruk gibi uzunluğunun etrafında sıkılıyordu.

Daha derin vuruşlarla onun içine doğru sallandı, serbest kalmak için kovalayan bir hayvandı.

Ama hemen arkasından gelen başka bir açlık, içindeki daha tehlikeli yırtıcıyı harekete geçirdi.

Boşalmaya devam eden Willow'u izlemek için gözlerini açtığında, Willow'un uhrevi hırıltısına engel olamadı. boğazının derinliklerinde kıvrıldı.

Görüşü kehribar rengi ışık ve ısı yayıyordu. Yüzünün kremsi güzelliği. Beslenmek arzusuyla dişleri ağrıyordu.

Ona sahip çıkmak için.

Bir başka titreme daha onu sararken, Willow onun altına doğru eğildi ve dudakları titrek bir iç çekişle aralandı. O kadar muhteşemdi ki. O kadar seksiydi ki ona bakmak bile acı veriyordu. Kız, Willow'un kendini kontrol etmesine engel olan bir alevdi ama Willow yanmaya fazlasıyla istekliyd.

Orgazmının etkisiyle nabızı hızla atmaya başladı. Razor vücutlarının temas ettiği her yerde bunu hissetti. Onun kalp atışlarının da kendi kalp atışları kadar sert attığını duydu. İradesi dışında, bakışlarının narin boğazının kenarında zonklayan hassas atardamara kaymasına izin verdi.

Benimkini.

Sahiplenme dürtüsü vücudundaki her hücreden geçerek hissedebildiği tek şey olana kadar devam etti. Duyabildiği tek şey, ipeksi teninin yüzeyinin hemen altında hızla akan kanının sabit vuruşuydu.

Ona sahip olan ihtiyacı söndürebilecek tek bir şey vardı. Dudaklarını yaladı, ağzı aniden toz gibi kurumuşt.

Willow'u sonsuza dek kendisine ait kılma arzusuyla ve sahip olduğu ince onur kırıntısıyla boğuşurken içinden alçak bir küfür koptu.

hâlâ sahip olduğuna inanmak istiyordu.

Ateş saçan gözlerini onun bakışlarına kaldırdığında, Willow'un kendisine baktığını gördü. Göz kapakları koyu yeşil gözlerinin üzerinde ağırlaşmış, yüzü doruk noktasının ışıltısıyla kızarmıştı. Adam

onu hiç bu kadar nefes kesici bir g zellihte görmemişti. Ona bir melek gibi bakıyordu... onun meleği.

Hak etmediği ve kesinlikle asla hak etmeyeceği bir mucize.

Vahşi bir tutkuyla içine girmeye devam ederken ona bakarken neler gördüğünü ancak hayal edebiliyordu. Gözleri için için yanan kömürlere dönüşmüş, kaslı vücudunu kaplayan dermaglifler derisinin her yerinde çok renkli yılanlar gibi çalkalanıyordu. Ve dişleri, Arkası soyulmuş dudaklarının arkasında keskin uçlu hançerler gibi uzamıştı.

Bir canavara, çocukluk k buslarından fırlamış bir şeye benziyor olmalıydı. Yine de ona açık bir şefkatle ve şaşırtıcı bir arzu derinliğiyle baktı.

"Korkmuyorum," diye mırıldandı usulca, sanki düşüncelerinin yönünü, en büyük korkusunu anlamıştı. "Seninle ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor, Razor."

Bu kadını arzulamak onun her parçasını ele geçirdiğinde, kelimelerden aciz bir şekilde inkâr ederek sadece homurdanabildi.

Ona doğru uzandı ve avucunu yanağına yerleştirdi.  p c kle şişmiş dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Dün gece sana yalan söyledim," diye fısıldadı. "Senden hiçbir şey istemediğimi, sadece kısa bir süre için seninle birlikte olmak istediğimi söyledim. Bu doğru değil. Seninle her şeyi istiyorum."

Hırladı, kaşlarını çattı. Sonunda sesini bulduğunda çakıl taşı gibi çıkmıştı. "Böyle söyleme. Ben-"

Adamın zayıf uyarı girişimini, zayıf onur iddiasını yakıp k l eden bir öpücükle kesti. Ellerini adamın ensesine dolayarak başını kendine doğru çekti ve ağzının ateşiyle adamı kavurdu. Onun Dil, dişlerinin ve azı dişlerinin yanından geçip gitti, cesur vuruşları sikine kadar hissetti.

Daha birkaç dakika önce boşalmıştı ama şimdiden içinde başka bir orgazm oluşmaya başladığında vücudunun şaftının etrafında kasıldığını hissedebiliyordu. Kendi boşalması bir yük treni gibi üzerine çökmüştü, durdurulamayacak kadar güçlüydü.

Kadının dili, dişlerinin ölümcül noktalarıyla alay etmeye başladığında, adam kendini sersemletici bir salıvermenin dik kenarına doğru yuvarlandığını hissetti.

Onun öpücüğünden ayrılıp şiddetli, kontrol edilemez bir ritme başladığında içinden bir lanet fışkırdı. Willow yüzünde ortak bir açlık ifadesiyle onu izliyordu.

Boynunun kenarındaki nabız şimdi daha da sert atıyordu.

Gözlerini kaçırmak, damarının cazibesine direnmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen bakışları onda sabitlendi.

Ona acımak yerine, başını yavaşça yana çevirdi ve ona talep etmeye hakkı olmayan bir hediye sundu.

Onun asla geri veremeyeceği en kutsal parçası.

Karşı koyamayacağı kadar çok şey vardı.

Onu çok çaresizce, çok uzun süre istemişti.

Serbest bırakılması sıkılaştıkça ve temposu daha da arttıkça, kontrolünün son parçası da kırılğan tasmaını kopardı.

Keskin bir kükremeyle geldi ve aynı anda aşağıya doğru hamle yaparak dişlerini kadının boğazının yumuşak sütununa geçirdi.

Willow'un kanı, saf yıldız ışığının tadı gibi diline çarptı. Tatlı ve sıcak, ama onu hayrete düşüren, anlaşılması zor, kozmik bir güçle aşılanmış. Bir yudum, sanki hayatı boyunca uykudaymış da aniden uyanmış ve ııldamaya başlamış gibi duyularını harekete geçirdi.

Onu varlığının her hücreinde hissetti. Kalbinde. Kanında, kemiklerinde ve iliğinde.

Onun ruhunda.

Bu olağanüstü hediyeı bencilce kullandığı için vicdanının çukurunda derin bir kendinden nefret duygusu dönüp duruyordu. Pişmanlık için çok geç olsa da, kanın şaşırtıcı hazzı ve gücünün altında kara bir dalga gibi içinde çalkalanıyordu

Şimdi onu Willow'a bağlayan bağ.

Ve ona henüz söylemediği bir sır varken kontrolünü kaybettiği için kendinden nefret etse de, onun damarından içmeyi bırakamıyordu.

Hayatını alt üst eden ve onu başkaları için mahveden bu kadından kendisine akan gücün tadını çıkarmayı durduramıyordu.

Az önce yaptığı şey için kendini asla affetmeyecekti.

Asıl can sıkıcı soru, bunu yapar mıydı?

BÖLÜM 22

Razor'u damarını almaya davet ettiğinde ne ile karşılaşacağını bilmiyordu.

Adamın ısırığının acı vermesini bekliyordu, bu yüzden boğazının keskin bir şekilde delinmesi tam bir sürpriz olmadı. Onu tamamen gafil avlayan, kısa süreli rahatsızlık sarsıntısının ardından hızla gelen hislerdi.

Daha önce hiç bilmediği bir zevk içinde patladı, hepsi adamın ağzının boynuna yapıştığı temas noktasından yayılıyordu. Dişlerini derinlere batırdı, sonra kanı ağzına doğru akmaya başladığında geri çekildi. Kalbinin her çılgınca atışı, dudaklarından ve dilinden gelen emişin her sahiplenici çekişi onun hassas tenine değiyordu, orgazmını daha da sıklaştırdı, daha da yükseltti, ta ki kendisini ne kadar iyi hissettirdiğinin muazzamlığını zorlukla kontrol altına alana kadar.

İçerken onu kendine doğru çekti, ısırığının ne anlama geldiğini biliyordu - az önce Onu sonsuza dek kendisine bağlayacak bir bağ kurmaya başlaması, aldığı zevkin derinliğini daha da artırmıştı. Daha yeni gelmişti.

Ama bu durum onu daha da sertleştirmekten başka bir işe yaramamıştı. Kendinden geçerek ölebileceğini düşünene kadar onu acımasızca becerdi.

İçinde patlayan serbest bırakma telaşını tutma umudu yoktu. Dudaklarında kırık bir çığlıkla onun adıyla boşaldı. Aynı anda derinlere daldı, kendi doruk noktasının gücüyle titriyordu.

Birlikte paramparça olurlarken Willow ona asıldı. Serbest kalması ne kadar güçlüyse, ona duyduğu aşkın derinliği de o kadar güçlüydü. Sözcükler, onları içinde tutmayı bile düşünemeden dilinden döküldü.

"Seni seviyorum, Razor."

Kendisine, onun üzerine çöken ani durgunluğun sadece hayal gücü olduğunu söylemeye çalıştı. İstiyordu ki

Göğsünün derinliklerinde titreşen alçak sesli lanetin bir pişmanlık sesi olmadığına inanıyordu.

Ama adam hareketsiz kalmıştı. Duyduğu küfrü bir başkası takip etti, bu sefer daha canlıydı. Zorlukla bastırılmış bir öfkeyle doluydu.

Razor'ın dili kadının boğazında açtığı deliklerin üzerinde gezindi. Bu çok samimi bir duyguydu ama yine de içinden soğuk bir ürperti geçirdi.

"Kahretsin," diye tısladı, sıcak nefesi Willow'un yüzünün yan tarafını yelpazeleyerek ondan uzaklaşmaya başladı. "Kahretsin, Willow. Özür dilerim."

Sanki yer aniden açılmış ve onu yutmak üzereymiş gibi hissetti. "Neyin var?"

Kadının üzerinden yuvarlandı ve yatağın ucuna doğru ilerledi. Orada oturdu, öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. "Bunun olmasına izin vermemeliydim."

Willow onun sırtına, çıplak teninin her yerinde hâlâ canlı renklerle kıvranan ve dönen dermagliflere baktı. "Neyi yanlış yaptım? Söylediklerim yüzünden mi?"

"Hayır." Cevabı sert oldu. "Yaptığın bir şey yok. Söylediğin hiçbir şey."

Aniden ayağa kalktı ve aceleyle giysilerini tekrar giymeye başladı. Willow şaşkınlık ve endişe içinde onu izliyordu. Aklına korkunç bir düşünce geldi. "Ah, Tanrım. Bu benim kanım mı? Lütfen bana bunun sana zarar vermediğini söyle."

"Öyle bir şey değil." Kelimeleri ısırarak söyledi ve yüzünü ona dönmek için döndü. Onu hiç bu kadar acı çekmiş, bu kadar öfkeli görmemişti. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Burada hatalı olan benim. Kendime hakim olmak yerine daha kontrollü olmalıyım. asla geri verilemeyecek bir şey."

Sözlerinin vahşiliği karşısında irkilerek geri çekildi.

Yüz ifadesi tepki olarak daha da karardı. "Ben sadece her şeyi daha da kötüleştiriyor." Bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi, sonra zorlukla yapabiliyormuş gibi ona baktı.

onu görmeye dayanamazdı. Görünüşüne ve sesine rağmen

Sanki az önce paylaştıkları şey hayatının en büyük hatasıymış gibi, kehribar rengi bakışları dizginlenemez bir sıcaklıkla kızın üzerine dikildi.

Ayrılmış dudaklarının ardında dişleri hâlâ kocaman duruyor, kadının kanı hâlâ şehvetli dudaklarını ıslatıyordu.

Ona ters ters bakarak elinin tersiyle ağzını sildi ve tekrar küfretti. "Bir süreliğine buradan çıkmam gerek. Beni affet Willow. Şu anda senin yanında olamam."

Onun cevap vermesini beklemeden yerden pazen gömleğini aldı ve odanın diğer ucuna doğru yürümek için döndü.

kapıyı açtı. Sanki ondan yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi arkasına bile bakmadan dışarı çıktı.

BÖLÜM 23

O sadece gelmiş geçmiş en büyük pislik değil, aynı zamanda en büyük korkaktı.

Gömleğini çekiştirip aceleyle düğmelerini ilikleyerek tavan arası merdivenlerinden aşağı inerken, elinden gelen tek şey

öfke ve nefretle patlak veriyor - hepsi kendi kendine yönlendirilmiş ve hak edilmiş.

Willow'un damarından su içmesine izin verdiğinde ona en değerli hediye verdiğini düşünmüştü ama bu bile ona aşık olduğunu şefkatle söylemesinin yanında soluk kalıyordu.

Daha iyi bir adam, onun kendisi için de ne kadar önemli olduğunu söylemekten çekinmezdi. Onun ışığı, amacı, her şeyi haline geldiğini. Dizlerinin üzerine çökmeli ve ona kesin bir dille sadece

Onu seviyordu ama hayatının gelecekteki tek bir anını bile onun bir parçası olmadan hayal etmek istemiyordu.

Onun yerine, kalpsiz bir piç gibi kaçtı.

Kuyruğunu kıstırdı ve korkak bir ödle gibi kaçtı.

Gerçek şu ki, Willow'la başlattığı kan bağına tamamlamaktan başka bir şey istemiyordu. Onunla odada bir süre daha kalmasına izin verseydi

Bir dakika içinde ona kendi kanını vermekten ve onu sonsuza dek kendisine bağlamaktan kendini alıkoyamazdı. Kahretsin, şimdi bile bunu istiyordu.

Ama sırrı hâlâ aralarında dolaşırken onun hediyesini alması yeterince kötüydü. Eğer hayatlarının nasıl kesiştiğini tam olarak bilmeden ondan içmesine de izin verseydi, bu iki kat daha affedilmez olurdu. Bu haliyle, az önce yaptığı şey için kendini affettirebileceğini hiç sanmıyordu.

Razor tavan arasındaki son merdivenden inerken Knox ve Leni mutfakta baş başa duruyorlardı. Çift tatlı, özel bir anın içindeydi.

kollar birbirine sarılmış, Leni'nin hamile karnı aralarında kucakladılar. Knox, cins arkadaşının alnına şefkatli bir öpücük kondurmuştu ki, Razor'ın aniden mutfağa gelişi ikisinin de ona doğru bakmasına neden oldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Elini belli belirsiz salladı. "Sadece geçiyordum."

Sesi cehennem gibi geliyordu, boğazındaki sert, çakıllı bir sestten biraz daha iyiydi. Muhtemelen sesinden çok daha iyi görünmüyordu. Leni'nin gözleri onu görünce biraz büyüdü. Knox'un yüz ifadesi soruyla karardı.

"Her şey yolunda mı?"

Razor cevap olarak alay etti ve küçük mutfaktaki yürüyüşüne devam etti. "Sadece lanet olası şeftali."

Knox inledi. "Ne yaptın sen?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Razor yürümeye devam etti. "Lanet olsun, kardeşim." Knox Leni'yi serbest bıraktı ve

Onu. "Onunla işleri ne kadar berbat ettin?" Knox için değil ama kendisi için karanlık bir düşmanlık

Razor durdu. Savaş içgüdüsünü dizginleyemeden pençeleri parmak uçlarından fırladı. Cevabını yapıştırdı. "Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim."

Knox her açıdan büyük bir Birinci Nesil erkeğiydi ama o bile Ustura'nın patlayıcı öfkesini görünce geri adım attı. Leni'yi arkasına alarak koruyucu bir duruşa geçti. "Aklını başına topla, Raze. Özellikle de ailemin yanındayken."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Razor, içindeki canavarı kafesine geri koymak için mücadele ederken. Knox'a ve omzunun üzerinden bakan ürkmüş arkadaşına baktı. "Üzgünüm, ben Şu anda kimsenin yanında olmamalıyım."

"Yok artık," dedi Knox, hâlâ patlamak üzere olan bir el bombası gibi onu izliyordu.

Razor sabah olanları düşündü ve sert bir iç çekti. Arkadaşlık için uygun olmadığı doğrudu, ama kara ruh halinden daha önemli şeyler vardı ve

Willow'la olan başarısızlıkları yüzünden kendini cezalandırmaya devam etme ihtiyacı duyuyordu. Gözlerini kardeşine dikti. "İşte görmeniz gereken bir şey var."

"Pekâlâ." Leni'ye anlamlı bir bakış atan Knox, Razor'ı mutfaktan çıkarken takip etti.

Riley ve Shannon'ın kanepede televizyon izledikleri oturma odasından geçerek, çocuğun dizüstü bilgisayarının hâlâ sehpanın üzerinde durduğu çalışma odasına girdiler. Knox kapıyı kapattıktan sonra sandalyelerden birine oturdu.

"Willow'un kız kardeşi onun için bir video mesajı kaydetti," dedi Razor flash belleği bilgisayara takarken ve dosyayı açtı. Arkasına yaslandı ve Laurel Townsend'in çarpıcı ifşaatlarının Knox için çalınmaya başlamasını izledi.

Büyük Avcı video boyunca hiçbir şey söylemedi ama dinlediği her an yüzü sertleşiyordu ve zar zor bastırılmış bir öfke.

Video sona erdiğinde gözleri kehribar rengi bir öfkeyle yanıyordu. "O şerefsizler. Tüm türümüzü yok etmeyi planlıyorlardı."

"Hâlâ yapmayı planlıyorlar," dedi Razor. "Tek ihtiyaçları olan Laurel'in formülü."

"Ve biraz da onun kanı," diye ekledi Knox. Ağzı düzleşti. "Ya da ikiz kız kardeşinin."

Razor ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Bir yerlerde, Laurel'in yaşamasına izin vermenin operasyonları için çok büyük bir risk olduğuna karar vermiş olmalılar. Şimdi de Willow'un peşindeler."

"Ne yapmak istiyor?"

"Willow flaş belleği Tarikat'a vermek istiyor. Laurel'in araştırmasını ve Serenicare formüllerini almalarını istiyor." Boğazını temizledi. "En azından, ben onunla her şeyi berbat etmeden önce istediği buydu."

Knox onu inceledi. "Tahmin etmek ister miyim?"

Razor nefesinin altından alay etti. "Ondan içtim. Buna hakkım olmadığını çok iyi bildiğim halde onun kanını aldım."

"Kahretsin." Knox nefes verdi. "Ona hâlâ insansız hava aracıyla izleme olayından bahsetmedin mi?"

"Denedim. Şimdiye kadar her şeyi açıklamak istedim ama doğru zamanı bulamadım."

Knox homurdandı. "Doğru zaman, dişlerini onun boynuna geçirmeden önce olmalıydı."

Razor ona sert bir karşılık vermek istedi ama söyleyecek sözü yoktu. Birkaç dakika önce onu ne kadar şaşkın ve yaralı bıraktığını bildiğinden, bu durumda komik bir şey bulamadı. "Daha da kötüsü var," dedi kardeşine pişmanlık dolu bir bakış atarak. "Ondan içtikten sonra Willow bana beni sevdiğini söyledi. O anda her şeyi anlatmalıydim. Hatta ona aşık olduğumu da söylemeliydim. Bunun yerine, yanlış bir şey yapan kişinin kendisi olduğunu düşünmesine izin vererek odadan çıktım."

Knox ona baktı, suçlayıcı bir tavırla değil, ama şifreli bir sempati. "Evet, her şeyi berbat ettin." "Güven oyu için teşekkürler."

"O zaman git tamir et."

Razor başını salladı. "Sence yapabilir miyim?"

Omuz silkti. "Bu ona bağlı. Tek bildiğim, bir yıldan uzun bir süredir o kadına yarı aşık olduğun. Bunu ona söylemenin zamanı çoktan geldi de geçiyor."

Knox her konuda haklıydı. Razor sadece Willow'u işleri düzeltmek için ona bir şans vermeye ikna edebileceğini umuyordu.

"Peki ya flaş bellek?" Knox sordu. "Tarikat'taki bağlantılarına ulaşacak mısın?"

Razor zamanın çok önemli olduğunu bilerek düşündü. "Onlarla internetteki özel kanallar aracılığıyla iletişim kurabilirim. İhtiyacım olursa diye ödünç alabileceğim güvenli bir telefonun var mı? geri arama?"

"Leni'nin bodrumda eski tip bir sabit hattı var."

Razor sırtıttı. "Analog, daha da iyi. Numara kaç?"

Knox, Razor'ın kolayca ezberlediği rakamları okudu. Tarikat'ın Washington'daki merkezinde Gideon tarafından kontrol edilen şifreli bir siteye girerek mesajını yazdı ve kendisine ulaşılabilir bir numara bıraktı güvenli bir şekilde ulaşıldı.

"Haber almamız uzun sürmez."

Aynı anda kapıdan hafif bir rap sesi duyuldu. Leni'nin endişeli sesi kalın ahşap panelden gelene kadar iki Breed erkeği şaşkın bakışlar attılar.

"İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Knox bir saniyeden kısa bir süre içinde ayağa kalkmış ve açılan kapıya yönelmişti. "Ne oldu, tatlım? Bebek mi?"

"Hayır, hayır, ikimiz de iyiyiz. Lokanta için sipariş ettiğimiz yeni dondurucu erken geldi. Şoför şu anda orada boşaltmak için bekliyor, Shannon ve ben de koşup onu karşılayacağız."

"Ben de seninle geleceğim."

Kaşlarını çattı ve ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Neredeyse öğlen oldu ve dışarıda gün ışığı var. Sakıncası yoksa

Riley'e birkaç dakika bakmak ister misin? Shannon ve ben bunu halledebiliriz."

Razor, öğle vakti UV yanıkları riskine rağmen, kardeşinin hamile eşini gözünün önünden ayırma konusundaki isteksizliğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Ben iyi olacağım," diye güvence verdi Leni. "Riley de sorun çıkarmayacak. En sevdiği programlardan birini izliyor. Ayrıca, sen ve Razor burada uğraştığınız kendi işleriniz varmış gibi görünüyorsunuz."

Knox memnun görünmese de başını sallayarak onayladı ve Leni'nin ağzına şefkatli bir öpücük bıraktı. Alçak bir hırıltıyla ayrıldı. "Eğer yirmi dakika içinde evde olmazsan, oraya gidiyorum."

Gözlerini devirdi ama ona saf bir bağlılıkla gülümsedi. "Oğlumuz doğduğunda da benim üzerimde bu kadar korumacı olacak mısın?"

"Bebeğim, henüz fark etmediysen söyleyeyim, hayatının geri kalanında büyümeye ve korumaya devam edeceğim. Bu konuda herhangi bir şikayet duymak istemiyorum."

"Kim şikayet ediyor?" Gülümseyerek ve kıkırdayarak onun ulaşamayacağı bir yere doğru dans etti. "Gidelim, Shan."

Knox, "İkinizi geçireyim," dedi. Tekrar Razor'a baktı. "Burada iyi misin?"

"Evet. Sadece birkaç şeyi daha kontrol edeceğim."

Kardeşi Leni'yle birlikte dışarı çıktığında, Razor dizüstü bilgisayarına geri döndü. Yeni bir tarayıcı açtı, ardından özel sunucularından birine erişti. Alışkanlıktan olsa gerek, parmakları aylardır çektiği drone görüntülerini içeren klasöre gitti.

Video kayıtlarından birini açtı ve kamera tanıdık Colorado'nun üzerinde gezinirken ekrana baktı manzara ve bir zamanlar orada duran küçük dağ kulübesi. Videoda henüz ilkbahardı, kulübenin dışındaki kayalara ve bitki örtüsüne hala kar yapışıyordu. Dar toprak yol çamurlu ve kaygandı ama bu durum köyden yukarı doğru tırmanan siyah cipi caydırmıyordu.

Muhteşem esmerin aracı park edip direksiyonun arkasından atlayışını izlerken Razor'ın göğsü daraldı. Laurel Townsend değil, Willow Valcourt.

Kadını.

Kader arkadaşı.

Şu anda damarlarında onun kanı dolaşmasa bile bunu kalbinin derinliklerinde biliyordu.

Onun kabine girmesini izledikten sonra dosyayı kapattı ve başka bir dosyaya geçti. Daha fazla drone görüntüsü, bu sezonun ilerleyen zamanlarında kaydedilmiş. Kulübenin dışındaki bitmek bilmeyen hareketsizlik saatlerini ileri sardı. Tam olarak Willow'un karede görüneceği zaman.

Theo'yu izlediği aylar boyunca bu kayıtları ne kadar sık dinlemişti? Saplantısını yüz yüze görmenin, onunla konuşmanın, ona dokunmanın nasıl bir şey olabileceğini ne kadar sık hayal etmişti?

Şimdi, kadın tam üst kattaydı ve adamın tek yapmak istediği ondan kaçmaktı. Hayır, bu doğru değildi. Tek istediği onu sonsuza kadar yanında, hayatında tutmaktı. Bu hayalin şimdi başlamasını istiyordu ve önünde duran tek şey kendisiydi. Willow'a her şeyi itiraf etmeliydi. Umarım en başından beri ona gerçeği söylemediği için onu affedecek cesareti kendinde bulur.

Söyleyeceklerini prova ederken, Knox acil bir hızla çalışma odasına geri döndü.

"Aşağı katta sabit hat çalışıyor. Sanırım Emir mesajınızı aldı."

Razor dizüstü bilgisayarını kapattı ve telefona cevap vermek için Knox'u bodruma kadar takip etti.

BÖLÜM 24

Willow banyodan yeni duş almış ve giyinmiş olarak çıktı, nemli saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı.

Düşün düşüncelerinden arınmasına yardımcı olacağını düşünmüştü ama Razor'ı hâlâ kendisine dokunduğu her yerde hissederken aklından çıkarmak imkânsızdı. Her Okşadığı, öptüğü ve vücuduna hükmettiği yerler hâlâ hatırlanan bir zevkle ... ve özlemle çınılıyordu.

Bunun muhtemelen kendisi hakkında ne söylediğini bilmek istemiyordu. Razor ondan yeterince hızlı uzaklaşmamış, paylaştıkları şeyin bir hata olduğunu söylemişti. Daha da kötüsü, aslında bunun için özür dilemişti, bu da aralarında temel arzudan daha fazlası olduğuna inandığı için daha da büyük bir aptal gibi hissetmesine neden oldu.

Kesinlikle aralarında gerçek bir şey olduğunu düşünmesini sağlamıştı. Ona kendini özel hissettirmişti. Korunduğunu.

El üstünde tutulmuş. Ona tüm o güzel şeyleri sadece vücudunu kullanabilecek kadar güvenini kazanabilmek için mi söylemişti? Onun Kan mı?

İçinden bir ses Razor'ın bu kadar duygusuz olabileceği fikrine karşı çıktı.

duygusuz bir ölüm makinesi olarak yetiştirilmişti. Kalbinde onun bundan daha iyi olduğuna, iyi bir adam olduğuna inanmıştı. Bir yanı hâlâ öyle olduğuna inanmak istiyordu ama dışlanmaya ve istenmeyen bir yabancı gibi hissettirilmeye alışkın olan yanı, bunun biri hakkında ilk yanlışı olmadığını fısıldıyordu.

Yine de bu daha az acı vermedi.

Karanlık düşüncelere dalmamak için bir yandan yatağı düzeltmekle meşgul olurken bir yandan da misafir odasından çıkabilecek kadar vakur olmaya çalıştı. Aşağılanmış olsun ya da olmasın, bütün gün tavan arasında kapalı kalamazdı. Yatağın üzerindeki ev yapımı yorganı düzeltmeye başladığı sırada kapalı kapı çalındı.

"İçeri gel," dedi, sesi kendi kulaklarına bile temkinli geliyordu.

Düğme çevrildi ve panel gıcırdarak açılmaya başladı. Willow, Razor'ın dönmüş olma ihtimaline karşı kendini hazırladı ama onun yerine kolunun altında dizüstü bilgisayarıyla odaya giren Riley oldu.

Çocuk içeri girerken Willow, "Merhaba," dedi. kendini yatağın ucuna bıraktı. "Ne yapıyorsun?"

Omuz silkmesi tüm vücudunu kapsıyor gibiydi. "Sıkıldım."
"Annen nerede?"

"Leni Teyze ile lokantaya gitti."

"Peki diğer herkes nerede?" Willow sözünü sakındı. "Bilmiyorum."

Willow, Riley'nin evde yalnız bırakıldığından şüpheliydi ve Razor'ı gerçekten sormak istemesine rağmen, bir çocuğu kişisel dramına sürüklemeyi reddetti.

"Oyun oynamak ister misin?" diye sordu, bilgisayar açarken bacaklarını yatağın üzerinde salladı. Kızın cevap vermesini beklemedi. Küçük elini yatağa vurarak, neredeyse onun yanına oturmasını talep etti.

Willow oturdu ve dizüstü bilgisayar ekranının uyanmasını izledi. Sakin bir bahar mevsiminin havadan çekilmiş görüntüsü dağın yamacı monitörü doldurdu. Manzara garip bir şekilde tanıdıktı.

Ekrandaki resme bakarken ensesindeki ince tüyler diken diken oldu.

Tanıdık olmaktan da öteydi. O eğimli dağ manzarasını nerede olsa tanırdı.

"Bunu nereden buldun?"

Riley yine tüm vücuduyla omuz silkti. "Hiçbir şeyin olmadığı aptalca bir film."

"Bir bakabilir miyim?" diye sordu, dizüstü bilgisayarından alarak.

Fotoğraf aslında duraklatılmış bir videoydu. Bir çeşit Bir drone tarafından çekildiği belli olan güvenlik kamerası görüntüleri. O dinledi

oynat düğmesine bastı ve dronun Colorado dağlarının tepesinde süzülüşünü şaşkınlıkla izledi. Laurel'in kulübesi kadraya girdiğinde, Willow şok olmuş nefesini tutamadı.

"Neyin var?" Riley endişeyle ona bakarak sordu.

Kız kardeşinin kamarasının drone görüntülerini izlerken kelimelerden aciz bir şekilde başını salladı. Videonun altındaki oynatma zamanlayıcısına göre, saatlerce süren havadan izleme görüntüleri.

"Bunu nasıl aldın Riley?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Belki de Razor izliyordu. Bilgisayarımı çalışma odasından aldığım da zaten açıktı."

Razor bunu izliyor muydu? Laurel'in kulübesinin video görüntülerini nereden bulmuş olabilir?

Dosyayı küçülttü ve bunun açılan klasördeki pek çok dosyadan sadece biri olduğunu fark etti. Dosyaların üzerindeki tarihler geçen yıla kadar uzanıyordu. Birkaç aylık kayıtlar olmalıydı.

Bunlar Razor'a mı aitti? Bunlarla ne halt ediyordu?

Başka bir video açtı ve birkaç dakika izledi. Sonra bir tane daha. Ve bir başkasını. Sonunda, cipinin kulübeye doğru ilerleyişini gösteren bir video açtı. Willow'un Laurel için bir torba yiyecek taşıyarak araçtan inişini izlerken nefesi ciğerlerinde sıkışmıştı.

Drone'un kamerası ona yakınlaştı ve her hareketini takip ederek durdu.

"Hey, bu sen misin?" Riley ekranı göstererek ağzından kaçırdı.

Willow sadece bakabiliyordu, kafası karışmış ve içinde giderek artan bir şüphe -ihanet- duygusu yükseliyordu. Razor'ın aylarca süren drone görüntüleriyle ne işi vardı? Dağ mı? Laurel'i mi izliyordu? Onun katilleriyle bir şekilde ilişkisi var mıydı?

Willow'u korumak için yaptığı onca şey düşünüldüğünde, bu son soru tamamen imkânsız görünüyordu. Zihni bunu neredeyse

kalbi kadar hızlıydı. Yine de ikizinin cinayetiyle bağlantısı olmasa bile, bu yine de gözetimini neden bir sır olarak sakladığını açıklamıyordu. Tabii bir sebepten dolayı utanmıyorsa.

Willow, o hareket ettikçe dronun kamerasının onu nasıl sıkıldığını izledi. Kendini bir şekilde mahrem hissediyordu. Olaydan aylar sonra videoyu izlediğine göre, kişisel alanının ihlali söz konusuydu.

Kameranın gözünün onu nasıl saplantılı bir şekilde izlediğini izlerken düşüncelerinin içine yıpratıcı bir düşünce sızdı. Bu video görüntüsü çekildiğinde Razor onun varlığından haberdar değildi. Bunca zaman onun Laurel olduğuna inanmış olmalıydı.

Başka bir video açtı ve ekranda görünene kadar ileri kaydıldı. Tıpkı daha önceki görüntülerde olduğu gibi kamera onu buldu ve tekrar yaklaştı. Sanki drone operatörü gözlerini kaçıramıyormuş gibi.

Sanki takıntılıymış gibi.

Onunla değil, ikiz kardeşiyle.

Laurel ile tanıştıklarında onu Laurel sanmıştı. dağın eteklerinde. Ve şimdi Willow onun, ikizi öldürüldükten sonra cesedine nasıl şefkatle davrandığını, sanki Laurel onun için kişisel bir anlam ifade ediyormuş gibi onu gömmeye özen gösterdiğini hatırladı. Sanki ona bir yabancı gibi değil de, bir Onun için önemli biri.

Willow onu sevdiğini söylediği anda Razor'un odadan kaçmasının nedeni bu muydu? Onun kanını içmekle hata yaptığını kendisi söylemişti. Willow'un asla gerçekten sevdiği kişi olamayacağını anlaması için sadece bir kez tatması mı yetmişti? istedin mi?

Willow, saplantı haline getirdiği ama asla sahip olamadığı kadın için sadece bir teselli ödülü müydü?

İçinde kabaran kıskançlık ve acı hissi yüzünden kendini hasta hissediyordu. Dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara koyarken titrek bir nefes aldı.

"Oyun mu oynayacağız yoksa?" Riley kaşlarını çatarak ona baktı ve ayağa kalkıp yatağın ucundaki dar yolu adımlamaya başladı.

Her şey aniden üzerine baskı yapıyordu.

Willow, kendini böyle aptal durumuna dűřürdűkten sonra Razor'la yüzleřme fikrine katlanamıyordu. Nasıl olduđunu gűrdűkten sonra

Adamın kız kardeşine aşık olduğu açıktı, onun yüzűne bir daha nasıl bakabileceğini bilmiyordu.

Burada bir dakika daha kalamazdı.

O buraya ait değildi. Ona ait değildi.

Laurel'in forműllerini ve talimatlarını iđerен flash bellek ondaydı. Onu Tarikat'a kendi bařına gűtűrebilirdi. Willow'a gelince, o sadece oradan çıkmak istiyordu.

"űzgűnűm Riley. Oyunumuz beklemek zorunda." O konuřurken çoktan botlarını giymiř ve řantasını kapmıřtı.

"Nereye gidiyorsun Willow?"

"Henűz bilmiyorum," dedi ona dűrűstçe. "Sadece gitmem gerekiyor."

Řantasını ve bűyűk boy kapűřonlu tiřűrtűnű alarak aceleyle misafir odasından çıktı ve ayakları onu taşıyabildiđi kadar hızlı bir řekilde tavan arası merdivenlerinden ařađı indi.

BÖLÜM 25

Razor, Tarikat'ın D.C.'deki merkezinden Gideon'la konuşurken konuşmaya odaklanmakta zorlanıyordu. Akli Willow'daydı.

Onun yüzünden hâlâ acı çekiyor olması, göz ardı edemeyeceği bir dikkat dağınıklığıydı. Hatta onun Kan, ona olan bağı sayesinde içinde yaşamıyordu, onun acısının ağırlığını kendi acısıymış gibi taşıyacaktı.

"Eminim size bunun bir tür patlayıcı istihbarat," diyordu Gideon. "Tarikat'ın size ve Willow'a minnettar olduğunu söylemek hafif kalır."

Savaşçılarının flash belleğin içeriğiyle yakından ilgilendikleri belliydi. Laurel Townsend'in cinayeti ve Razor'ın ölümüne neden olan olaylar hakkında her şeyi duyduktan sonra

ve Willow'u Colorado'dan Kuzey Maine Ormanı'ndaki şu anki ücra yerlerine götürmek için düzenlemeler yapıyor ve hem Razor hem de Willow'dan daha fazla bilgi alıyordu.

Gideon, "Montreal'de bu gece Parrish Falls'ta olabilecek bir ekibimiz var," dedi. "O bölgedeki tüm gündüz gezginlerimiz görevde, yoksa onları çoktan Parrish Falls'a doğru yola çıkarmış olurum. sen."

"Endişelenme," dedi Razor, göğüs kafesinin arkasındaki inatçı ağrıyı ovuşturarak. "Burada her şey güvende. Biz burada ekibinizin gelmesini bekliyoruz."

Bodrumda Razor'ın yanında duran Knox, başını eğerek acımasızca onayladı. Eski Avcı, Razor'ın kapısına habersizce gelip potansiyel tehlikeyi de beraberinde getirmesinden pek memnun olmamıştı ama Razor ve Willow'un burada kalmasına yardım etmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Laurel'in formüllerini ve araştırmalarını güvene alıp Tarikat'a teslim edin.

Razor'un birine güvenmesi gerekmeyeli uzun zaman olmuştu ve Knox'un arkasını kolladığını bilmek ona moral

veriyordu. Saygınlığını kaybetmediğini bilmek iyi hissettiriyordu.

Tarikat'la da. St. Anne's'de temizlemeleri için bıraktığı karmaşadan sonra, bugünkü çağrısının nasıl karşılanacağından emin değildi.

Şimdi yapabileceği tek şey, Willow'un onunla arasını düzeltmesi için ona bir şans daha vermesini ummaktı. Kan bağı sayesinde göğsünde biriken ağrı şimdi daha da kötüleşiyordu; kalbi parçalanacakmış gibi hissediyordu.

"Bir sorun var," diye mırıldandı. "Sorun Willow." "Neler oluyor?" Gideon telefonun diğer ucundan Hat.

Razor'ın söyleyecek sözü yoktu. Kablolu telefon ahizesini Knox'a doğru iterek bodrum merdivenlerinden yukarı fırladı. Tavan arası merdivenlerinin yarısında damarları buz kesti.

Willow yukarıda değildi. Yakınlarda olsaydı kan bağı ona haber verirdi ama tek hissettiği, etrafındaki neredeyse boş çiftlik eviydi.

İçgüdülerinin ona söylediklerine inanmayı reddederek yine de ona seslendi. "Willow!"

İrk genetiğinin tüm hızıyla misafir odasına girdi ama içerideki tek kişi Riley'di. Kucağında bilgisayarla yatağın ucuna oturmuş olan çocuk başını kaldırıp ekrana baktı. "O gitti."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ses tonundaki paniğe engel olamadı. Odayı hızlıca taradıktan sonra onun Çantası ve kapüşonu yoktu. "Nerede o, Riley?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Dizüstü bilgisayarda senin filmlerini izliyorduk ve sonra gitmesi gerektiğini söyledi."

Razor'ın midesi bulandı. "Hangi filmler?"

Ah, lanet olsun. Riley bilgisayarı çevirip Laurel'ın kulübesinin drone videosunu ona göstermeden önce bile cevabı biliyordu. Willow onun güvenlik kamerası görüntülerini görmüştü.

Colorado'da ortaya çıkmadan çok önce ikizinin kulübesini izlediğini fark etmişti. .. ve şimdi Willow gitmişti.

"Allah kahretsin."

Riley'nin gözleri kocaman oldu. "Leni Teyze insanların küfür etmesinden hoşlanmaz."

Razor topuklarının üzerinde döndü ve çocuğun önünde daha kötü bir şey söylemeden odadan çıktı. Willow'u bulması gerekiyordu. Bu lanet yerin ortasında nereye gidebileceğini sanıyordu ki?

Merdivenlerden hızla inerken mutfakta Knox'la neredeyse çarpışıyordu. "Ne oldu?"

"Willow. O gitti."

Knox kaşlarını çatı. "Nereye gitti?"

Soğuk bir endişe Razor'ı iliklerine kadar ürpertti. "Bilmiyorum ama onu bulmak zorundayım."

"Razor, yapamazsın-"

Kardeşinin uyarısını dikkate almayarak arka kapıyı açtı ve dışarı çıktı; bulutsuz, öğle vakti gökyüzünün yakıcı ışığına doğru ilerledi. UV ışınları onu neredeyse kör ediyordu, güneş ışığı çıplak tenine değdiği her yeri yakıyordu.

Umurunda değildi.

Hissedebildiği tek şey Willow'un şaşkın, kırık kalbi ve buna neden olanın kendisi olduğunu bilmenin verdiği acıydı. Gerçek yüzünden onu kaybetmekten bu kadar korkmasaydı bunu engelleyebilirdi. Şimdi onu yine de kaybetmişti ve bunu açıklamak için asla şansı olmayabilirdi.

Eski çiftlik evinin etrafında koşturdu ama Willow'u hiçbir yerde bulamadı. Arka taraftaki ormanda da onu hissetmemişti ve gidebileceği diğer tek yer, evin önünden her iki yöne de uzanan asfaltsız, iki şeritli otoyoldu.

Eğer yaya olsaydı, çok uzağa gitmiş olamazdı.

Toprak yol boyunca koşmaya başladı, kavurucu güneş ışığı yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı. Bir Birinci Nesil Irk olarak, UV ışınlarının onun için diğerlerinden daha ölümcül olduğunu biliyordu. Yanıkların cildini ve gözlerini yiyip bitirmeye başlamasından önce on dakikası vardı. Güneş geri kalanını tüketmeden önce en fazla yarım saati vardı.

Arkasında bir aracın gürlediğini duyana kadar ne kadar koştuğunu bilmiyordu. Zar zor görebiliyordu. artık. Çıplak elleri ve kolları kabarmış ve kızarmıştı, güneş ışığı ona saldırmaya devam ettikçe glifleri tütüyordu.

Yanına eski bir Bronco yanaştı. Direksiyonda Knox vardı, gözlerini koyu renk güneş gözlükleriyle kapatmış, yüzünü de örgü bir kar maskesiyle örtmüştü. "Sen aklını mı kaçırdın? Aklın var mı?"

"Onu bulmak zorundayım."

"Bu şekilde fazla uzağa gidemezsin ve bunu sen de biliyorsun Raze."

Hırladı ve yürümeye devam etti. Knox küfrederek gaza bastı ve aracı iki şeritli yolda Razor'ın önünü kapatacak şekilde yönlendirdi.

"Kamyona bin kardeşim. Küllerini toplayıp seni geri getirmek zorunda kalmadan önce."

Razor öfkelenmişti ama Knox'un haklı olduğunu biliyordu. Birkaç dakika sonra Willow da dahil olmak üzere kimsenin işine yaramayacaktı.

Onun gerçekten gittiğini kabul etmek istemiyordu ama içindeki her şey onun nereye gitmiş olursa olsun çoktan kilometrelerce uzaklaşmış olması gerektiğini hissediyordu. Onunla birlikte bir yolculuğa mı çıkmıştı?

Biri mi? Geldiklerinden beri gözlemlediği kadarıyla yol, ara sıra yerel trafik ve Kuzey Maine Ormanı'ndan başka bir yere giden seyrek tomruk kamyonları ya da tırlar dışında pek de hareketli bir cadde sayılmazdı.

"Bir yolunu bulacağız," dedi Knox, derin sesi şimdi daha yumuşaktı. "Onu bulacağız, Raze. Ama önce iyileşebilmen için içeri girmen gerek."

Razor sık ormanı kesen, sonsuz gibi görünen yola son bir kez daha baktı. Tek tesellisi Willow'un hayatta olmasıydı. Ve o hayatta olduğu sürece, bu kesinliği kanında hissedecekti. Kalbinde ve ruhunda.

Onu bulacaktı. Neden böyle davrandığını açıklamak zorundaydı. Ona karşı dürüst olmaktan korkuyordu ve bunu bilmesine ihtiyacı vardı.

onu hayatındaki herkesten ve her Şeyden daha çok seviyordu.

Willow'un, onun için tek kadın olduğunu ve her zaman da öyle kalacağını anlamasını sağlamalıydı. İhtiyacı olan tek Şey, ona en başından beri   ylemesi gereken her Şeyi   yleme Őansıydı.

"Tamam," dedi, sesi havasızdı ve kavrulmuş boğazındaki kül gibi kuruydu.

Knox başını onaylarcasına eğdi, sonra eğildi ve Razor'un binmesi için yolcu kapısını açtı.

BÖLÜM 26

Willow, Parrish Falls'un yaklaşık üç saat doğusundaki işlek otoyollar arası kamyon durağına aracını yanaştıran teslimat kamyonu şoförüne "Getirdiğin için tekrar teşekkürler," dedi.

"Hiç sorun değil," diye onu rahatlattı nazik, yaşlı adam. "Zaten büyük tesise yeni aletler teslim etmek için bu tarafa gidiyordum. Pek konuşkan olmasanız da bir süreliğine de olsa size eşlik etmek güzeldi."

Willow ona zayıf bir gülümseme verdi. Bırakın bir yabancıyla sohbet edecek enerjiyi bulmayı, uzun yol boyunca kendini tutabilmek için yapabileceği tek şey buydu. Ayrıca, onu ya da sorunlarını ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Yaşlı kamyoncu ne kadar zararsız görünse de, dışarıda hala kötü adamlar olduğu gerçeğini unutmamıştı onu arıyordu. St. Anne's'daki saldırının üzerinden sadece iki gün geçmişti ve Parrish Falls'ta Knox ve Leni ile birlikte Razor'ın yanında kendini güvende hissetmiş olsa da savunmasızdı, dışarıda tek başınaydı.

Lou adında bir dede olan ve ona gururla söylediği gibi sekiz torunu ve yolda iki torununun torunu olan kamyoncu, büyük kamyonu durdurup Jenny'yi indirirken ona baktı. "Buradan nereye gidiyorsun Jenny?"

Knox ve Leni'nin evinin hemen önünden onu aldığı anda ona sahte bir isim vermişti. Kuzey Maine Ormanı'ndaki boş yolda neden yalnız olduğunu sorduğunda, ona birkaç aylığına otostopla ülkeyi dolaşmak istediğine dair aynı derecede sahte bir hikâye anlatmıştı.

Ona inanıp inanmadığını bilmiyordu ama söylediği hiçbir şeyi sorgulamamıştı ve bunun için ona minnettardı.

"Henüz emin değilim," diye dürüstçe cevap verdi.

Artık Colorado'daki evine geri dönemezdi. Laurel'in katillerinin onu bulmasından endişe etmese bile

Orada, ikizinin öldürüldüğü yere yakın bir yerde yaşamaya çalışmayı hayal bile edemiyordu. Yeni bir yerde her şeye yeniden başlamanın zamanı gelmişti.

Hayatının çoğunu tek başına geçirdiği için yalnız kalmaktan korkuyordum. Ama her nasılsa bu sefer Razor olmadan

-Kendini yalnız ve başıboş hissediyordu.

"Nereye gidiyorsan kendine dikkat et," dedi yaşlı adam, gözlerinde ciddi ve sempatik bir bakışla.

Başını salladı. "Teşekkür ederim. Torunlarını gördüğünde onlara sarıl."

Kıkırdadı. "Oh, buna hiç şüphe yok. Güle güle, Jenny."

"Güle güle, Lou."

Kamyondan indi ve kaldırımını geçti, elleri ceplerinde ve başı arabanın içine doğru eğikti.

büyük boy kapüşonlu. Lou, Bangor havaalanının eyaletler arası yoldan sadece bir saat güneyde olduğunu söylemişti. Belki de

o yöne doğru otostop çekebilir, sonra da bir süreliğine sığınmak için sıcak ve uzak bir yere uçak bileti alabilir.

Razor'ı yüzüstü bıraktığı için suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Laurel'a karşı olan yükümlülüğünü de yerine getirmemişti. Willow'un, kardeşinin ölümünün boşuna olmadığından emin olmak gibi bir görevi vardı.

Laurel'in Kan Tutkusu için gerçek bir tedavi araştırmasının katillerinin eline geçmesine izin verilemezdi. Bu insanların formülü korkunç bir şeye dönüştürmeleri engellenmeliydi.

Eğer ortadan kaybolursa, en azından hiç kimse onun kanını, Irk'ın tüm nüfusunu yok etmeye yönelik iğrenç planlarını ilerletmek için kullanamayacaktı.

Razor'un ihaneti onu ne kadar incitmiş olsa da içinde onun olmadığı bir dünya düşüncesi. Artık onun dünyasında olamayacak olması yeterince kötüydü.

Yapması gereken şey için kendini toparlayan Willow, bir adım attı. kamyoncu dükkânına girdi ve etrafta onu götürebilecek potansiyel iyilikseverleri aradı.

Seçenekleri son derece azdı. Asık suratlı bir yirmi Kasiyer tezgâhının arkasında telefonunda gezinen bir adam duruyordu. Kız içeri girdiğinde ona kısa bir bakış attıktan sonra tekrar kaydırmaya devam etti. Diğer müşteriler arasında kaba saba görünümlü birkaç kamyoncu ve ona yağlı bir gülümseme takınan, yüzünde fazlasıyla ilgi uyandıran dağınık sakallı yaşlı bir adam vardı.

Kapüşonunu başının üzerinden daha da çekiştirerek, bu kısa süre için yiyecek bir şeyler toplamak üzere atıştırmalık reyonuna girdi.

pitstop umduğundan daha uzun sürdü. antasına sığacak ve cüzdanındaki az miktardaki parayı aşmayacak birkaç şey seçerek mağazayı incelerken rahat görünmeye çalıştı ve bir mucizenin onu oradan çıkarması için dua etti.

Belki kasiyer, bir araç paylaşım servisini aramak için telefonunu kullanmasına izin verirdi? Ona sormanın denemeye değeri olduğunu düşündü.

Elindeki küçük atıştırmalıklarla kasaya doğru ilerlemeye başladı; tam o sırada polis devriye arabasının öndeki park yerlerinden birine girdiğini fark etti. İki üniformalı polis arabadan inip girişe yaklaştı.

Kahretsin. Willow hızla yoldan saptı ve onlar içeri girerken koridorların arkasına doğru ilerledi. Onu arıyorlarsa saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Kendisi için bir tehdit oluşturmuyor olsalar bile, onların dikkatinden kaçacak hiçbir yer yoktu. Cam cepheli buzdolaplarının olduğu duvara doğru süründü, sırtını mağazanın önüne döndü ve düzinelerce gazlı içecek, meyve suyu ve şişelenmiş suya ilgi gösteriyormuş gibi yaptı.

Memurlardan biri kasiyere "Kasada hiç biftekli sandviç var mı?" diye sordu. "Bugün öğle yemeğini yolda yiyeceğiz."

"Sanırım biraz var. Kontrol edeyim."

Willow, tezgâhtar memura yardım etmek için yana kayarken buzdolabının camındaki yansımaları izledi. Polisin ortağı cips raflarına yöneldi. Bu arada, mağazaya başka bir müşteri girdi, takım elbiseli, uzun boylu bir adamdı.

'mankafa muhasebeciler' ve onlar yüzünden geç dosyalanacak raporlar hakkında gevezelik ediyordu. Bir poşet kraker almak için durakladı, sanki dükkândaki herkesin onun ne kadar büyük ve önemli biri olduğunu duyması gerekiyormuş gibi konuşmaya devam ediyordu.

Willow gözlerini devirdi, polisin varlığından duyduğu endişeye rağmen sinirlenmişti.

"Sakıncası var mı?" Birdenbire onun hemen yanında duruyordu. "Hayır, sen değil Marcus. Soda kutularının önünü kesen bir çocukla konuşuyorum."

Willow kenara çekilirken başını çevirip ona baktı. Kurnaz, koyu kahverengi gözleri bir saniyeden kısa bir süre için bakışlarıyla çarpıştıktan sonra özür dilemeden ya da ilgilenmeden uzaklaştı. Cam kapıyı açtı ve bir kola çıkardı, Kapının gürültüyle kapanmasına izin vererek halk arasındaki konuşmasına devam etti ve kasaya doğru yürüdü.

"Peki, bu komisyonlar için daha ne kadar beklemem gerekecek?"

Willow onu duymazdan geldi, daha çok polis memurlarının nerede olduğuna odaklanmıştı. Takım elbiseli adam dikkatini o kadar uzun süre dağıtmıştı ki, onları bir an için dükkânın içinde kaybetmişti. Kadın ikisini de cips reyonunda gördü, ikisi de ona bakmıyordu.

Bir şişe su alıp kolunun altına sıkıştırdı. ve seçtiklerini tezgâha kadar taşıdı. Tezgâhtardan telefonunu ödünç almak istese de içeride daha fazla oyalanmaya cesaret edemedi. Polis gittikten sonra tekrar deneyebilirdi.

Mümkün olduğunca çabuk nakit ödeme yaptı, sonra da aceleyle dükkândan çıktı.

Kapıdan daha yeni çıkmıştı ki arkadan ağır bir el omzuna kondu. "Affedersiniz, Bayan."

Hay sikeyim. Sandviçleri soran polisti.

Arkasını dönüp az önce içine düştüğü tehlikeyle yüzleşip yüzleşmeyeceğini düşünürken dehşet okları içinden geçiyordu

ya da kaçmak için.

"Bir yere varmak için çok acele ediyor olmalısınız," dedi memur başının arkasına doğru.

Yavaşça arkasına döndü ... ancak adamın su şişesini tuttuğunu fark etti.

Rahatlamış bir nefes verdi ve şişeyi ondan aldı.
"Teşekkür ederim."

Başını salladı ve ona dostça bir gülümseme verdi. "İyi günler dilerim."

Endişesi bir gelgit gibi serbest kaldı.
iki polisin devriye arabalarına binip
uzakta. Paranoyası sadece buydu. Tanrım, tam bir sinir
küpüydü.

Ve hâlâ Bangor'a gidecek bir araç bulma sorunu
vardı, umarım hava hâlâ aydınlıkken.

Hızla yaklaşan ayak sesleri solunda bir yerden geliyordu.
"Hey, buradan Medway'e nasıl gidebileceğimi söyleyebilir
misin?"

Bilmediğini söylemek için başını çevirdi ve takım elbiseli
adam olduğunu fark edince şaşkına döndü. Adam
Gülümsüyordu ama kara gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Ona
yaklaştı -çok yaklaştı- ve aniden elini kaldırdı.

Willow, adam şırıngayı boynunun yan tarafına
batırmadan önce, güneş ışığında parlayan şırınga iğnesinin
ışıldısını gördü. Etrafındaki dünya kararmaya başladı.
Bacakları tutmaz oldu ama adam onu tuttu ve bekleyen
aracına doğru götürmeye başladı.

"Evet, bu o," dedi kısık bir sesle Bluetooth'una. "Onu
kontrol altına aldım. Onu şimdi getiriyorum, efendim."

BÖLÜM 27

Razor inleyerek gözlerini açtı.

Yaşadıklarının en kötüsü geçmiş olmasına rağmen, acı vücudunun büyük bölümünü yakıyordu. Kemiklerinden sıyrılıyormuş gibi hissettiği derisi tekrar birbirine yapışmış, Willow'un kanının artık içinde yaşıyor olmasının faydasıyla normalden daha hızlı iyileşmişti.

Yattığı tavan arası misafir odası karanlıktı, tek ışık küçük pencereden giren ince aydan geliyordu. Saatlerdir bilincini kaybetmiş ve iyileşmeye çalışıyor olmalıydı. Hatırladığı son şey, ultraviyole ışınları onu yolda neredeyse duman ettikten sonra Knox'un onu eve geri getirmesi ve merdivenlerden çıkmasına yardım etmesiydi.

Şimdi, alt kattan gelen konuşma sesleri - Knox'la konuşan iki derin erkek sesi ve bir çift kadına benzeyen sesler - sersemliğinin son kırıntılarını da silkelemesine yardımcı oldu. Erkek seslerinden birini tanıdı. Knox'un Sibirya aksanlı hırıltı, Razor'un yıllar boyunca zaman zaman konuştuğu bir Breed savaşçısı ve Montreal'in lideri Nikolai'den başkasına ait olamazdı. Komuta merkezi.

Asayiş ekibi Parrish Falls'daydı.

Razor yatakta yavaşça doğruldu, bu hareket gücünü itiraf etmek istediğinden daha fazla tüketmişti. Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallayarak, sadece nefes almaya odaklanmak için durakladı.

Başı çarpıyordu. Yumuşak, soluk ay ışığı, kavrulmuş retinalarına bir flaş ışığı kadar parlak geliyordu. O gün güneş ışığına maruz kalan her yeri asit banyosuna daldırılmış gibi hissediyordu.

Ama onu en çok rahatsız eden şey kalbindeki, varlığının ta kendisindeki huzursuz edici, ısrarcı sessizlikti. İçindeki sessizlik onu iliklerine kadar soğutuyordu. Bir parçası hissetti ki

Sanki uyurken ruhunun önemli bir parçası akıntıya kapılmıştı.

Ah, lanet olsun.

"Willow."

Yaralı vücudunun dayanılmaz protestolarına aldırmadan ayağa fırladı. Misafir odasından çıkıp titreyerek çatı katının merdivenlerinden evin ana katına inerken adımları sürükleniyordu.

Herkesi oturma odasında toplanmış buldu. Leni minderli sandalyelerden birine oturmuş, Knox da onun yanında duruyordu. Nikolai ve deri giysili, abanoz saçlı Cins Arkadaşı Renata, Tarikat'tan başka bir çiftin yanındaki kanepede oturuyordu. Razor Tarikat komutanıyla hiç tanışmamış olsa da

Sterling Chase ya da Tavia Fairchild, nadir cins dişi Chase'i kendine eş olarak alan Razor, Tarikat'ın Boston'daki güçlü çifti hakkında kim olduklarını anlayacak kadar bilgi sahibiydi.

O yaklaşırken, grup Serenicare ve ilk deneyleri UWSI'nin formül için daha yeni, sinsi amacının temelini oluşturan doktor hakkında konuşuyordu.

"Henry Lewis'in hastalıklı kimyasal kokteylinin yeniden dolaşıma girdiğini duyar duymaz, flash belleği kendimiz görmek istedik," diyordu Sterling Chase, eli Tavia'nın elinin etrafında kilitlenmişti. "Bana kalırsa bu formül bir savaş ilanıdır. Lucan ve Tarikat'ın geri kalanı da aynı fikirde. Biz-"

Savaşçının sözleri, odadaki diğer herkesle birlikte Razor'u görünce kısa kesildi.

Aldığı bakışlara bakılırsa, ısınmış bir ölü gibi görünmesi gerektiğini fark etti. Muhtemelen o kadar iyi bile değildi.

"O gitti." İfade, yanmış boğazında düz bir ses gibi geliyordu ama içinde patlayan bir öfke fırtınası vardı. "Willow'a bir şey oldu. Artık onu neredeyse hiç hissedemiyorum."

Knox'un yüzü telaşla ciddileşti. "Onun-"

"Ölmemiş," diye araya girdi Razor. Hayır, şükürler olsun ki öldürülmemişti. Ama geçen zaman içinde bir şeyler büyük ölçüde değişmişti.

baygındı. "Onunla aramdaki bağ boğuk. Bir şey bağlantıyı köreltiyor."

Tarikat'tan gelen grup şaşkın ve endişeli bakışlarla birbirlerine baktı. Nikolai ayağa kalktı ve Razor'a soru dolu gözlerle baktı. "Sen ve bu dişi çiftleştiniz mi?"

"Uzun hikâye," diye homurdandı Razor. "Bugün hiç hakkım olmadığı halde Willow'dan içtim."

Niko kasvetli bir şekilde başını salladı, buz mavisi gözlerinde acımasız bir sempati vardı. "Nerede o?"

"Ona bir konuda yalan söylediğimi fark eder etmez gitti."

Knox, "Nereye gittiğini bilmiyoruz," diye ekledi. "Tahmin edebildiğimiz kadarıyla bir dondurucu dağıtım kamyonu şoförüne otostop çekmiş. Buradan ayrıldıktan sonra birkaç saat içinde otoyola çıkmış olabilir."

"O tehlikede," diye hırladı Razor. "Bunu hissedebiliyorum. Onu bulmak zorundayım."

Tarikat üyelerinin geri kalanı ayağa kalktı, Chase Nikolai'ye baktı. "Samanlıkta iğne aramak gibi olacak. yerini tespit etmek. Şimdiye kadar her yerde olabilir."

"Ne kadar uzağa gitmem gerektiği umurumda değil," diye mırıldandı Razor. "O güvende olana kadar dinlenmeyeceğim."

Sterling Chase elini hafifçe Razor'ın omzuna koydu. "Biliyorum. Ve bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Yıllar boyunca karşılığında hiçbir şey istemeden Tarikat'a ne kadar sık el uzattığını bilmediğimizi sanma. Şimdi sana yardım etmek için ne yapabilirsek, yaparsın."

"Ben de kardeşim," diye ekledi Knox. "Bu işte hepimiz birlikteyiz."

Beklenmedik destek onu bu kadar sarsmamalıydı ama yine de sarsmıştı. Yıkım ve kötülükten başka bir şey için doğup büyüdükten sonra, hayatını doğru olanı yaparak yaşamaya çalışmıştı. İyi insanlara yardım ederek.

Yeteneklerini kullanarak

dünya biraz daha iyi. Şimdi, bunun ona geri döndüğünü hissetmek

Yardıma en çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda böyle bir şeyle karşılaşmak neredeyse kaldıracabileceğinden fazlaydı.

Arkadaşlarına sert ve rahatsız bir şekilde başını salladı. Derin minnettarlığını ifade etmek için yapabildiği tek şey buydu. İçindeki her şey yankılanan seslere odaklanmıştı. damarlarındaki sessizlik. Kadınının, eşinin, her şeyinin ölümcül bir tehlike altında olduğunu söyleyen o soğuk dehşet.

"Onu yakaladılar," dedi, sesi boğazında çakıl taşı gibi gıcırdıyordu. "Ona bir şey yaptılar, bunu hissedebiliyorum."

Nikolai Chase'e baktı. "Çok kötü Lars ve Simon Scrully çoktan öldü. Bilgi almak için o ağaçları sallayabilirdik."

Cevap veren Tavia oldu. "O zaman doğruca UWSI'ye gidelim." Gözleri kehribar rengi bir ışıkla parladı ve dudaklarının arkasında sivri dişlerinin sivri uçları parıldadı. "Ben şahsen

Irka karşı soykırımdan kâr elde edebileceklerini düşünen hasta herifleri elime geçirmeyi çok isterim."

Diğer Tarikat üyeleri başlarıyla onayladılar.

"Komuta merkezini arayıp ekibime hazırlanmalarını ve oraya vardığımızda harekete geçmeye hazır olmalarını söyleyeceğim," dedi Niko, aramayı yapmak için iletişim ünitesini cebinden çıkarmıştı bile.

Knox Leni'nin sandalyesinden kalkmasına yardım etti ve onu nazikçe kucağına çekti. "Elimden geldiğince çabuk eve geleceğim. Sen gidiyorsun

O zamana kadar iyi olacak mısın?"

Ona endişeli bir gülümseme verdi ama başını olumlu anlamda salladı. "Dikkatli ol."

"Her zaman." Razor'ın yanına gitmeden önce ona şefkatli bir öpücük verdi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Knox. Arkadaşınla kalmalısın."

Eski Avcı alay etti. "Sorun nedir? Burada, donmuş kuzeyde yaşarken yeteneklerimin paslandığını mı düşünüyorsun?"

Razor acısına ve endişesine rağmen kıkırdadı. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey, teşekkürler."

Knox başını eğdi. "Gidip kadınını bulalım ve onu eve getirelim kardeşim."

Her hareketleri acı verici olsa da Razor, Knox ve Tarikat üyeleriyle birlikte garaj yoluna park edilmiş büyük siyah SUV'ye doğru yürüdü. Aracın içine yerleştiler, Nikolai direksiyonun arkasına geçti.

Yola çıktıktan sonra gaza bastı ve SUV kükreyerek hareket etti.

Tavia dönüp Razor'a baktı. "Ne pahasına olursa olsun onu bulacağız."

Başını salladı ama bunu yaparken bile Willow'la olan bağının zayıfladığını hissedebiliyordu. Geçen her dakika

ona olan kan bağını gittikçe inceltiyor gibiydi.

İçten içe, keskin kenarlı bir panik damarlarına yerleşmeye başladı. Ya ona ulaşmak için çok geç kalmışlarsa?

onu kurtarmak için zaman? Ya onu gerçekten sonsuza dek kaybettiye? "Bu şey daha hızlı gidebilir mi?" diye mırıldandı.

SUV'un sessizliği.

Niko dikiz aynasında onun bakışlarıyla karşılaştı. Ruh hali artık herkes arasında mizah yapılamayacak kadar acımasızdı, o bile.

Savaşçı tek kelime etmeden gaza bastı ve araç gecenin içine doğru roket gibi fırladı.

BÖLÜM 28

Montreal'e rekor bir sürede ulaştılar ve Nikolai'nin savaşçılarının geri kalanıyla UWSI merkezinin pırıl pırıl camdan yüksek kulesinden bir blok ötede, karanlık bir sokakta buluştular.

Sızma planı Razor ve diğerleri yoldayken hazırlanmış ve üzerinde anlaşmaya varılmıştı. Ekibin Amaç iki yönlü ama eşit önemdeydi: Willow'u bulup kurtarmak ve Serenicure ile ilgili her dosyaya, laboratuvar kaydına, formüle ve bilgi kırıntısına el koymak.

Razor için bu geceki görevin tek bir amacı vardı ve Willow'u tekrar kollarına alana kadar pes etmeyecekti. Onunla arasındaki kan bağının her geçen dakika azalıyor gibi görünen titreşimine sarıldı.

Onu bulmak zorundaydı.

Onu güvende tutacağına, kendi hayatı pahasına koruyacağına söz vermişti. Bu sözü tutamadığını bilerek kendisiyle yaşayamazdı. Onu önemli olan diğer her konuda da hayal kırıklığına uğrattığını bilmek yeterince zordu.

Chase, "Çabuk ilerleyebilmek için ayrılmamız gerek," diye talimat verdi. "Tavia ve ben binanın doğu kanadını alacağız. Razor ve Knox ile birlikte."

Nikolai başını salladı. "Ekibim iki grup oluşturacak. Renata ve ben binanın batı tarafını koruyacağız, geri kalanlar ise Ekibim laboratuvarı ve ofisleri toplayabileceğimiz herhangi bir bilgi için tarayacak."

Chase, "Kayıpları en aza indirin," diye uyardı. "Çoğu güvenlik görevlileri ve oradaki diğer çalışanlar sadece işlerini yapmaya çalışıyorlar. Sadece gerekirse ölümcül güç kullanın. Özellikle Willow'u içeride bir yerde tutup tutmadıklarını belirleyene kadar gizlice sızmak çok önemli."

Knox endişeyle Razor'a baktı. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Evet. Ben iyiyim." UV yanıkları artık neredeyse iyileşmişti. Hayatının son anına kadar kavrulmuş olsa bile, hiçbir şey onu Willow'u bulup kurtarma görevinden alıkoyamazdı. Arkadaşına ve onun cevabını bekleyen diğer savaşçılara, "Ben fazlasıyla hazırım," dedi. "Haydi gidelim."

Tarikat tarafından kendisine verilen bir çift yarı otomatik silahı kılıfına sokarak herkesin önünde sinsice ilerledi. Ekibin geri kalanı da gizlice hareket etti, sızma planı devam ederken karanlık şekilleri gecenin içinde kayboldu.

İleride, UWSI binası bir fener gibi parlıyordu. Neredeyse her kat aydınlatılmıştı, firmanın çalışanları görünüşe göre günün her saati çalışıyordu. Cadde katında, silahlı güvenlik görevlileri ana girişi çevreliyor ve lobide dolaşıyordu.

Oyun planı tüm saha personelini güvence altına almak ve transa geçirmek olduğundan, elleri dolu olacaktı.

Ne yazık ki, savaşçıların binanın altını üstüne getirerek Willow'u aramaları ve UWSI'nin üzerinde çalıştığı uyuşturucuyla ilgili her şeye el koymaları için bu gerekli bir adımdı.

Montreal ekibi merkezin batı tarafına geçerken, Razor ve üç yoldaşı

haber vermeden yeraltı garajına girmişler. İçeride kilitli bir servis kapısı buldular. Atlamak için zihinsel bir komut kullanarak

giriş kodunu aldıktan sonra binanın içine doluştular.

Otuz katlı bina hakkında edindikleri bilgilere göre, araştırma laboratuvarları dokuzuncu ve onuncu katlarda bulunuyordu.

Bu arada Nikolai ve ekibi idari odaları ve bilgisayar odalarını tarayarak bu bölgelerin güvenliğini sağlamalıdır.

Razor diğerleriyle birlikte merdiven boşluğuna koştu. Chase yedinci katta ayrıldı. Tavia sekizinci kata açılan kapıdan içeri süzüldü. Knox, Razor'a acımasızca başını sallayarak dokuzuncu kattaki araştırma laboratuvarlarına açılan kapıdan geçip gözden kayboldu.

Tüm gücüyle hareket ediyor olmasına rağmen Hız ve çeviklik, Razor'a her şeyi çok yavaş hissettiriyordu. Bu duygunun bir kısmı, Willow'un kendisinden gittikçe daha da uzaklaşıyor olmasından duyduğu derin korkudan kaynaklanıyordu. Onunla arasındaki bağ inceliyor, geriliyordu, artık bir iplikçik kadar kırılgandı ... ama hâlâ oradaydı.

Hâlâ hayattaydı.

Ve eğer UV ışınlarıyla kavrulmuş zihni ona oyun oynamıyorsa, kadın şu anda durduğu yerden çok uzakta değildi. Bu binanın içinde bir yerdeydi.

"Senin için geliyorum," diye fısıldadı nefesinin altından. "Dayan bebeğim. Sakın pes etme. Seni bulacağım."

Merdiven boşluğunun kapısından onuncu kata çıktı. Parlak ışıklar, beyaz fayans zeminler, paslanmaz çelik tıbbi ekipmanlar, laboratuvar çalışanları ve uğultulu elektronik cihazlarla dolu odalardan oluşan hastane benzeri alanı aydınlatıyordu.

Bu steril, iğrenç manzara kendi yetiştirilme tarzını o kadar anımsatıyordu ki öfkesini zor zapt etti.

Girişin yakınında görevli bir güvenlik görevlisi onu fark etti ve beylik silahını ona doğrultmak gibi bir hata yaptı. Razor bir hareket bulanıklığı içinde ellerini adamın boynuna doladı ve onu kırmaya hazırlandı. Chase'in gizlilik ve sınırlı zayıatla ilgili talimatlarını hatırlayarak, güvenlik görevlisini ve bilinçsiz bedeninin karo zemine kaymasına izin verdi.

İleriye doğru adım attı, uzun bir çizgiyi hızla kesti. Araştırma biriminin ortasından geçen koridor. Beyaz önlüklü insan laboratuvar çalışanları her yöne dağılmıştı. Onun geldiğini gördükleri saniye. Batan bir gemideki fareler gibi, birkaç dakika içinde kattan kaçtılar.

Başka bir güvenlik görevlisi bir kahraman gibi üzerine atıldığında, Razor saldırıyı savuşturdu ve adamın silahını ikiye böldükten sonra güvenlik görevlisini uzaktaki duvara çarptı.

Cam pencereli odaların birçoğunda yataklara bağlanmış yarı baygın kişiler vardı. Kan tutkusu çeken ve çeşitli fiziksel çöküş durumlarında olan cins erkekler, hepsi de

Willow'u ararken yanlarından geçip giderken göz kapaklarını kaldırmaktan fazlasını yapamayacak kadar zayıf ya da çok ağır uyuşturulmuşlardı.

O bu katta değildi.

Aynı anda Chase, ekibin telsizinden Tavia'yla birlikte yedinci ve sekizinci katları kontrol altına aldıklarını, ama orada da Willow'dan iz olmadığını bildirdi.

"Dokuz da negatif," diye bildirdi Knox.

Nikolai ve yoldaşları binanın batı kanadındaki personeli etkisiz hale getirdiklerini ve UWSI sunucularından veri indirme sürecinde olduklarını bildirdiler. "Biz on dakika içinde her şey tamamlanmış olur."

Razor telsizine, "Daha fazla zamana ihtiyacım var," diye hırladı. "Willow buralarda bir yerde. Bunu hissedebiliyorum."

Kimsenin iznini ya da onayını beklemedi. Tarikat durumu kendi açısından kontrol altına almıştı ama onun hâlâ bitirmesi gereken kendi işleri vardı.

Hayatta kal, Willow. Hayatta kalmana ihtiyacım var.

Binada otuz kat vardı. Willow'u bulmak için hepsini tek tek araması gerekiyorsa, bir an önce başlasa iyi olacaktı.

BÖLÜM 29

Willow kendini karanlığa gömülmüş hissetti, vücudu ağır ve soğuktu.

Zihni onları hareket etmeye zorlasa da uzuvları yerinden kımıldamayan ağırlıklar gibiydi. Savaşmaya. için Onu tutan, sahip olduğu gücün son zerresini de tüketen her neyse ondan kaçmak.

Kalın bir katran dalgası gibi, etrafındaki dünya onu içine çekmeye devam etti. Ona karşı yüzdü ve mücadele etti, içgüdüleri eğer pes eder ve onu sürüklemesine izin verirse bir daha asla çıkamayacağı konusunda onu uyarıyordu.

Ve savaşmaya devam etmesini, yaşamaya devam etmesini isteyen sadece kendi sesi değildi. Razor'un derin sesi de kafasının içinde yankılanıyordu. Onu kalbinde duydu.

Vazgeçme.

Seni bulacağım. . .

Hayatta kal, Willow. Hayatta kalmaya ihtiyacım var.

Bunun onun bir oyunu olduğunu bilse de

Boğucu zihninde, Razor'ın çaresiz, yalvaran sözleri, onu tutan sonsuz, siyah boşluktan ona uzanan bir fener gibiydi. Onun sesinin hayaletine bir cankurtaran halatı gibi yapıştı, sıkıca tutundu ve yeniden yüzeye çıkmak için savaştı.

Göz kapakları yavaşça aralandı, kendini en az geri kalanı kadar kurşuni ve işbiriksiz hissediyordu.

Bir tür hastane odasına benzeyen odanın tavanından üzerine doğru parlayan tepe lambalarının kör edici beyaz ışığı gözlerini yakıyordu. Yanında bir yerden bir makine usulca biyledi. Gözlerini kırptırdıkça yavaş temposu hızlanmaya başladı ve hırıltılı bir nefes aldı.

Hareket ettirebildiği tek şey gözleriydi. Yabancı çevresine çılgınca bakarken, elektronik monitörler, kablolar ve vücudundan yatağının başucuna yerleştirilmiş diğer birkaç makineye uzanan ince tüpler gördü.

Bir korku sarsıntısı ölü ağırlıktaki uzuvlarını kovaladı.
Hangi cehennemdeydi?

Saf adrenalinle hareket ederek oturmaya çalıştı. El ve ayak bileklerindeki sıkı bağlar onu sert hastane yatağına hapsetmişti. Ona bağlı monitörler artan paniğine yanıt olarak hızla bip sesi çıkarıyordu.

Oh, Tanrım. Ne oluyordu?

Kalkmak zorundaydı. Oradan çıkması gerekiyordu.

Ama hareket edemiyordu. Kurumuş dudaklarından kuru bir inilti kaçtı.

"Şşşt, şşşt ... Sakin ol," dedi duygusuz bir erkek sesi odanın içinden bir yerlerden. "Telaşlanacak bir durum yok Bayan Valcourt."

Sanki yoktu.

Şimdi bağlarına karşı mücadele ediyor, değerli enerjisini kurtulmak için çılgınca, nafile bir çabayla harcıyordu. Odada onunla birlikte bulunan adam yatağa yaklaştı ve objektif bir sakinlikle ona baktı. Başını eğerek, sanki iğnenin ucuna takılmış bir böcekten daha önemsizmiş gibi onu inceledi.

"Neredeyse bitirdik," dedi hoş bir şekilde.

Yaşlı bir adamdı, muhtemelen kırklı yaşlarının sonundaydı. Beyaz laboratuvar önlüğünün altında pahalı görünümlü bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymişti. Koyu renk saçları kırışmış ve Üst kısmı incelmış, sarkık çenesi düzgünce kesilmiş tuz ve biber sakalıyla kaplıydı.

Tavrında ya da yüzünde açıkça kötü bir şey yoktu ama kahverengi gözleri, sıcak yaşlar şakaklarından aşağı süzülürken bile tam bir kayıtsızlıkla ona bakıyordu.

"Geldiğinden beri seni ağır bir şekilde uyutuyorum," dedi ona. Soğuk bakışları monitörlere kaydı. "Artık buna gerek kalmamalı. Umarım herhangi bir rahatsızlık duymuyorsunuzdur?"

Ona küfretmeye çalıştı ama ağzından çıkan ses kendi kulakları için bile acınasıydı.

O da kimdi? Burası neresiydi? Ne zamandır buradaydı?

Yardım için ılık atmayı başarabilse bile onu duyabilecek başka biri var mıydı?

Kemiklerinde başlayan bir rpteri vücudunu ve uzuvlarını boydan boya dolaştı. Oda her geçen an daha da soğuyor gibiydi. Çatlamış, kuru dudaklarının ardındaki dişleri takırdamaya başladı.

Adam yatakta yatan kadına bakarken bir iç çekti. "ok fazla kan kaybettiğın için üşümüşsün. Sana başka bir battaniye getireyim." Bir süreliğine uzaklaştı ve geri dönerek hafif bir örtü ile onu dikkatlice örttü. "Bunun yardımı olur," dedi, onu bir ocuk gibi yatırarak. "Daha iyi mi?"

Cevap veremedi. Aklını toparlayamadı. Gördüğü ya da duyduğ her şeyi hissediyordu. Kesin olarak bildiğ tek şey, karanlığın hâlâ ona doğru yaklaştığı ve onu asla ıkmamayacağı kadar derine çekmeye hazır olduğuydu. Kendisiyle ilgilenen adamın deliliğini fark edemeyecek kadar ileri gitmemişti.

Onu öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu. "Kim-kim-"

Başını öne eğdi. "Ben kimim? Adım Owen Lewis. Ben kız kardeşiniz Laurel'in bir zamanlar çalıştığı araştırma enstitüsünün başkanıyım."

Sağlık ve Güvenlik Enstitüsü için Birlik, Willow'un halsiz zihni hatırlamak için yarıştı. UWSI.

Bu adamın adı neden bir şekilde tanıdık geliyordu?

Boğazındaki acılığı bastırmak için yutkundu. "Sen-sen . . . onu öldürdü."

Lewis kaşlarını çattı ve yavaşça başını salladı. "Bu şekilde olmak zorunda değildi. Bana başka seçenek bırakmadı, görüyorsunuz. Kız kardeşin UWSI'nin çalışmalarının vizyonunu anlayamadı. Bu gerçekten utanç verici. Çok zeki bir kimyagerdi. Anlaşıldığı üzere, tek paha biçilmez varlığı akli değilmiş." Willow'un kollarından kanını toplayan makinelere giden tüplere baktı. "Sanırım Laurel sana Serenicare projesindeki çalışmalarından bahsetmiştir? Serenicare-L'nin formülünden?"

Willow bağlarına karşı tekrar mücadele etti ama bağlar sıkıca tutundu. "Bırakın beni."

Ona acıyan bir gülümseme verdi. "Korkarım bunun için çok geç. Artık neredeyse tükendiniz."

Bu tüyler ürpertici ifade karşısında korku iliklerine kadar işledi. Bir yanı ona ne olduğunu anlamış olsa da, onun bu sözleri söylediğini duymak neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı. Kısıtlamalarıyla savaştı ama bu sadece onu tüketmeye yaradı.

"Biliyorsun, kız kardeşin beni ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olsa da, onun öldürülmesini istemedim. Ben özellikle istemedim

Theo Collier'ı da öldürttüler ama ikisi Serenicare projesini sabote etmek için işbirliği yaptılar. Onlar olabilir her şeyi mahvetti ve bu güven ihlali karşılıksız kalamazdı."

Willow, kız kardeşinin katilinin hem Laurel'a hem de Theo'ya yaptıkları hakkında bu kadar rahat konuştuğunu duyunca dehşete kapılarak gözlerini kapadı.

"İkisi de kendilerini çok zeki sanıyorlardı. Araştırmaları çalmak, formülleri bozmak. Yeniden yaratılması yıllar sürecektir verileri yok etmek." Lewis başını salladı. "Kız kardeşin Serenicare-L formülü sayesinde binlerce insanın hayatını kurtarabilirdi. Onun kanı Irkın küresel sorununa nihai bir çare bulmak için eksik bir parça. Bu, yirmi küsur yıl önce babamın çalışmalarıyla başlayarak onlarca yıldır geliştirmeye çalıştığımız bir şey."

Babası mı? Ve sonra kafasına dank etti; adamın adının belli belirsiz tanıdık gelmesinin nedeni buydu.

Owen Lewis, Dr. Henry Lewis'in oğluydu.

Laurel'in araştırmalarını yürüttüğü Dr. Lewis. Serenicare projesinin başlangıç noktası olduğunu söylemişti. Razor'ın bir zamanlar Dragos adında daha da büyük bir canavara hizmet ettiğini söylediği aynı Dr. Lewis.

"Babam çalışmalarını tam potansiyeliyle geliştirme şansına hiç sahip olamadı. Eğer olsaydı, belki de

Çok önceden varoluştan koparıldı. Onun yerine, bu hayali gerçeğe dönüştürme sırası bende. Kız kardeşinin ya da erkek arkadaşının yoluma çıkmasına izin veremezdim."

O konuşurken Willow'un sığ nefesi hızlandı. Owen Lewis açıkça delirmişti. Cinayete meyilli bir deliydi ve Razor'ın onu reddetmesi yüzünden aptal gururu incindiği için bugün bu manyağın eline düşmüştü.

Ancak daha da kötüsü, ondan çok daha kötüsü yaklaşan ölüm - damarlarından çektiği tüm kanla ne yapmayı planladığını fark etmenin dehşeti.

"Laurel beni alt ettiğini düşündü," diye devam etti, başının üzerindeki monitörlerden birinin ayarını yapmak için uzanırken. "Tüm Serenicare-L örneklerini yok ettiğini sanıyordu ama hala yedekte küçük bir örneğimiz vardı. Bunu yapmaması gerektiğini bilmesi gereken hain bir meslektaşımızla uğraşmamıza gerek kalmayacak kadar. efendisinin elini ısırıldı. Laurel'in kanını sentezlemek için çalışıyorduk, böylece formülü daha büyük ölçekte üretmeye başlayabilecektik ki onun tek yumurta ikizi olduğunu fark ettik." Yılan gibi gülümsedi. "Ne kadar tesadüfi bir keşif, değil mi? Kanınız UWSI'ye büyük bir çaba, zaman ve para kazandırmak üzere.

Sonunda, gezegenimizi de ait olduğu yere geri döndürecektir. -İnsan kontrolü altında. Senin kanın ve Serenicare sonunda Irk'ın Dünya'daki sonu anlamına gelecek."

İçinde öfke patladı. Her ne kadar nafile olsa da, onu yere sabitleyen deri bağlara karşı çırpındı ve çırpındı.

Kalp atışları hızlanırken ve adrenalin damarlarında muhtemelen son bir enerji patlamasıyla dalgalanırken monitörler protesto edercesine öttü. Kan kaybından kaynaklanan güçsüzlük onu sert şiltenin üzerine sarkıttı, aldığı her nefesle ciğerleri yanıyordu.

Lewis şimdi ona kaşlarını çatmış, gözlerini açıp onun insanlık dışı yüzünü gördüğünden beri ilk kez tedirgin görünüyordu.

"Bazı ipuçlarını gevşetmişsin, seni aptal kız." Sorunları düzeltirken hiç de nazik değildi, kaşları o soğuk gözlerinin üzerinde çatılmıştı. Serumların özöldüğü yerlerden sıçrayan kanlar beyaz laboratuvar önlüğünü kirletmişti. "Belki de birlikte geçireceğimiz zamanın geri kalanında seni sakinleştirmeliyim. Kanınızdan herhangi birinin Şimdi israf edebilir miyiz?"

Monitörlerden birinde bir ayarlama yaptı ve odanın etrafı kararmaya başladı.

BÖLÜM 30

Razor'ın binayı araştırması onu kat kat hüsrana ve korkuya sürükledi.

Willow'dan hiçbir iz yoktu, onun orada olduğuna iliklerine kadar emin olmasına rağmen. . bir yerlerde.

Ona olan bağı her geçen dakika zayıflıyordu ama yirmi üçüncü kattaki boş ofislerin arasından hızla geçerken damarlarında bir yaşam dalgası hissetti. Bu his kısa ve keskindi, adrenalinin acı tadıyla harmanlanmış bir panik iğnesiydi. Onun.

Lanet olsun onlara. Ona ne yapıyorlardı?

Duyularını Willow'un kanındaki hissine odaklayarak, sahip olduğu her şeyle ona yaklaştı. Bağ zayıflıyordu ama elinden kayıp gitmesine izin verecek değildi.

Ve sonra, biliyordu.

Willow yüksek katlardan birindeydi.

Vay anasını. Ondan sadece birkaç dakika uzakta olabilirdi. "Hey!" Derin bir erkek sesi arkasından seslendi.

"Seninle konuşuyorum, pislik."

Uzun boylu, tehditkâr görünümlü, koyu renk takım elbiseli bir adam açık asansörden çıkıp agresif bir tempoyla ona doğru yaklaşıırken Razor başını çevirdi. Bir kulağında kablosuz iletişim cihazı, diğer kulağında ise zar zor gizlediği bir dizi silahla asker gibi davranıyordu.

düğmesiz ceket.

Özel güvenlik, şüphesiz.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu muhafız.

Razor'ın ne olduğunu anladığında adamın gözleri büyüdü. Aklı olsaydı hemen geri döner ve oradan uzaklaşırdı. Bunun yerine, kalçasında kılıfında duran yarı otomatik tabancalardan birine uzandı.

Razor ona doğru atladı.

Willow'a olanlardan dolayı duyduğu öfke onu hiç merhametsiz bırakmamıştı. Muhafız asansöre geri dönmeye çalıştı ama insan refleksleri çok yavaştı. Razor onu asansörün yarısına kadar indirdi, başını pençeli ellerinin arasına aldı ve kaslı boynunu sanki bir daldan başka bir şey değilmiş gibi büktü.

Cesedin üzerinden kalkıp asansörden inmek üzereydi ki gözleri kapıların yanındaki numaralı panele takıldı. Yirmi dokuz kat için de düğmeler vardı ve en üst kat PH harfleriyle belirtilmişti.

Çatı katı.

Orospu çocuğu. Willow'un tutulduğu yer orası olmalıydı. İçindeki her içgüdü soğuk ve öldürücü bir kesinlikle alevlendi.

Düğmeye bastı ama hiçbir şey yapmadı. Tarafından korunuyor Bir çeşit erişim kodu. Razor zihinsel bir komutla panele vurdu ve zayıf elektronik güvenlik sistemini zihninin gücüyle patlattı.

Ölü muhafızı botuyla asansör kabininden dışarı ittikten sonra geri çekildi ve kapıların kapanmasını ve asansörün en üst kata çıkmaya başlamasını bekledi.

Asansör lüks bir çatı katının fuayesine açılmadan önce bile daha fazla silahlı güvenlik personelinin varlığını hissetti. İki iri yarı güvenlik görevlisi onu gördüklerinde şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Yoldaşları gibi, sanki kurşunlar onu durduracakmış gibi silahlarına sarıldılar. Breed olması, ikisini de yürüyen ölüler haline getirmeye yetmişti; Willow'a ulaşma kararlılığı, Razor'ı ölümcül olmaktan çok daha kötü bir şey haline getirmişti.

Dişlerini gösterip pençelerini çıkararak iki muhafızı da saniyeler içinde yere serdi. Çizmeleri çatı katının cilalı ahşap ve fayansları üzerinde sessizce ilerliyordu. Her kimse ait olduğu yerde kendisini koruyacak bir avuç ağır silahlı adamla yeterince güvende olduğunu hissetmiş olmalı. kurumsal kulenin tepesinde devasa bir özel ofis ve yaşam alanı.

Razor'ı Willow'dan uzak tutmak için tam ölçekli bir ordudan daha fazlası gerekirdi.

Şimdi onun bulunduğu yere o kadar yakındı ki damarları zonkluyordu.

Sanatla kaplı koridorda bir köşeyi dönerken koridorun en sonunda kapalı bir çelik kapıya rastladı. Ona doğru yürüdü, öfke içinde bir cehennem gibi yanıyordu.

Kapının dışındaki kalın beton duvara son teknoloji ürünü bir retina tarayıcı kilit monte edilmişti. Razor panele kısa devre yaptırmaya zahmet etmedi. Kapının kolunu tutarak, güçlendirilmiş çelik paneli çıplak elleriyle menteşelerinden kopardı ve arkasına fırlattı.

Özel bir hastanenin muayene odasına benzeyen bir odanın içinde bir adam duruyordu. Üzerinde kan sıçramış beyaz bir laboratuvar önlüğü vardı ve Razor açılan delikten içeri doğru bir adım atarken yüzünde tam bir inançsızlık ifadesi vardı.

Ama adam yaşadığı tüm şoka rağmen, durduğu yerin yakınındaki bir hastane yatağında yarı baygın yatan Willow'un boynuna bir neşter tutmayı başarıyordu.

"Daha fazla yaklaşma," diye uyardı orta yaşlı insan. Bıçağının keskin kenarı ışığın altında parlıyordu. soğuk beyaz ışık Willow'un küçülmüş formuna parlıyordu.

Razor, pençe uçlu parmaklarını esneterek homurdandı. Herhangi bir adamdan daha hızlı hareket edebilirdi ama neşterin bir hareketiyle Willow'un boğazı kesilip açılacaktı.

Onun yakınlarda olduğunu hissetmiş olmalıydı. Göz kapakları uyuşuk bir şekilde kalktı ve o güzel yeşil gözleri, belli ki uyuşturulmuş sersemliğinin içinden ona kilitlendi. "Razor ..."

Dehşetle, gücünü tüketenin sadece sakinleştiriciler olmadığını fark etti. Ona bağlı olan tüm tıbbi tüpler ve bipleyen monitörler, kanını vücudundan taşıyan tüm hatlar vücudunu yatağının etrafında bulunan toplama makinelerine -Yanında duran hasta piç neredeyse onu kurutacaktı.

Willow gözlerinin önünde ölüyordu.

"Seni orospu çocuğu," diye hırladı Razor, sesi alçaktı, tamamen insanlık dışıydı. "Onu öldürüyorsun."

Öne doğru hamle yapmaya başladı ama onu esir alan kişi neşteri boğazına daha da sıkı bastırdı. O kadar sıkıydı ki, kan tanecikleri parlayan çeliğin üzerinde toplanmaya başladı.

Bıçağı tutan adam başını salladı. "Sana geri çekil dedim. Buraya fırtına gibi girmiş olabilirsiniz ama burası benim bölgem. Sen ve senin türün yeterince uzun süre hüküm sürdünüz. Bu gece, her zaman, haklı olarak bize ait olan kontrolü geri aldım. İnsanlığa. Babamın tamamlamaktan alıkonulduğu şeyi, sonunda ben tamamladım. bitti."

Adamın bakışlarında delilik parıldıyordu ama sözleri Razor'ın zihninde bir yapboz gibi bir araya gelmeye başladı. "Baban Henry Lewis'ti."

"Dr. Henry Lewis," diye düzeltti sakallı çenesini sallayarak. "O harika bir adamdı. Çalışmaları bu dünyayı daha iyi hale getirecek parlak bir doktordu."

"Baban ölmeyi hak eden soykırımcı bir pislikti. Sen de öylesin."

Tehdit karşısında güldü. "Beni öldürseniz bile işimi durduramazsınız. UWSI-"

"UWSI'nin işi bitti," diye bilgilendirdi Razor onu. "Alt kattaki laboratuvarlarınız, bilgisayarlarınız, tüm araştırmalarınız ve formülleriniz. Artık hepsi gitti. Bu gece tüm operasyonunuzun kontrolünü kaybettiniz. Serenicare asla gün yüzü göremeyecek. Sen de göremeyeceksin."

Sonunda adamın kendine olan güveninde bir çatlak oluşmuştu. Adam irkildi ve elinde tuttuğu neştere bir anlık dikkatsizliği Razor'ın ihtiyacı olan tek fırsattı.

O kadar hızlı hareket ediyordu ki, bir hareket bulanıklığından başka bir şey değildi ve Willow'u yakalayanın üzerine atladı. Pençeleri siyah bıçaklar gibi parlayarak, insanı parçaladı ve parçalanmış bedenini cesedi odanın diğer tarafına, Willow'dan olabildiğince uzağa götürdü.

Yatağının yanına gittiğinde, tüm dikkati -tüm endişesi- onun üzerindeydi. Pençelerini geri çekerek, şefkatle onun nemli alnını okşadı. "Aşkım, beni duyabiliyor musun? Artık güvendesin, Willow."

Umutsuzca istese de buna inandığından emin değildi.

Çok zayıf, çok solgun görünüyordu.

Kahretsin, teni kan lekeli parmak uçlarının altında o kadar soğuktu ki.

"Willow? Tatlım, lütfen gözlerini aç."

Yumuşak bir şekilde inleyerek, onun için kolay olmadığı açık olsa da, yalvardığını yaptı. "Razor ..."

"Doğru, benim. Şimdi seni yakaladım." Başladı ayak bileklerindeki bağları çözüyordu. "Seni buradan çıkaracağım bebeğim. Bunu düzelteceğim. söz veriyorum."

Bileklerini saran deri kayışlara doğru ilerleyerek, onları kurtarmak için sabırsızca çalıştı. Sonra, işe koyuldu tüm tıbbi makinelerin bağlantısını kesmek.

Onu kablolardan, tüplerden ve kablo uçlarından ayırırken duygularına yenik düştü. Onu bu halde gördüğünde hissettiği ıstırabın ya da tüm bu olanlardan sonra bile onu hala kaybedebilir.

"Beni bırakma Willow," dedi ona ısrarla. "Bugün erken saatlerde gittiğini fark ettiğimde neredeyse ölüyordum. Suçlunun ben olduğumu anladığımda-"

"Hayır," diye fısıldadı, başı yastığın üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Gözleri açıktı ama zar zor. Yine de gözlerinde parlayan vahşeti fark edememişti. "Senin suçun değil."

"Evet, öyleydi." Başını onunkine doğru eğdi, nazikçe yüzünün yan tarafını okşayarak. "Neden gittiğini biliyorum. Laurel'in kulübesinin drone görüntülerini gördüğünü biliyorum. Ne düşünmüş olabileceğini biliyorum." Nefesinin altından küfretti. "I

Theo'nun benden kulübeye göz kulak olmamı istediğini söylemeliydim. Sana her şeyi açıklamalıydim.

Seni o dağa çıkarken ilk gördüğüm andan itibaren sana aşık olduğum gerçeği de dahil olmak üzere. Sen, Willow. O zamandan beri benim için başka hiç kimse olmadı. Sadece sen."

Ona bakarken boğazına bir hıçkırık düğümlendi. "Düşündüm ki ..."

"Ne düşünmüş olabileceğini biliyorum," dedi, ona verdiği acı yüzünden hâlâ kendinden nefret ediyordu. "Bilmen gereken şey, seni sevdiğim, Willow. Her zaman da seveceğim."

Yumuşak bir şekilde iç çekti, gözleri kapandı. Bir huzur üzerine çöktü ama Razor'da uyandırdığı tek şey tüyler ürpertici bir alarmdı. Kadının rengi mavinin korkunç bir tonuna doğru soluyordu. Willow'un elini kendi elinin arasına aldı ve ona biraz sıcaklık vermeye çalıştı. "Willow?"

Kız cevap vermedi. Adam dikkatlice onu kendine doğru kaldırdı. ve ona sıkıca sarıldı. Kollarında gevşekti, aldığı her sığ nefesle kayıp gidiyordu.

Ah, lanet olsun. Bunun olmasına izin veremezdi.

Ona vermek üzere olduğu hediyeği hoş karşılayıp karşılamayacağını bilmiyordu. Bu onun seçimi olmalıydı, kendisinin değil.

Onun bağını çoktan almıştı.

ona aitti. Şimdi, onu sonsuzluğun geri kalanı için kendisine bağlamak üzereydi.

Ya bu olacaktı ya da onun kollarında öleceğini hissedecekti.

Dilinden karanlık, çaresiz bir küfür döküldü. Razor bileğini ağzına götürdü ve dişleriyle sertçe ısırıldı. Yaralarından kan akmaya başlar başlamaz, onları Willow'un gevşek dudaklarına bastırdı.

"İç," diye fısıldadı şiddetle. "Lütfen, Willow... iç." Dili hafifçe bileğine değdi. Sonra tekrar.

Daha derin bir nefes aldı, sessiz bir inilti vücudunu titretti. Dili bir kez daha tatmak için geri döndüğünde, dudakları deliklerin üzerine yapıştı. İçti. Küçük bir yudum, sonra daha büyük bir yudum.

Kız ondan büyük, aç yudumlarla beslenmeye başladığında adamın içinde bir rahatlama dalgası oluştu.

"Evet," diye onu ikna etti. "İşte bu, aşkım. Biraz daha iç. İhtiyacın olduğu kadar iç."

BÖLÜM 31

Razor'ın kanının ilk tadına baktığında, kalın siyah gelgit O kadar kararlı bir şekilde geri çekildi ki, içtikçe içine dolan gücün etkisiyle geri çekildi.

Gölgelerden yapılmış, aslı olmayan ve sinmiş bir şey gibi, boşucu karanlık hiç de onunla boy ölçüşemezdi.

Razor'ın kanının kükremesi artık tükenmiş bedenini dolduruyordu. Onun gücü, onun hücrelerini ve organlarını besliyordu,

Ondan çekilen yaşam gücünü yenilemek.

Razor'un bileğini ona vermeden önceki anlarda söylediği sözler duyularında yankılanmaya devam etti. Ne kız kardeşini ne de başka birini arzuluyordu. Onu seviyordu. En başından beri seviyordu. Onu şimdi de seviyordu ve her zaman da sevecekti.

Sözleri ona öyle bir merhem olmuştu ki, asla uyanamayacağını bildiği bir uykunun kara gelgitine teslim olmaya hazır bir halde, o söyledikçe onlara sarılmıştı. Bunun yerine her zamankinden daha güçlü bir şekilde hayata geri döndüğünü hissetti.

Hepsi onun yüzünden.

Çünkü kan bağı artık onu onun zihnine, bedenine ve ruhuna bağlıyordu.

Onun kendisine olan sevgisini bağ aracılığıyla hissetti, varlığının her hücresine ve lifine yayıldığını hissettiği canlılıktan bile daha muazzam bir güçtü bu.

Razor onu, onun kendisine karşı hissettiği aynı derin şefkatle seviyordu.

Kırılmazdı. Sonsuzdu.

Willow gözlerini açtı ve onun altın rengi bakışlarının sadece sevgiyle değil, aynı zamanda derin bir endişe ve pişmanlıkla dolu olduğunu gördü. "Şimdi iyi olacaksın," dedi.

ona yumuşak bir sesle, sesi kısık ve duygu yüklü bir şekilde söyledi. "Yaşıyorsun, Willow. Güvendesin."

O da ona bir şeyler söylemek istiyordu. Ondan şüphe ettiği için ne kadar üzgün olduğunu söyleme ihtiyacıyla

dolup taşıyordu. Onu duyduğunu bilmesi gerekiyordu.

ve bir daha asla ondan şüphe etmeyeceğini söyledi.

Ona söylemek istediği her şey kalbinde neredeyse patlayacak kadar büyürken şefkatle gülümsedi. "Ben de üzgünüm," diye onu rahatlattı, sanki aralarındaki bağ sayesinde şimdi hepsini duyuyormuş gibi. "Henry Lewis'in piç oğlunun seni ele geçirmesine izin verdiğim için özür dilerim."

Bileğini nazikçe çekerken onun yanağını okşadı. ve diliyle delikleri kapattı. "Sebepler olduğum yanlış anlamalar ve şüpheler için özür dilerim. Ben de öyle düşünmüştüm. Bağımı sana zorla kabul ettirdiğim için özür dilerim, ama şimdi pişman olamam.

Hayattasın ve seni kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım."

İtirafının çiğliği gözlerinin arkasına yaşlar getirdi. O da aralarındaki bağdan asla pişmanlık duyamazdı.

Onun hayat veren kanının son damlasına kadar tadını çıkarmak için dudaklarını yalayan kadın yavaşça başını salladı.

Gücünü on katına çıkararak yatakta doğruldu ve onun pişmanlık dolu bakışlarını üzerinde topladı. "Sen benim hayatımı kurtardın Razor. Sadece birkaç dakika önce, Colorado'da ya da St. Anne's'de değil." Ona doğru uzandı ve çenesinin sert çizgisini izledi. "Tüm hayatımı saklanarak ve kaçarak geçirdiğimi hiç fark etmemiştim, tek bir kişiden değil, hayattan. Hissetmekten herhangi biri için, kendime sevme izni vermekten."

Nefesinin altında saygıyla küfretti. "Ben de aynı şekilde yaşıyordum. Sonra ilk kez seni gördüm gözetim beslemesi. O andan sonra benim için hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

Gülümsedi, neredeyse duygularının üstesinden gelmişti. "O drone görüntülerini bulduğumda, tüm eski korkularım tekrar geri geldi. O görüntüleri bulduğum için aptal olduğumu düşündüm.

Kalbimi sana açtım. Nasıl yapacağımı bildiğim tek şeyi yaptım. Ondan kaçtım. Sana inanmalıydım, Razor. Kalbimde senin hakkında doğru olduğunu bildiğim şeye inanmalıydım. Sen iyi bir adamsın. Üzgün olan benim. Yapmadığım için

üzgünüm.

sana güveniyorum. Yaptıklarımın Owen Lewis ve UWSI'nin korkunç planlarını gerçekleştirmelerine olanak sağlamış olabileceği için üzgünüm."

Razor onun yüzünü güçlü ama sonsuz derecede nazik elleriyle kavradı. "Ne o ne de UWSI artık kimseye zarar vermeyecek. Benim için önemli olan tek şey, seni tekrar kollarımda tutuyor olmam. Seni çok seviyorum, Willow. Sen benim her şey."

Boğazından bir hıçkırık koptu. "Ben de seni seviyorum."

Onu kucağına çeken Razor, aralarındaki kan bağı sayesinde aralarında aktığını hissedebildiği tüm bağlılıkla onu öptü. Onu bırakmak istemiyordu, asla. O Bu zor kazanılmış öpücüğün, ona sahip olmak için mücadele etmek zorunda kaldıkları her şeyden sonra bitmesini istemiyordu.

İhlal edilen muayene odasının dışındaki koridordan hızla yaklaşan ayak sesleri içeri süzöldüğünde hâlâ birbirlerinin kollarına sarılmışlardı.

Razor bir anda ondan uzaklaştı ve yıkımla yüzleşmek için döndü, her zamanki gibi savaşçı olanı savunmaya hazırды.

onunkiydi. Siyah savaş teçhizatı giymiş iki büyük Breed erkeği diğer tarafta belirlediğinde duruşu neredeyse anında gevşedi.

Kapı aralığında açtığı deliğin yan tarafında.

"Gizlilik ve sınırlı zayıf buraya kadarmış," dedi kısa sarı saçlı ve Rus aksanlı iri yarı adam.

ironik bir sırıtışla içeri girdi ve Owen Lewis'in parçalanmış cesedine baktı. "Görünüşe göre o pislik bunu hak etmiş."

"Öyle," diye yanıtladı Razor.

Diğer erkek onlara yaklaştı ve Razor ayağa kalkmasına yardım ederken Willow'a baktı. "Sen Willow olmalısın. Ben de

Sterling Chase, bu da eşim Tavia," dedi,

Arkasından odaya giren güzel Irk dışısını işaret etti.

Tavia, Willow'un koluna bir el koyarak, "İyi olmana çok sevindik," dedi.

Koridordan erkek ve kadın daha fazla Breed savaşçısı

geldi. Knox da onlarla birlikteydi. Hepsinin kıyafeti

Tepeden tırnağa silahlı bir kurtarma ekibi, Willow'un daha önce hiç görmediği bir şeydi.

"Kardeşini ve Tarikat'ı da yanında mı getirdin?" diye sordu Razor'a şaşkınlıkla.

Cevap veren Tavia oldu. "İnanıyorum ki seni bulmak için yeri göğü inletirdi."

"Cehennem de öyle," diye ekledi Razor, Willow'u koruyucu kol. "Artık onu bulduğuma göre, gitmesine asla izin vermeyeceğim."

Parmak uçlarıyla çenesini kaldırarak başını eğdi ve Sterling Chase boğazını temizleyene kadar bırakmadan onu tekrar öptü.

"Peki, burada ne oldu? Dışarıda her yerde ölü adamlar var, kıyma makinesi tarafından çiğnenmiş ve tükürülmüş gibi görünen bu adamdan bahsetmiyorum bile."

Razor sırttı ama dikkati Willow'un yüzünden hiç ayrılmadı. "Seni sonra bilgilendiririm. Şu anda sadece dostumu buradan çıkarmak istiyorum."

Tavia gülümsedi. "Bu bana da iyi geliyor."

Sterling Chase elini Razor'ın omzuna koydu. "Lucan Thorne hepimizden bir bilgilendirme isteyecek, ikinizden de. Laurel'in flash belleği korumamız altında olduğu için Tarikat'ın ne kadar minnettar olduğunu anlatamam. Biz Serenicare ile ilgili her şeye de el koydu. Bu projenin hiçbir parçası artık kimseye zarar vermek için kullanılmayacak."

Willow iliklerine kadar rahatlamış bir halde nefesini verdi. Bunların hiçbiri

Ama Laurel'in ölümünün boşuna olmadığını bilmek bir nebze de olsa huzur veriyordu. Willow ve Razor, bu savaşçılarla birlikte

Tarikat, ikizinin ve Theo'nun intikamını mümkün olan en iyi şekilde almıştı.

Sterling Chase'in onaylayan bakışları şimdi Razor'dan ona kaymıştı. "Bu gece kaç kişinin hayatının kurtulduğunu söylemeye gerek yok. Kız kardeşin pahasına olduğu için üzgünüm ama Lucan Thorne ve diğer arkadaşlarım adına konuşabilirim."

Kardeşlerim, Tarikat'ta her zaman bir aileniz olacak."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, bu düşünce karşısında alçakgönüllülikle. "Bu senin için de geçerli, Razor."

Chase elini uzattı

ciddi bir gülümsemeyle ona elini uzattı.

İki Cins erkek el sıkışırken, erkek ve dişi diğer savaşçılardan gelen sesler koro halinde etraflarında birleşti. "Bizi çok iyi onurlandırdınız."

Savaşçılar ve Knox teker teker yaklaşarak övgü ve güzel sözler söylediler. Willow daha önce hiç bu kadar sıcak bir ilgiyle karşılaşmamıştı; Razor'la nihayet birbirlerine ifade edebilecek kadar cesur oldukları sevgileri, bu ilgiyi daha da tatlı kılıyordu.

Geleceğin onlar için ne getireceğini ya da onları nereye götüreceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey o geleceği Razor'ın yanında geçirmek. O artık onun ailesiydi. O onun eviydi, ihtiyaç duyacağı tek gerçek kuzeydi.

Ve kalbinin derinliklerinde, iliklerine kadar, kendisinin de onun için gerçek kuzey olduğunu biliyordu.

Elleri bağı ve aralarındaki kan bağı güçle parlarken, o ve Razor arkadaşlarıyla birlikte dışarı çıktılar ve gecenin dehşetini ve katliamını sonsuza dek arkalarında bıraktılar.

EPILOG

Üç ay sonra . . .

Razor, küçük çiftlik evinin girişindeki büyük antika dede saatine bakarak Willow'a, "Vakit neredeyse geldi," diye seslendi.

Bu gece giymesi için onu ikna ettiği kazak boynunu tırmalıyordu ve çok daha azdı.

Tercih ettiği siyah tişörtler ve deriden daha rahattı ama şikâyet edecek değildi. Onu bunu giyerken görmek Willow'u mutlu ediyorsa, o da bunu seve seve yapardı.

Belki de "mutlu" biraz abartılı oldu.

Onu beklerken volta atıyor, parmağını yakanın içinde gezdiriyor ve koridordaki büyük aynada yansımasını görmekten kaçınmaya çalışıyordu. Bunu takmayı kabul etmiş olması, kendisini bunun içinde görmek istediği anlamına gelmiyordu.

Willow aşağı inerken, ikinci kattaki yatak odalarından aşağı inen merdivenlerdeki dikkatli ayak sesleri dikkatini çekti. Onu görür görmez, ciğerlerindeki tüm nefes sersemlemiş bir iç çekişle dışarı sızdı.

Cins arkadaşının güzelliği onu hiç şaşırtmamalıydı ama bu gece özellikle muhteşem görünüyordu.

İçindeki erkek olan her şey onaylayarak

ateşlendi. "Vay canına."

Son merdivenden indi ve onun için küçük bir dönüş yaptı. "İyi görünüyor muyum?"

Onu görmenin kendisine yaptıklarından dolayı güçlkle konuşabiliyordu. "İnanılmaz görünüyorsun."

Üzerinde minik altın boncuklar ve ışıltılı işlemeler bulunan kırmızı saten bir elbise giymişti. Eteği kısa ve dolgundu, üzerinde küçük belini ve nefis göğüslerini vurgulayan formda bir korsaj vardı. Genellikle kovboy çizimleri tercih etmesine rağmen, bu gece bacaklarının sonsuza kadar uzamasını sağlayan yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

Kalın siyah saçları, yüzü ve boynunun pürüzsüz sütunu boyunca kıvrılan rastgele, gevşek dallarla yumuşak bir topuz haline getirilmişti. Taktığı tek mücevher hiç çıkarmadığı yarım kalp kolyesiydi. Laurel'in eşleşen tılsımı onunkiyile birlikte zincire asılmıştı.

Willow'un göğüsleri arasında asılı kaldı.

Endişeyle elini çıplak kulak memelerine götürdü.

"Yukarıda küpelerim var. Sence onları takmalı mıyım?"

Razor yavaşça başını salladı ve ona doğru yürüdü. "Bu halinle kesinlikle mükemmel görünüyorsun."

Gülümsedi, sonra bakışları adamın giydiklerine kaydı ve küçük bir kıkırdama çıkardı. "Çok harika görünüyorsun."

Kaşlarını çattı. "Sanırım gülünç demek istediniz."

Kollarını iki yana açarak, kızın iğrenç kırmızı-yeşil Noel kazağının tüm görüntüsünü görmesini sağladı. Renkler yeterince kötü değilmiş gibi, kazağın ön tarafına dev bir Noel Baba kafası aplike edilmiş, payetli kar taneleriyle süslenmiş ve tepesine "Ho-ho-ho!" işlenmişti.

Willow'un kıkırdaması kısa bir kahkaha krizine dönüştü. Kollarını onun boynuna dolayarak, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve

onu öptü. "Merak etme, Noel kazağı giyen tek kişi sen olmayacaksın. Leni Knox'u da bir tane giymeye ikna etti."

Razor bu düşünce karşısında kıkırdadı. "İşte bu görmem gereken bir şey."

Kardeşi ve Leni, Shannon ve Riley ile birlikte iki aylık bebekleri Caleb'i de getiriyorlardı. Tarikattan birkaç çift de bu gece Parrish Falls'a davetlerini kabul etmişti; Florida'dan Hunter kardeşleri ve eşleri de öyle.

Artık her an gerçekleşebileceğine göre, Razor eski hayatıyla Willow'la kurduğu bu yeni hayatın birleşmesine hazır olduğundan emin değildi. Boş ver.

Bunu Noel Baba kazağı giyerek yapacak olması.

Willow ona gülümsedi. "Senin de çok seksi görüldüğünü düşündüğümü söylesem yardımı olur mu?"

"Olabilir," diye homurdandı. "Belki de bunun yerine bana ne düşündüğünü göstermelisin."

"Misafirlerimiz yolda," diye şakacı bir şekilde hatırlattı ona.

Adam itiraz edercesine inlediğinde, onu tekrar öptü, sonra elinden tutup oturma odasına götürdü. Rahat evlerinin geri kalanı gibi, bu oda da tamamen süslenmişti. tatil tarzı da.

Süslü yeşillikler şömine şöminasını ve pencere çerçevelerini kaplıyordu. Razor'ın birkaç gece önce evin arkasındaki ormanlık araziden kestiği büyük çam odanın en önemli parçasıydı. Şimdi ise ışıltılı süsler, çelenkler ve minik ışıklarla doluydu. Altında Ağaçta güzelce paketlenmiş hediyeler vardı - Willow'un bu gece onlarla birlikte kutlamaya gelecek herkes için yaptığı el işi çömlekler.

Dışarıda ise birkaç saat önce hafif bir kar yağışı başlamıştı, narin taneler pencereye vuruyor ve Kuzey Maine Ormanı'nın soğuşunda neşeyle dönüyor.

Her şey şenlikli bir rüyadan çıkmış gibiydi, hepsini Willow yapmıştı.

Daha önce hiç doğru dürüst bir Noel geçirmemişti ve Razor onun gözlerinde dans ettiğini gördüğü büyüün bir parçası olabildiği için mutluydu.

Ona döndü, gözlerinde sulu bir gülümseme vardı. "Çok güzel değil mi?"

Başını salladı, bakışları sadece ona odaklanmıştı. Onun kadınına.

Arkadaşı.

Ve altı ay sonra da çocuğunun annesi.

"Hayatımda bundan daha güzel bir şey görmedim." Razor onu kollarının arasına aldı ve başının üstüne bir öpücük bıraktı.

Elinde olsa bütün gece ona bu şekilde sarılmak isterdi, sadece ona karşı nefes alışını hissederdi, onun neşesi ve memnuniyeti ona hayal bile edemeyeceği bir huzur verirdi. En azından onun gibi biri için.

Parrish Falls'ta birlikte yaşamaya başlama kararı, For'u görmeden önce bile kolay bir karardı. Knox ve Leni'nin evinden bir mil kadar ötedeki şirin bir beyefendinin çiftliğinin ön bahçesindeki satış tabelası. Söğüt atlara, keçilere ve tavuklara bakmayı seviyordu ve Razor da arkadaki ısıtmalı ahırlardan birini onun için özel bir çömlek atölyesine dönüştürebilmeyi seviyordu.

Bir gün aksiyona dönmek isteyebileceğini düşünüyordu ama Knox Kuzey Maine Ormanı'nda kendi halinde yaşayarak kendi ritmini bulabildiyse, Razor da muhtemelen bulabilirdi.

Ayrıca, bahar geldiğinde ikisi de Razor ve Willow'un ön bahçesinin etrafına beyaz bir çit çekmekle meşgul olacaklardı.

Razor kendi kendine gülümsedi ve ona biraz daha yaklaştı, ikisi de arkadaşlarının ve ailelerinin gelmesini beklerken ağaçtaki parıldayan ışıkları ve dışarıda yağan karı izlediler.

Willow ona kendisini kurtardığını söylemişti. Fiziksel olarak ama onu saklandığı ve duygularından kaçtığı bir hayattan kurtardı. Gerçek şu ki onu kurtarmıştı. Onu, Montreal'deki o korkunç gecede kanının onu iyileştirdiğinden çok daha fazla iyileştirmişti.

Onu bir bütün yapmıştı.

Ona kalbinde bir yer vermişti, sonunda onun da kendini güvende hissettiği bir yer.

Ona ihtiyacı olan tek evi vermişti. Tam burada, Willow'un yanında... sonsuza dek.

GUARDIAN OF DARKNESS'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Umarım Razor ve Willow'un hikayesini beğenmişsinizdir.
Avcı Mirası serisinin e-Kitap, Baskı ve Sesli Kitap olarak
sunulan diğer kitaplarını okuyun.

Bu ve diğer tüm kitaplarımdan haberdar olmak için
lütfen VIP Okuyucu Listem'e abone olduğunuzdan emin
olun.

[HABERDAR OLMAK İÇİN KAYDOLUN!](#)

LÜTFEN BİR İNCELEME İLE YARDIMCI OLUN

Karanlığın Muhafızı'nı ya da diğer kitaplarımdan
herhangi birini beğendiyseniz, lütfen bir iki satır bile olsa
yorum yazmayı düşünün. Zamanınıza değer veriyorum
ve geri bildiriminiz ve desteğiniz için minnettarım.

**Bu hikayeyi beğendiyseniz, diğer kitaplarımdan
bazılarını da beğenebilirsiniz.** Web sitemi
(www.LaraAdrian.com) ziyaret ederek e-posta listeme
katılabilir veya herhangi bir yorumunuz varsa, bana
(Lara@LaraAdrian.com) adresinden bir satır
bırakabilirsiniz. Okurlarımdan haber almaktan her zaman
mutluluk duyarım! <3

* * * * *

BENİMLE BAĞLANTI

KURUN!

Okurlarımdan haber almayı ve sosyal medyada sizlerle bağlantı kurmayı seviyorum. Benimle iletişimde kalmanın ve bir sonraki çalışmamdan haberdar olmanın birkaç yolu var. Lütfen onlara göz atmak için bir dakikanızı ayırın ve tüm eğlence için bana katılın!

Bültenime Katılın

[KAYIT OL](#)

Beni Sosyal Medyada

Ziyaret Edin

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Pinterest](#)

[Goodreads](#)

Beni Çevrimiçi Takip Edin

[Amazon](#)

[BookBub](#)

[Goodreads](#)

[Web sitem](#)

LARA ADRIAN TARAFINDAN DAHA FAZLASI

-- PARANORMAL ROMANTİZM --

Avcı Mirası Serisi

[Karanlığın Doğuşu](#)

[Karanlığın Saati](#)

[Karanlığın Kıyısında](#)

Karanlığın Koruyucusu

Midnight Breed Serisi

[Gece Yarısı Dokunuşu \(ön roman\)](#) [Gece](#)

[Yarısı Öpücüğü](#)

[Kızıl Öpücük Gece](#)

[Yarısı Uyanışı Gece](#)

[Yarısı Yükselişi](#)

[Gece Yarısının Peçesi](#)

[Gece Yarısının Külleri](#)

[Gece Yarısının Tonları](#)

[Gece Yarısı](#)

[Tarafından Alınan](#)

[Gece Yarısından](#)

[Daha Derin Gece](#)

[Yarısının Tadı Gece](#)

[Yarısından Sonra](#)

[Daha Karanlık](#)

[Gece Yarısı Irkı Seri Arkadaşı](#)

Midnight Breed - Yeni Nesil

[Şafağın Kenarı Gece](#)

[Yarısı İşaretlendi](#)

[Gece Yarısının Baştan](#)
[Çıkardığı Geceyi](#)
[Arzulamak Karanlığa](#)
[Bağlanmak](#)
[Gece Yarısı Vuruşu](#)
[şafağa Meydan Oku](#)
[Gece Yarısı](#)
[Evcilleştirilmemiş](#)
[Gece Yarısı](#)
[Bağlanmamış Gece](#)
[Yarısı Serbest](#)
[Bırakılmış](#)
[Gölgelerde](#)
[Sahiplenilmiş](#)
[Midnight Breed Yeni Nesil Kutu Seti Break](#)
[the Day](#) .
[Gecenin Düşüşü](#)
[Gece Yarısı Kralı](#)

-- ÇAĞDAş ROMANTİZM --

100 Dizi İçin
[100 Gün İçin](#)
[100 Gece İçin](#)
[100 Neden](#)
[100 Serisi e-Kitap Kutulu Set](#)

100 Serisi Standalonlar

[Sana Koşmak](#)
[Oyunumu Oyna](#)

-- ORTAÇAĞ ROMANTİZMI --

Ejderha Kadehi Serisi

[Avcının Kalbi](#)

[Alevin Kalbi](#)

[Güvercinin Kalbi](#)

[Ejderha Kadehi Kutulu Set](#)

Savaşçı Üçlemesi

[Beyaz Aslan'ın](#)

[Leydisi Siyah](#)

[Aslan'ın Gelini](#)

[Cesaretin Leydisi](#)

[Savaşçı Üçlemesi Kutulu Set](#)

Bağımsız Romanlar

[İntikam Lordu](#)

YAZAR HAKKINDA

LARA ADRIAN, dünya çapında yaklaşık 4 milyon kitabı basılan ve 20'den fazla ülkede lisanslı çevirileri bulunan, New York Times ve uluslararası alanda 1 numaralı en çok satan yazardır. Kitapları düzenli olarak New York Times, USA Today, Publishers Weekly, Wall Street Journal, Indiebound, Amazon.com, Barnes & Noble, vb. dahil olmak üzere tüm önemli çok satanlar listelerinin en st sıralarında yer almaktadır. Eleştirmenler Lara'nın kitaplarını "bağımlılık yaratacak şekilde okunabilir" (Chicago Tribune), "olağanüstü" (Fresh Fiction) ve "piyasadaki en iyilerden biri" (Romantic Times) olarak nitelendirmiştir.

Mayflower'a ve Kral 8. Henry'nin sarayına kadar uzanan bir soyu olan yazar, eşiyle birlikte New Hampshire'da yaşıyor.

Yazarın web sitesini ziyaret edin ve yeni yayın duyuruları için şu adresten kaydolun

www.LaraAdrian.com

TELİF HAKKI

KARANLIĞIN KORUYUCUSU

© 2023 Lara Adrian, LLC

Kapak tasarımı © 2023 CrocoDesigns tarafından yapılmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu çalışmanın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, izinsiz olarak kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

www.LaraAdrian.com

E-kitap, ticari ciltsiz kitap ve kısaltılmamış sesli kitap baskıları mevcuttur.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.